REUS JAGER STRIJDER

1969 2019 50 ORION
jaar volleybal in Doetinchem

Supporter van Achterhoekse sport en cultuur.
Zó dichtbij. Rabobank Graafschap.

Growing a better world together.
Rabobank

GOUDEN VISITEKAARTJE

Vijftig jaar Orion vastgelegd in een glossy. Waarom?
Om aan te geven dat de Doetinchemse volleybalvereniging in al die jaren zowel plaatselijk, regionaal en nationaal zijn visitekaartje afgaf. Bij Orion kan iedere volleyballiefhebber zich op eigen niveau manifesteren van jong tot oud, van recreant tot topsporter, van spelend tot begeleidend lid. Er is voor elk wat wils. Deze gegevens zijn in dit bijzondere jubileumnummer zoveel mogelijk aan het papier toevertrouwd. In de loop van die halve eeuw werden al eens jubileumuitgaven verzorgd met veel aandacht voor historie. Dat gebeurde in extra edities van het toenmalige verenigingsblad Orion Expres, februari 1981 en februari 1991. Ook in dit jubileumnummer ontbreekt geschiedschrijving niet. Vanuit de gedachte 'Verleden, heden, toekomst' is geprobeerd een dwarsdoorsnee van Orion te geven, met al zijn ups en downs. Daarbij ligt de nadruk op de toekomst. Uit historisch oogpunt kun je niet om naamgeving, voorzitters, vrijwilligers en sponsoren heen. Daarnaast krijgt iedere lijn aandacht, waarbij de schijnwerper vooral gericht is op de jeugd, die een belangrijk onderdeel vormt binnen de Orion-familie. Voldoende artikelen om te lezen naast het actuele nieuws dat op de website van de vereniging en sociale media geconsumeerd kan worden. De redactie is zich ervan bewust, dat nog veel meer over de vereniging of over trouwe, actieve leden te schrijven valt. Een compleet boekwerk zou te veel van het goede zijn en mogelijk ongelezen als souvenir in de boekenkast belanden. Dit jubileumnummer is een blauwdruk, een momentopname van verleden, heden en toekomst, met de nodige zorgvuldigheid, door een klein aantal vrijwilligers in korte tijd tot stand gekomen, om aan te geven dat het volleybal bloeit en in de steigers staat voor het volgende jubileum. Mogelijk op een andere manier dan nu het geval is met meer ruimte voor individuele invulling.
Redactie

1969 2019 50 ORION
jaar volleybal in Doetinchem

INHOUD

06 Reus, jager en strijder passen bij Orion
10 Erevoorzitter blijft kritisch en strijdbaar
14 Hondenbaan, maar wel uitdagend
18 De nomaden van het volleybal
24 Drie decennia wachten op landstitel
30 Met Pim terug naar de eredivisie
38 Dames en heren landskampioen
46 Daan van Haarlem voorbij de 100 caps
50 Sterrenbeeld in wisselend jasje
58 Orion kan niet zonder violen
62 Mijn hart ligt bij Orion
68 Orion in Europa
76 Wil de echte mister Orion opstaan?
88 Als eenmaal alles loopt . . .
92 Stabiele factor in woelige tijden
98 Vooral jongens timmeren aan de weg
108 Daar zijn echte vrienden voor
112 Opmars van de jeugd
124 Drie keer goud in 50 jaar

En verder
05 Jubileum als landskampioen
29 Column Gijs Eijsink
37 Column Peter Sprenger
42 Elf keer bekerfinalist
45 Column Maarten Tip
56 Na de varkens de volleyballers
75 Column Roel Oosterink
84 Orion als spookteam
87 Column Dick Visser
96 De volleytik van Gerrit Jongebloed
127 Column Remco Alberink

DOZON
BOUWTECHNIEK

OVERAL AAN GEDACHT

Dozon Bouwtechniek B.V. is dé bouwtechnische groothandel voor Oost-, Midden- en Noord-Nederland, gespecialiseerd in hang- en sluitwerk.

Als totaalleverancier voor de interieurbouw, kozijnenindustrie, aannemerij en installatie & montage leveren wij ruim 30.000 artikelen uit voorraad.

Je kunt bij ons terecht voor onder andere:

- IJzerwaren
- Hang- en sluitwerk
- Gereedschap & machines
- Bevestigingsartikelen
- Werkkleding & PBM
- Meubelbeslag
- Klimmaterieel
- Chemische artikelen

DOZON FELICITEERT ORION MET HAAR 50-JARIG JUBILEUM!

DOZON BOUWTECHNIEK T: +31 (0)314 350611 | F: +31 (0)314 350666 | info@dozon.nl | www.dozon.nl
DOETINCHEM - EDE - ENSCHEDE - HAAKSBERGEN - LICHTENVOORDE - TIEL - VEENENDAAL - ZEVENAAR

Wat een mooi gegeven dat je als vereniging 50 jaar bestaat en dat kan vieren als landskampioen!
Hoe mooi is dat?
Een beter begin van je jubileumjaar kan ik me niet voorstellen.
En ja . . . sommigen van u weten dat ik ook een volleyballiefhebber en amateurbeoefenaar van de sport ben.

JUBILEUM ALS LANDSKAMPIOEN

Als volleyballer was ik jarenlang lid en bestuurslid van diverse clubs. Zelfs een aantal jaren voorzitter van een club die Orion regelmatig tegen is gekomen in de strijd om het landskampioenschap. Vanuit die rol weet ik ook hoe mooi het is om als vereniging een jubileum te mogen vieren. En successen te mogen vieren. En of dat nou bij het eerste is, of bij een jongens- of meidenteam: de prestatie is er niet minder om.

Inmiddels ben ik al twee jaar burgemeester van Doetinchem en wonen en werken we met ons gezin in deze mooie stad en regio. Je kan gerust zeggen dat we ons Doetinchemmers voelen. Dat je als burgemeester en volleyballiefhebber dan gezegend bent met zo'n mooie club als Orion binnen je gemeentegrenzen, is echt een enorm mooi geschenk.

Maar naast Doetinchemmer zijn we ook Achterhoekers. Daarom is het ook bijzonder dat ik als voorzitter van de Regio Achterhoek vervolgens zie hoe jullie als vereniging de naam van deze mooie streek op jullie shirt hebben gedragen en vooral zie hoe jullie met elan de waarden van de Achterhoek uitdragen: samenwerken, hard werken, plezier maken en met passie je sport beleven. Ja, dan ben je als burgemeester trots en heb je het als vanzelf over mijn Orion.

Daarom hoop ik dat de volgende 50 jaren zich voor Orion ontpoppen als een vereniging voor iedereen: voor de amateur en de prof, voor jong en voor oud, voor man en voor vrouw. Met een eerste team bij de dames en de heren als vlaggenschip, maar met de jeugd als fundament en Doetinchem en de Achterhoek als roots. Volgens mij heb je dan een garantie te pakken voor nog vele jaren met sportief succes. Winnen en verliezen doe je immers samen en het belangrijkste blijft altijd je sport met plezier en passie te kunnen en mogen beoefenen.

Mijn speciale dank gaat uit naar alle vrijwilligers die de club al jarenlang ondersteunen. Ze worden soms wel eens vergeten en zijn enorm belangrijk. Dus mijn speciale pluim gaat vooral uit naar jullie, naar jullie belangeloze inzet. Bij deze wens ik u, bestuur, commissies, sponsoren, spelers en speelsters en alle andere betrokkenen een prachtig jubileumjaar toe. En weet in mij is een echte Orion-fan opgestaan!

Met sportieve groet,
Mark Boumans
Burgemeester gemeente Doetinchem.

REUS, JAGER EN STRIJDER PASSEN BIJ ORION

Marian Sloot bedacht de naam Orion, die gekozen werd uit zeventien suggesties. Bron waren de geschiedenislessen van oud-docent Co Roording (St. Ludgercollege). ,,Ik heb wat met mythen en legendes, vond Orion een mooie naam, goed te scanderen. Ook weet ik dat het een sterrenbeeld is, dat de hele winter aan de hemel staat."

„Als je het verhaal goed kent, weet je ook dat een reus, jager en strijder uitstekend passen bij de vereniging," zegt de tegenwoordig in Eibergen wonende oud-leerkracht. Marian, die in Doetinchem aan de Holterweg woonde, volleybalde drie jaar bij Orion. „Via de schoolkampioenschappen in de Markthal kwam ik in 1969 bij DVC/Phoenix, één van de voorlopers van Orion. Het streelt me dat de door mij bedachte naam Orion nog steeds bestaat."

Zij typeert zichzelf als een verdienstelijk speelster: „Ik blonk niet uit; hing tussen spelverdeelster en aanvalster in. Voor de eerste taak kwam ik nauwelijks in aanmerking. Er stonden twee toppers (Ria Rijpert en Nelleke van Campen) vóór mij en mijn techniek was niet goed genoeg. Als aanvalster schoot ik ook tekort. Ik had te weinig lengte en slagkracht. In het achterveld kwam ik door mijn beweeglijkheid goed uit de verf."
Na de opleiding aan de Kleywegt Pabo, de huidige Iselinge Hogeschool aan de Bachlaan, volleybalde de onderwijzeres in competitieverband onder meer in Enschede, Neede en Haaksbergen Op het laatst werd alleen nog recreatief volleybal gespeeld. In 1996 moest ze door een blessure stoppen.

Met veel plezier denkt Marian, inmiddels 67 jaar, terug aan de Doetinchemse jaren. „De groep met Wouter Landeweerd en Ben Derksen was ontzettend ambitieus.

Marian Sloot met het team dat in 1971 kampioen werd in de Overgangsklasse. Bij voorzitter Roel Raterink ging het team op de foto. Staand, v.l.n.r.: Wouter Landeweerd (coach), Ria Rijpert, Ben Derksen (trainer), Margot Raterink. Zittend, v.l.n.r.: Willy Rijpert, Loekie Raterink, Nelleke van Campen, Marian Sloot, Jeanne Rijpert. Op de voorgrond Ankie ter Avest en hond Hasan.

In de gymzaal aan de Lohmanlaan werd altijd fanatiek gestreden zonder de gezelligheid uit het oog te verliezen." Volleybal is voor Marianne nog steeds een heerlijke sport om naar te kijken. „Mijn broer Eric en ik appen elke keer als er weer een mooie wedstrijd is. "

Marian, tegenwoordig mevrouw Van Tienhoven-Sloot, is gepensioneerd na 35 onderwijsjaren. Sportief bracht ze de laatste jaren door met schaatsen, langlaufen en zwemmen in Midden-Zweden. „Nu we in Eibergen wonen genieten we volop van onze kinderen en kleinkinderen."

VOORLOPERS VAN ORION

Orion had meerdere voorlopers. Beginjaren vijftig kwam het herhaaldelijk voor dat de veteranen van gymnastiekvereniging DGV (Doetinchemse Gymnastiek Vereniging) zich tijdens de wekelijkse gymavond waagden aan een potje volleybal of wat daarvoor moest doorgaan.
Gymleraar Bijlsma (Rijkskweekschool) was soms drukker met het uitleggen van de spelregels dan met het spel. Belangrijk vond hij dat de bal over het net kwam. Of in Bijlsma's woorden: „Iedere groep aan één kant van het touw. Aantal doet er niet toe. Belangrijk is dat de bal aan de overkant komt."

Omdat DGV geen onderafdeling volleybal wenste, kwam het op 15 februari 1956 tot een heuse vereniging. Dat was DVC (Doetinchemse Volleybal Club), die werd opgericht ten huize van eerste voorzitter Theo Konings.
De beginjaren kenden een stormachtig verloop. De eerste trainingsavond was in de gymzaal van school Oosseld tegen een huur van één gulden per avond. Het plezier was van korte duur omdat er naar de mening van het schoolbestuur teveel ruiten sneuvelden. Voorzitter Konings was het hiermee volstrekt oneens: „Het bestuur wist niet dat ik aan de binnenkant stangen voor de ruiten had gemaakt.

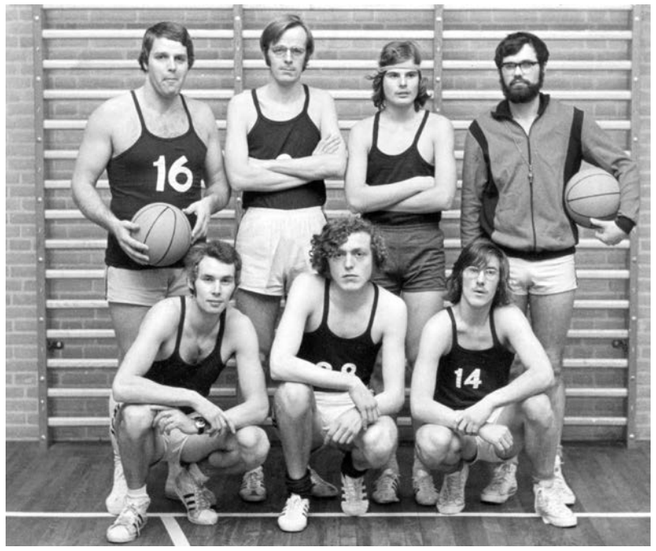
Het eerste herenteam van DVC, dat in 1956 kampioen werd. Achterste rij, v.l.n.r.: Henk Obbink, Freek Wesselink, Theo Konings. Voorste rij, v.l.n.r.: Joop van Onzenoort, Theo Keizer, Dick van Loo.

Het kon niet anders of die gesneuvelde ruiten kwamen op het conto van de Oosseldse jeugd." Het protest haalde weinig uit: DVC mocht blijven trainen, maar de huur werd verhoogd naar maar liefst 25 gulden per avond. Omdat er slechts 39 leden waren en de maandcontributie niet meer dan één gulden was, ging dat de portemonnee van de penningmeester ver te boven. Voor de training werd uitgeweken naar de open lucht, een weiland aan de Lijsterbeslaan en vervolgens naar de wei bij boer Steentjes aan de Zuivelweg. Daar moesten met een bats voor de training eerst de koeienflatsen opgeruimd worden.

Ondanks groeistuipjes ging het de club voor de wind. In het eerste jaar konden al twee kampioenen (Dames 1 en Heren 1) gehuldigd worden. Konings bleef vijf jaar voorzitter en zag zich in 1961 door ziekte genoodzaakt afscheid te nemen. Volleybal maakte als schoolsport een opmerkelijke groei door. Dat was vooral te danken aan gymleraar Jan Kloen, die zijn eigen enthousiasme wist over te dragen op de leerlingen. Schoolteams schoten als paddenstoelen uit de grond. Zij vormden de basis voor twee nieuwe clubs: VDS (Ds. Van Dijk ULO met docent Jaap Zuijderduijn als gangmaker) en Phoenix (Willibrord MULO).

Teamfoto Phoenix seizoen 1966-1967. Staand v.l.n.r.: René Striekwold, coach Jan Bloem, Johan Caldenhoven, trainer Henk Ketelaar, Louis Konings, René Wiggers. Gehurkt v.l.n.r.: Theo Caldenhoven, Sierd Hiddink, Martin Visser, Hennie van Schaik.

Het eerste basketbalteam, waarvan slechts drie namen achterhaald konden worden. Achterste rij, tweede van links Rien Oosterdag, vierde Leo Oudakker. Voorste rij, eerste van links Jan Keukens.

Deze vereniging was het troetelkind van de docenten Jan Bloem en Henk Ketelaar. Beide clubs fuseerden tot Phoenix '68, dat op zijn beurt in 1969 samenging met DVC. Datzelfde jaar ging DVC/ Phoenix op in Orion. Er was nog een fusie: in 2005. Orion ging toen samen met Huévo '85 uit de Doetinchemse wijk De Huet. Aan de fusie ging een geslaagd proefjaar met beide jeugdafdelingen vooraf.

OMNIVERENIGING

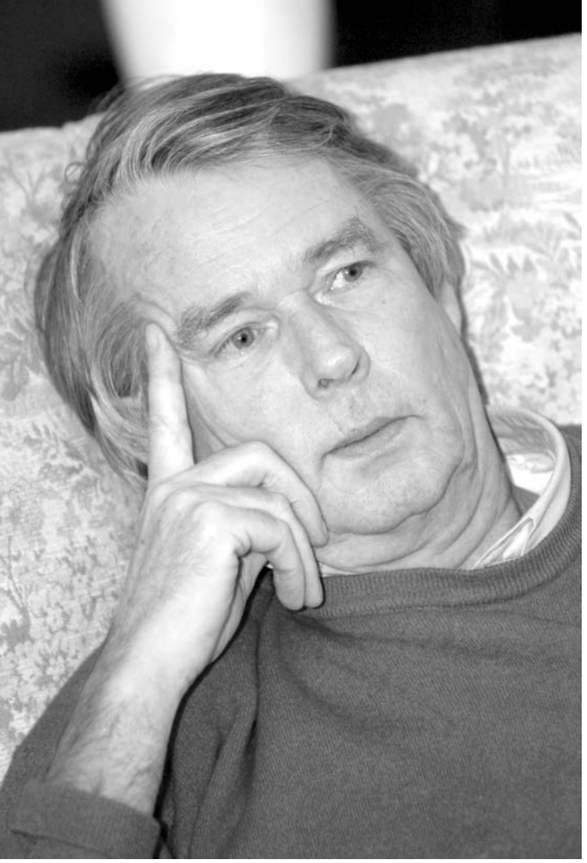
Het uit DVC en Phoenix '68 voortgekomen Orion trachtte van meet af aan zijn blikveld te verruimen. Voorzitter Roel Raterink had grootse plannen. Hij wist daarvoor diverse collega's van de GSGD te winnen, zoals Leo Oudakker en Rien Oosterdag. Samen tilden zij in 1971 een basketbalafdeling van de grond. Al gauw werd de volleybalclub Omnivereniging SV Orion, die herkenbaar was aan drie gekleurde cirkels. Oranje stond voor volleybal, geel voor honk- en softbal en donkerrood voor basketbal.
De poging om ook honkbal/softbal populair te maken strandde volgens de geschiedschrijvers in 1973 op gebrek aan materiaal en goed weer. In een later stadium, 1979, ging de basketbaltak als Orion-Iselstars haar eigen weg. Men vond dat de vereniging geen eigen identiteit had. Een fusie met het Zelhemse Fireball was het gevolg.

BRONBEEKGANGERS

De allereerste keer dat Doetinchem kennis maakte met volleybal was op de Bleek, op de Veemarkt en in de wei van boer Loman aan de Lijsterbeslaan.
Daar speelden begin jaren vijftig van de vorige eeuw de Bronbeekgangers allerlei toernooien in een wilde competitie. Tegenstanders waren brandweer, PSVD (Politie Sport Vereniging Doetinchem), OVEDO (belastingdienst), PTT, Vredestein en de gymverenigingen WIK en DGV.
De Bronbeekgangers waren uit het onafhankelijk geworden Indië teruggekeerde militairen. Zij gaven in Doetinchem een vervolg aan het in Indië onder soldaten razend populaire volleybal. Er was óók al een sponsor, de oude heer Claus van Claus Sport. Hij leverde het net, de bal, sigaar of sigaret.
De palen waren van eigen fabrikaat, zij lagen opgeslagen bij de familie Obbink.

Bronbeekgangers mei 1950. Staand, v.l.n.r.: Henk Wentink, Freek Wesselink, Leo Hogenkamp. Zittend, v.l.n.r.: Henk Obbink, Hans Hoefman, Richard Claus.

Roel Booij was het langst voorzitter van Orion. Maar liefst veertien jaar, tussen 1972 en 1986. Zijn sportieve achtergrond (actief volleyballer, Cios-opleiding, docent turnen en leraar lichamelijke opvoeding) kwam goed van pas. Toen hij aantrad had Orion naast volleybal ook nog een basketbal- annex soft- en honkbalafdeling.

EREVOORZITTER BLIJFT **KRITISCH** EN **STRIJDBAAR**

In Booij's tijd zette Orion zowel bij de dames als heren de stap naar de eredivisie en ging het Europa in. Het zijn prachtige herinneringen die hij van nabij meemaakte. Zoals het Europees debuut van Dames I in 1977 in Boedapest en de Europacupdeelname van Heren 1 tegen Modena in 1979. Er was veel media-aandacht, maar het gaf ook financiële zorgen. Booij prijst zich gelukkig dat er altijd een oplossing kwam. Dankbaar denkt hij vooral terug aan de vele sponsoren, die in nood te hulp schoten. Met penningmeester Jan Bloem vormde hij het zogeheten BB-team dat de vereniging met strakke hand leidde.

KOP VAN JUT

Het voorzitterschap is leuk en vol afwisseling, maar je bent volgens Booij ook vaak kop van Jut: „Je doet het nooit helemaal goed." Als hij terugkijkt had Orion in de succesperioden soms de neiging teveel tevreden achterover te leunen.

„Pas als er problemen dreigden, werden de ruggen gerecht" Dat hij niet overal vrienden maakte, bleek bijvoorbeeld uit zijn felle opstelling in het eredivisieoverleg, waarbij de grote drie van dat moment (Starlift, Delta Lloyd/AMVJ en Interlance/Zaan) alles naar hun hand probeerden te zetten.„Dan zeiden wij: Ga lekker met z'n drieën een competitie beginnen!"

Booij is een gezelligheidsdier als er bij succes een feestje te vieren valt, zoals in 1984 bij de dubbel (beker en landskampioenschap) van Dames 1. „Tot in de kleine uurtjes is er toen heel wat afgeproost." De andere kant van de medaille is dat Booij ook bekend staat als uitermate kritisch. Bij elke ledenvergadering benut hij het vragenuurtje om opheldering over onduidelijkheden te krijgen of dingen die hem niet zinnen. Reglementen en notulen, de financiële balans, het doorschuiven van schulden naar latere jaargangen, de verhouding tussen de vereniging en de stichtingen die Heren 1 draaiende hielden, de onderwerpen zijn gesneden koek voor de vaste bezoeker. Tot in detail gaat zijn waakzaam oog. Het tekent zijn betrokkenheid.
„Zie het als opbouwende kritiek. Ik ga niet zeggen 'in mijn tijd was het beter'. Toen liep ook niet alles gladjes. Maar . . . ," houdt even in om bedachtzaam de juiste woorden te kiezen, „die ledenvergaderingen zijn er niet voor niets. Mijn ervaring is dat vragen niet altijd worden beantwoord."

DUBBELE BOEKING

Een voorbeeld dat de clubkolommen haalde, was de dubbele boeking in 1986 van *f* 45.000 aan de inkomstenkant na het vertrek van Booij. Orion rekende zich meer dan rijk, het stond voor grote uitgaven, kon best een extraatje gebruiken. Zowel de dames als heren speelden eredivisie en er was ook nog eens Europacup. De hoerastemming sloeg om toen bleek dat één van die *f* 45.000 geen inkomsten waren. Het leidde tot sanering, want er moest een gat van bijna een ton worden gedicht. Creatief boekhouden was het toenmalig bestuur niet vreemd, bijvoorbeeld als het op betalen aankwam van de zaalhuur aan de gemeente Doetinchem. Uitstel werd geen afstel, maar de vertraging gaf de vereniging wel tijdelijk een beetje lucht.
Booij wil niet over zijn graf heen regeren, maar heeft zeker tips voor de toekomst. De tijd is immers drastisch veranderd vergeleken met de jaren dat hij de scepter zwaaide. „De samenleving individualiseert, de ledentallen bij de zaalsporten dalen en niet alleen in de Achterhoek.

"OP GOEDE VRIJWILLIGERS MOET JE ZUINIG ZIJN, DUS ZET ZE ALS ORION EENS WAT VAKER IN HET ZONNETJE. VERTEL ER OOK EEN GOED DOORDACHT VERHAAL BIJ. EN VERGEET DIE VERDIENSTEN NIET TE SNEL ALS ZE NIET MEER ACTIEF ZIJN. HOU ZE BLIJVEND IN ERE"

Jan Bloem en Roel Booij (rechts) met een deputatie van Orion in overleg met wethouder Albert Jurriëns over de opgelopen huurachterstand in 1986.

Op 22 januari 1979 mocht Roel Booij de Zilveren Walmolen, de promotieprijs van de Stichting Doetinchem 70, in ontvangst nemen. Op de foto boven poseert hij met Dames 2 dat in 1977 promoveerde naar de Eerste Divisie.

Het wordt steeds moeilijker jonge vrijwilligers te vinden, waar je door begeleiding iets mee kunt voor de toekomst. Daar kampen alle verenigingen mee, niet alleen de zaalsporten. Hoeveel clubs zijn er al niet gefuseerd of verdwenen? De vraag is of de vereniging niet te groot is voor ondersteuning door alleen maar vrijwilligers. Moet je op den duur niet toe naar betaalde professionele krachten, die zorgen voor constante kwaliteit? Uiteraard moeten die goed ingewerkt worden en in het begin ook goed begeleid." Booij gooit een balletje op om voor de financiering samenwerking te zoeken met andere sportverenigingen op organisatorisch vlak. Te denken valt aan ledenadministratie en/of contributieverwerking.

JEUGDOPLEIDING

Heikel punt is voor hem ook de doorstroming van de jeugd naar hogere teams. „De jeugdopleiding van Orion loopt als een trein, maar wie van die talentjes komt er ooit in Heren 2? Om over Heren 1 nog maar te zwijgen. Dat zijn er veel te weinig. Er wordt, logisch, aan jeugdige spelers getrokken door het Talententeam, maar de club heeft daar onvoldoende antwoord op. Dat is jammer. Je krijgt dan een ontwikkeling dat de gaten die vallen worden opgevuld door spelers van buitenaf. Als het, zoals bij Heren 1, teveel een vreemde lingenlegioen wordt, verlies je de binding met je achterban."„Eigenlijk zou je van bondswege moeten regelen, dat er niet meer dan twee buitenlandse spelers voor de topteams mogen worden aangetrokken. Ik heb ook neergelegd bij het bestuur dat ze ervoor moeten zorgen, dat Heren 2 altijd zo hoog mogelijk moet spelen en daarvoor de faciliteiten te scheppen. Dan heb je, bijkomend effect, een alternatief als er onverhoopt iets gebeurt met Heren 1, zoals destijds met het faillissement van de toenmalige stichting."

De competitie op het hoogste niveau zou ook wat spannender kunnen. „Dan creëer je landelijk en regionaal ook meer aandacht. Het gaat bij Heren 1 om drie/vier teams die echt strijden voor de titel. De rest doet, op een enkele uitschieter na, voor spek en bonen mee. Probeer de aandacht van de media terug te krijgen. Vroeger had je in de regionale kranten elke week paginagrote verhalen over Orion, Longa '59 en Bovo. Nu zie je dat een uitwedstrijd van Heren 1 soms wordt afgedaan met een éénkolommer. Dan kun je veronderstellen dat het aan de keuzes van de journalisten ligt of dat volleybal minder leeft. Maar is dat ook zo? Ik denk dat het beter kan, maar je moet als club creatief zijn en jezelf op het juiste moment in de kijker weten te plaatsen. Aandacht in de media voor topteams straalt als rolmodel ook af op de jeugd, die de weg omhoog nog moet zien te vinden"

Roel Booij nadert de tachtig, maar blijft strijdbaar als in zijn jonge jaren. Ze mogen hem soms een zeurpiet vinden, maar er is bij Orion ook veel waardering. Niet voor niets werden zijn verdiensten in mei 1986 bekroond met het erevoorzitterschap.

ER IS BIJ ORION VEEL WAARDERING VOOR ROEL BOOIJ. NIET VOOR NIETS WERDEN ZIJN VERDIENSTEN BEKROOND MET HET EREVOORZITTERSCHAP

José Conijn en Margot Heyink worden in de bloemetjes gezet door Roel Booij bij hun afscheid van Dames 1 in 1981.

Orion-voorzitter Roel Booij en Hylke Enzerink, commercieel adjunct-directeur van Ubbink, ondertekenen het sponsorcontract met Ubbink in 1981. Dit onder het toeziend oog van Martin Beijer en Jan Bloem.

Op 18 februari 1956 werd DVC opgericht, de eerste georganiseerde volleybalclub in Doetinchem, met Theo Konings vijf jaar als voorzitter. Volgens de geschiedschrijving volgden er meer verenigingen en meer voorzitters tot de grote fusie met de nieuwe verenigingsnaam Orion op 5 september 1969 een feit werd. Theo Konings kreeg in de afgelopen vijftig jaar elf opvolgers.

HONDENBAAN . . . MAAR WEL **UITDAGEND**

ROEL **RATERINK**
(1969-1972)

Eerste voorzitter van Orion was Roel Raterink. De in De Krim (Overijssel) geboren docent lichamelijke opvoeding kwam in 1961 naar Doetinchem, rolde in het volleybal en was intensief betrokken bij het Doetinchemse sportleven. Gezondheidsredenen noopten Roel een stapje terug te doen Na zijn herstel bleef hij intensief betrokken bij het wel en wee van Orion. Helaas overleed de oud- en erevoorzitter eerste kerstdag 1984 onverwacht op de leeftijd van 57 jaar.

ROEL **BOOIJ**
(1972-1986)

Was het langst voorzitter van Orion. Maar liefst veertien jaar, tussen 1972 en 1986, trok de inmiddels 79-jarige aan de teugels. Zijn ex-vrouw deed het wedstrijdsecretariaat. „Zo ben ik bij Orion gekomen." Toen hij aantrad had Orion naast volleybal ook nog een basketbalannex soft- en honkbalafdeling. In zijn periode maakte hij vele hoogtepunten mee met Dames 1 en Heren 1.

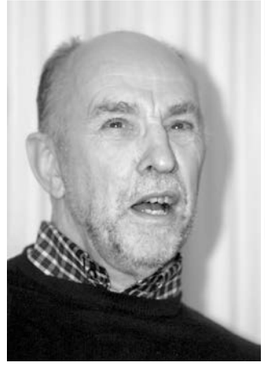
FRANS **JASPERS**
(1986-1988)

Was de derde voorzitter. Hij was destijds directeur patiëntenzorg van het Slingeland Ziekenhuis, voordat hij naar het UMC in Groningen vertrok. Jaspers had de ondankbare taak de club te saneren. Er moest flink bezuinigd worden en dat maakte hem niet populair. Of zoals hij zelf zegt: „Ik heb er weinig vrienden aan over gehouden. Orion was een club die goed bekend stond, maar het was voor mij een belastende periode. Ik heb de klus afgemaakt, maar wat kostte het een energie."

WIM **SLAGER**
(1988-1990)

„Op een verjaardagsfeestje zat ik naast journalist Ton Notten, die bij Orion leiding gaf aan de pr-commissie. Hij praatte op mij in en ik werd voorzitter. Mijn klus was het uitvoeren van het organisatierapport, dat voorganger Jaspers had opgesteld. De structuur van Orion ging op de helling. Er kwam een groot clubbestuur met daarin afgevaardigden van alle geledingen. Daarnaast werd een stichting opgericht voor de top."
Slager stopte ermee, toen deze klus geklaard was.

JAN **HARING**
(1990-1995)

Via EAVV Arnhem kwam Jan Haring in 1968 bij DVC in Doetinchem terecht. „Ik beloofde Roel Raterink destijds, dat ik op 50-jarige leeftijd voorzitter zou worden. Dat kwam uit."
Haring kijkt met een minder prettig gevoel terug op zijn tijd als voorzitter. „Zeer triest was, dat Heren 1 in 1992 dreigde te ontploffen, nadat hoofdsponsor Normis wegviel. Dat moest ik de spelers meedelen." De club nam het hoogste team over van de stichting Topvolleybal Doetinchem (TVD). Positief was, dat het oranje clubshirt met ster op de rug terugkwam.

KOOS **KUIPER**
(1995-2001)

Via tennisclub De Vijverberg werd Kuiper in 1994 door Pim Raterink benaderd een commissie te leiden, die bezig was met de komst van een topsporthal. Kort daarop werd hij voorzitter en maakte de promotie van Heren 1 naar de eredivisie mee in het jaar 2000 en de ontwikkeling van de businessclub tot een eigen home. „Dieptepunt was een laatste ledenvergadering met de nodige dreigementen over de ambities van de hoogste heren- en damesteams.
Een aantal leden wilde geen twee teams in de Eredivisie. Gevreesd werd dat dit de draagkracht van de vereniging te boven zou gaan."

WIM **DIELEMAN**
(2001-2005)

Door zoon Ruben, een fanatiek volleyballer, raakte Wim bij een wedstrijd van Heren 1 in gesprek met George de Jong. Vervolgens werd hij door secretaresse Joke Emaus over de streep getrokken om voorzitter te worden.
Hoe kijkt hij terug?
„Er is veel tot stand gekomen. Orion had een enorme schuld, die door club en stichting grotendeels weggewerkt werd.
Ik ben blij dat de stichting er kwam voor het mannenteam, dat als een bedrijf gerund moest worden. De club zelf richt zich helemaal op de overige teams."

HANS **MEIJER**
(2005-2010)

Meijer was al enkele jaren voorzitter van Huévo '85 en kwam na de fusie tussen beide verenigingen binnen als voorzitter van D•O•C•STAP Orion. Samenwerking tussen beide verenigingen was onvermijdelijk. Deze werd met steun van Hennie van Haarlem tot stand gebracht. Een vlekkeloze organisatie, die gelijke tred houdt met het juiste verenigingsgevoel, was één van zijn belangrijkste prioriteiten. Meijer wilde de club graag professioneler organiseren, met medewerkers in dienst van de vereniging. Ook de vrijwilligers moesten voldoende aandacht krijgen.

BART **KNEPPER**
(2010-2014)

Knepper werd als voorzitter geconfronteerd met het faillissement van de stichting die Heren 1 onder haar vleugels had. Het was een moeilijke periode, waarin hij regelmatig in de media aan het woord was om de problemen voor Heren 1 (intrekken van de licentie) toe te lichten. Een rechtszaak met de Nevobo werd niet gevoerd. Maar als straf mocht Heren 1 niet uitkomen in de eredivisie. „Het hele gedoe met de Nevobo duurde enkele maanden, was inspannend en voor iedereen emotioneel."
Bart prees de steun van de trouwe sponsoren, betrokken leden en de Facebook-pagina 'Ambassadeurs van Orion'.

JEROEN **VAN REE**
(2014-2017)

Jeroen werd op 1 juli 2014 voorzitter en kon meteen aan de bak: Verhuizing van sporthal Rozengaarde naar de nieuwe topsporthal op sportpark Zuid, een hele zware klus met alleen al zeventien versies om de zaalindeling uit te testen. Als vertegenwoordiger van een eigentijdse generatie trok hij Orion een modern jasje aan. Denk aan website, sociale media, logo en clubkleuren gestroomlijnd in één kledinglijn voor alle teams. Van Ree is ruim drie jaar voorzitter geweest, op papier een makkelijker klus dan in werkelijkheid. Hij nam afscheid omdat Orion nog meer tijd verdient. Die tijd kon Van Ree niet meer vrij maken.

JEROEN **WESTDIJK**
(2018-)

Begon op twaalfjarige leeftijd bij Huévo '85 waar hij niet alleen volleybalde, maar ook ervaring opdeed als trainer en vrijwilliger. Toen Orion vorig jaar zonder bestuur dreigde te raken, vond hij het tijd om op te staan. „Ik had inmiddels ervaring met functies als bestuurder en toezichthouder bij organisaties met maatschappelijke doelen."

Samen met Geert Hilferink (links) en Emiel Kniest (midden) vormt Jeroen Westdijk het huidige bestuur van Rabobank Orion.
De eerste uitdaging was het neerzetten van een nieuwe structuur binnen de vereniging, waarbij het bestuur op afstand kan besturen. „Hiermee zijn we nog steeds bezig."
Toekomstplannen: dé vereniging in de regio zijn, waar iedereen op zijn of haar niveau met plezier kan volleyballen. „We hebben de ambitie om weer te groeien naar een ledental als in vroeger tijden."

flexfactory
uitzenden
opleiden
werving & selectie
detacheren
poolmanagement
workforce
management

Aelbers Personeel
Fides Uitzendgroep
SEESING PERSONEEL.nl
MATCH 4U

Door er als bedrijven met elkaar
de schouders onder te zetten,
bieden wij mensen meer kansen
en wordt onze regio weer een
stukje mooier als het gaat
om werken, ondernemen en wonen

DE NOMADEN VAN HET VOLLEYBAL

Maar liefst 37 seizoenen speelde Orion in sporthal Rozengaarde. Al weer vijf jaar is die nostalgische thuishaven ingeruild voor de zo lang begeerde Topsporthal Achterhoek op Sportpark Zuid. Maar er was in het vijftigjarig bestaan van de jubilaris ook een andere tijd. De eerste acht jaar zwierf Orion van hot naar haar.

Er werd getraind in kleine gymzalen. Hoewel de Markthal aanvankelijk speeldomein was, werden thuiswedstrijden steeds vaker afgewikkeld in omliggende plaatsen, die gezegend waren met de geneugten van een heuse sporthal. Orion werd door al die omzwervingen weleens vergeleken met een groep nomaden.

De thuishonken van Orion waren de Pelikaan-hallen in Varsseveld en Terborg, sporthallen in Hengelo Gld., 's-Heerenberg, Wehl en andere plaatsen in de regio, herinnert clubcoryfee Geert Thijssen zich. De selectieteams speelden hun thuiswedstrijden in de Van Pallandthal in Varsseveld. Dat zorgde elke wedstrijddag voor een complete volksverhuizing. „Hele volksstammen reisden naar Varsseveld in de auto, met de bus, per trein of gewoon op de fiets," weet Thijssen nog, „Niet alleen om te spelen, maar ook om dienst te doen als teller of lijnrechter. Terwijl zij vaak in een andere plaats al hun eigen potje gespeeld hadden."

De Markthal, ook wel Houtkamphal, was een verhaal apart. Dinsdag was het veemarktdag en dat liet in de hal zijn sporen na. Het rook er ondanks alle boen- en wasbeurten niet altijd even fris. Ook niet in het weekeinde, als de deuren werden open gezet voor volleybal, handbal, tennis en evenementen.

Geen wonder dat Orion na verloop van tijd niet alleen koos voor het comfort van een echte sporthal in de regio, maar ook voor een accommodatie waar geen betonvloer lag en het fris was ademhalen.

PENDELEN

De elders behaalde volleybalsuccessen lieten het thuisfront in Doetinchem en de lokale politiek niet onberoerd. De gemeente was in 1974 bereid de knip te trekken voor een volwaardige accommodatie. Dat werd sporthal De Pol in Gaanderen. Vanaf dat moment kon Orion, ondanks pendelen, competitie spelen en trainen in eigen gemeente. De komst van De Pol betaalde zich uit in een groeiend aantal leden en meer succes. Dat bleef in de bestuurlijke burelen niet onopgemerkt. De gemeente ging zich met steun van twee ministeries en provincie sterk maken voor een multifunctioneel sportcomplex met sporthal en overdekt zwembad.

Op 28 januari 1977 was het zover en werd het 9 miljoen gulden kostende sportcomplex Rozengaarde feestelijk in gebruik genomen. Daarmee had Doetinchem eindelijk een topsportaccommodatie op landelijk niveau. Toenmalig burgemeester Havermans zei, doelend op de subsidies: „We hebben juist op tijd de wind mee gehad."

HELE VOLKSSTAMMEN REISDEN NAAR VARSSEVELD IN DE AUTO, MET DE BUS, PER TREIN OF GEWOON **OP DE FIETS**

TRIBUNES

De sporthal was topvolleybalwaardig, maar een center court ontbrak. Voor interlandwedstrijden moest dat met breed tape op de vloer worden geplakt. Maar verder was er weinig reden tot klagen. Ruime kleedkamers, goede douches, een fijne vloer, gezellige kantine, riant uitzicht op het binnenzwembad en een lift om overal te komen. Ook inschuifbare en vaste tribunes. Daardoor was het mogelijk om drie of vier wedstrijden tegelijk te spelen.
Het plafond was, met een hoogte van 7,20 meter, volgens Thijssen geschikt voor eredivisie volleybal en verschillende wedstrijden op Europees niveau. Toch werd daar met gemengde gevoelens tegenaan gekeken. Tegenstanders, gewend aan meer hoogtemeters, verslikten zich nog wel eens in het plafond. De ketsers in de afweer bezorgde de Doetinchem-hal een gevreesde reputatie. Dominant was de mêlee aan lijnen op de speelvelden. Alle kleuren van de regenboog waren op de vloer present.

BINDING

Voor de wedstrijden van de topteams werd een zaalindeling gemaakt waarbij verrijdbare tribunes verplaatst moesten worden. Dit was de oplossing voor een grotere binding met het publiek, dat dichter op het speelveld kwam te zitten. In Rozengaarde beleefde Orion al snel gouden tijden. „Heren 1 plaatste zich in de jaren tachtig regelmatig voor Europees volleybal en werd in 1982 in eigen huis bijna landskampioen," aldus Gerard Wesselink, die eerst als volleyballer actief was en later als technisch manager.
Dertig jaar later, in 2012, werd die kampioensdroom alsnog in Rozengaarde verzilverd. Over het lage plafond zei Wesselink: „Er waren Europese tegenstanders die dachten dat we ze in de maling namen. Het plafond was topsport onwaardig."
Ook Dames 1 deed in Rozengaarde van zich spreken. Zowel op nationaal als Europees niveau. De regionale derby's tegen Longa '59 (Lichtenvoorde) waren spraakmakende hoogtepunten.

Op de kop af 37 jaar nadat er voor het eerst in Rozengaarde tegen een volleybal werd geslagen, deed Orion het boek dicht van hun oude, vertrouwde, uitgewoonde onderkomen. Dat gebeurde uitgerekend tegen aartsrivaal Dynamo in de kwartfinale om de nationale beker. Een passender slot, zeker na de winst en de golden set, kon men zich niet wensen.

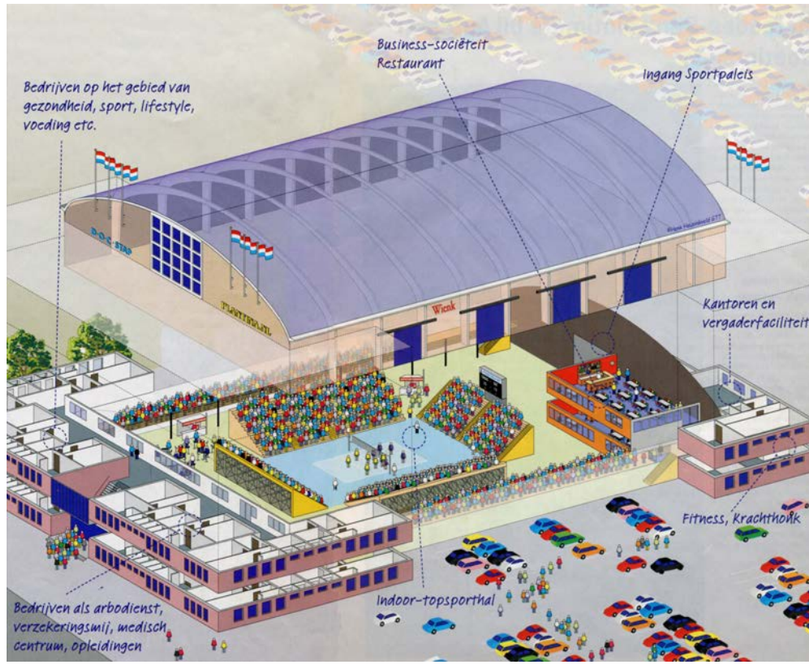
Met een ludieke hulde werd verzorger Bert Broens bij het afscheid in het zonnetje gezet. Broens, sinds 1975 aan Heren 1 verbonden, was blij dat het laatste jaar Rozengaarde erop zat. Hoewel . . . De behandelruimte was het hart van de hal, spelers kwamen er niet alleen voor verzorging, maar ook om een praatje te maken. In de nieuwe hal is die ruimte weggestopt in een hoek en dat is helaas niet aan de kant van de kleedkamers. „Dat lijkt me niet zo handig."

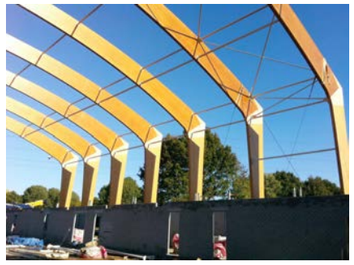

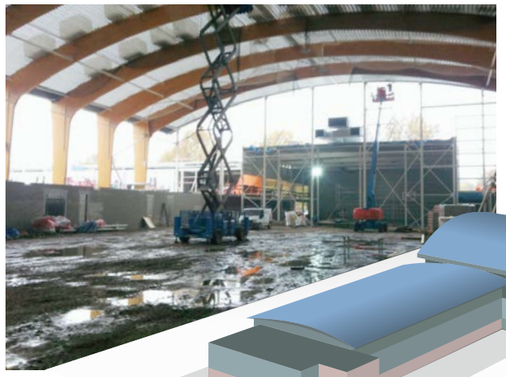
GOODBYE

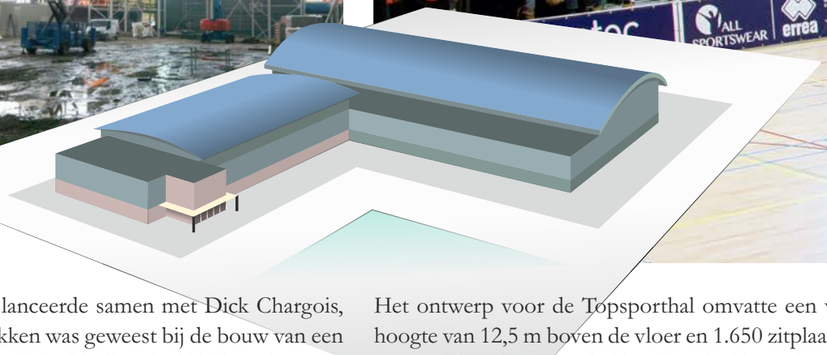
Al jaren voordat goodbye werd gezegd was Orion Rozengaarde ontgroeid. Door het volle rooster in de sporthal en de groei van de vereniging moest, vooral voor lagere teams, uitgeweken worden naar allerlei andere locaties. Bijvoorbeeld naar sporthal de Bongerd in de nieuwe woonwijk Huet. Daar werd getraind, maar ook in competitieverband gespeeld. Met regelmaat kwamen tegenstanders te laat opdagen, omdat ze dachten in Rozengaarde te moeten spelen. Ook fungeerden de sportzaal in Oosseld en onder het Metzo College als trainings- en wedstrijdlocatie.
Volleybal over zoveel verspreid liggende accommodaties had geen positieve invloed op het verenigingsgevoel en was financieel onaantrekkelijk. Daarom werd al in de jaren tachtig onderzoek gedaan naar de exploitatie van een eigen sporthal.
Er werden plannen gemaakt, veel gepraat en veel vergaderd, maar een eigen sporthal belandde uiteindelijk in het vierkante archief.
Vanaf 2001 werden voortdurend oude plannen nieuw leven ingeblazen. Er werd ingezet op een restyling en uitbreiding van Rozengaarde en het omturnen van de Markthal, die zijn veemarktfunctie had verloren, tot indoor-sportpaleis en evenementenhal. Een deel van dit complex moest in die visie beschikbaar komen voor verhuur aan bedrijven. Die huurbaten moesten een concept opleveren dat sport en business met elkaar verbindt. Beide plannen bleken geen haalbare kaart, maar het idee van een eigen topsporthal bleef leven.

ER WERD INGEZET OP EEN RESTYLING EN UITBREIDING VAN ROZENGAARDE EN HET OMTURNEN VAN DE MARKTHAL TOT INDOOR-SPORTPALEIS EN EVENEMENTENHAL

NORMEN

Wim Dieleman lanceerde samen met Dick Chargois, die eerder betrokken was geweest bij de bouw van een hal voor turnvereniging Ypsilon, in 2007 het plan voor een topsporthal op sportpark Zuid. Belangrijke voorwaarde was dat de nieuwe hal 12,5 meter hoog zou worden om te voldoen aan de normen van NOC/NSF voor het houden van nationale en internationale (volleybal)wedstrijden. Doel was om de hal aan de bestaande SaZa-turnhal te bouwen. Voor de financiering van de bouwkosten werd gehoopt op een geïnteresseerde bank en het bedrijfsleven. De zaak kwam in een stroomversnelling toen het Graafschap College de toezegging deed om de hal het grootste deel van de dag te willen huren.

Nog grotere stappen werden gezet toen via de gemeente en met gemeentegarantie een hypotheek kon worden afgesloten bij de Bank Nederlandse Gemeenten, het Graafschap College - letterlijk - een duit in het zakje deed (een paar jaar huur vooraf) en een particuliere investeerder instapte. Daarnaast kwam er een aanzienlijke subsidie los van de provincie.

Het ontwerp voor de Topsporthal omvatte een vrije hoogte van 12,5 m boven de vloer en 1.650 zitplaatsen voor publiek. De grote hal kan ingedeeld worden in 1 veld, 2 of 4 velden. Aan de topsporthal zit een kleine hal vast met twee ruime velden en een vrije hoogte van 7 meter.

VLEERMUIZEN

De start van de bouw van de sporthal liep zelfs na het akkoord over de financiële opzet nog vertraging op: vleermuizen, een boom, hoogspanningskabels en een ijsbaan bleken een sta-in-de-weg. Na aanpassing van het bouwkundige ontwerp kon in 2013 de schop de grond in. In de zomer van 2014 werd de nieuwe SaZa Topsporthal Achterhoek geopend, die al snel de bijnaam 'Home of Orion' verkreeg.
De sporthal was koren op de molen van Orion: bijna alle trainingen en wedstrijden konden eindelijk op één locatie worden afgewikkeld. Orion was grootgebruiker in de middag- en avonduren. In 2018 werden diverse wijzigingen doorgevoerd die de exploitatie sluitend moesten maken. Gevolg is dat Orion inmiddels weer een beroep moet doen op andere locaties.

Twaalf jaar lang streden Wim Dieleman (rechts) en Dick Chargois voor de komst van een nieuwe topsporthal. Op woensdag 17 september 2014 was het zo ver. Bij de opening zette Ap te Winkel van het Graafschap College beide founding fathers in het zonnetje. De initiatiefnemers kregen een medaille omgehangen voor 'hun doorzettingsvermogen, eindeloos geduld en koppigheid', waarmee ze de hal van de grond wisten te tillen.

DE KRAKER IN ROZENGAARDE

DRIE DECENNIA **WACHTEN** OP LANDSTITEL

Drie decennia . . . !
Dertig lange jaren verbleef het gouden Orion na het debacle van 1982 in de wachtkamer voordat op 14 april 2012 het zo begeerde eerste kampioenschap van Nederland een feit was.

DE BRANDWEER
LIET DE VOLLEYBALCLUB LATER WETEN
DAT EEN DERGELIJK BEZOEKERSAANTAL NOOIT MEER ZOU WORDEN GETOLEREERD

Topspelers als Daan van Haarlem, Jasper Diefenbach en Maarten van Garderen moesten in 1982 nog geboren worden. Slechts uit overlevering weten zij welk een drama zich toen afspeelde in Rozengaarde. Pas dertig jaar later werden zij gehuldigd na de definitieve winst van Langhenkel Volley in de best-of-five tegen Lycurgus. Eén naam zal hen ongetwijfeld niet onbekend voorkomen: Pierre Mathieu, trainer/coach van Starlift/Voorburg. Zijn wijze van 'oorlogsvoering' leverde de meervoudig kampioen in het propvolle Rozengaarde middels 2-3 winst de nationale titel op.

Ubbink/Orion (met Pim Raterink, Fred Wellink, George de Jong, Gerard Wesselink en Gabi Saltarelli) en Starlift/Corbulo (met Frank Constandse, Loek Willemstein en Jef Mol) waren aardig aan elkaar gewaagd. Orion had eerder dat seizoen zelfs de uitwedstrijd in de Voorburgse Vliegermolen nog met 2-3 gewonnen.
Het verschil was de benadering van de coaches. Peter Murphy, een jaar eerder door Louis van Gaal in het tv-programma Zomergasten nog genoemd als zeer bekwame topsportbegeleider, stond tegenover straatvechter Mathieu. Die manoeuvreerde in de week voorafgaand aan de laatste, beslissende competitiewedstrijd, Orion al in de rol van underdog.

Hij noemde zijn middenblok superieur en concludeerde dat 'Orion volkomen kansloos was'. Dat Mathieu nattigheid voelde bleek ook uit het feit dat hij Orions twee voorafgaande wedstrijden zelf aanschouwde en de videocamera onder meer in Breda bij Brevok-Orion liet snorren.

OVERVOLLE BAK

Bijna drieduizend enthousiaste fans van Orion zorgden op die zaterdagmiddag 8 mei 1982 voor uitpuilende tribunes. Het kampioensduel zorgde daarmee voor een absoluut record. De brandweer liet de volleybalclub later weten dat een dergelijk bezoekersaantal nooit meer zou worden getolereerd.

INTIMIDATIE

De thuisploeg kreeg in die arena te maken met een opponent die wapens als intimidatie, spel-ontregeling en andere agressieve methodes toepaste. Orion bleef het antwoord schuldig op deze trucs die al bij het inslaan werden toegepast. De ploeg van de Amsterdamse sponsor Dé Stoop die er jaarlijks drie ton (aan guldens) instak, richtte de ballen bewust op de spelers van Orion.
Door het wapen dat in het Oostblok veelvuldig werd gehanteerd, kregen Orions setuppers Gabi Saltarelli en Pim Raterink bij het net diverse ballen keihard op hun hoofd geslagen. Vooral routinier Loek Willemstein maakte zich daar schuldig aan. Orion had dat snel door en George de Jong genoot de twijfelachtige eer als eerste een tegenstander hard te raken.
„Pim Raterink had een hersenschudding kunnen oplopen door dat geknal met die ballen," constateerde Peter Murphy. En de altijd rustige aanvoerder Gerard Wesselink gunde 'die lui' de titel niet. „Wat Starlift flikte bij het inspelen heeft niets te maken met volleybal"

HELLEND VLAK

Dagblad de Gelderlander was in de maandag-editie bezorgd over de toekomst van het volleybal. „Zo dreigt deze voorheen vrijwel onbesproken sport ook in Nederland op een hellend vlak te komen."

Want Starlift zette de show die Mathieu en zijn spelers waren begonnen, gewoon door. De opponent begon de wedstrijd onder protest. Kort voor aanvang constateerde Mathieu met een meetlat dat de uitloopruimte aan de zijkant van het speelveld te kort was. Het betrof luttele centimeters, maar middels de handtekening van aanvoerder Constandse werd protest ingediend. Een getergd Orion wachtte af en moest ook vernemen dat de serveerruimte volgens Mathieu minimaal was. Oorzaak was de grote publieke toeloop. De consternatie nam toe en pas na een oponthoud van acht minuten barstte de strijd los.

Orion-voorzitter Roel Booij vond dat scheidsrechter Max Vuylsteke de Voorburgse 'koude oorlog' in de kiem had moeten smoren. „Hij had de zaalleiding ter verantwoording moeten roepen Als het speelnet te laag is, grijpt hij ook in. Waar zijn we mee bezig als die reglementjes louter ter intimidatie worden aangegrepen?"
Behalve de tweede en vierde set pakte Starlift Orion voorgoed in tijdens de slotaflevering (8-15). De problemen bij de thuisploeg ontstonden na een 2-1 voorsprong in sets tijdens de vierde aflevering.

„Het idee dat ze vlakbij het kampioenschap waren, maakte mijn spelers onzeker. Ze konden het niet meer aan en reageerden dat op elkaar af," stelde Murphy.

MATHIEU OP TRIBUNE

Pierre Mathieu verhuisde later naar de Achterhoek waar hij onder meer in Doetinchem woonde. Naast diverse clubs in België en Duitsland trainde hij het seizoen 2005/2006 de eredivisievrouwen van Longa'59. Totdat hij in 2014 overleed, volgde Mathieu de mannen van Orion vanaf de tribune in Rozengaarde.
Daar keek hij dan uit op het speelveld waar Starlift onder zijn leiding in 1982 kampioen van Nederland werd. Terwijl zijn spelers in Rozengaarde feest vierden, vond Mathieu het in de mensenmassa nog nodig om een one-man-show op te voeren. In gezelschap van de landelijke pers, met onder anderen Frits Suer namens de NRC, ontrolde hij een proclamatie om vervolgens het groepje journalisten onder vuur te nemen. Het kwam er uiteindelijk op neer dat zij amper wisten dat de volleybal rond was en hij als volleybalkenner de titel had voorspeld.

Grote teleurstelling na verlies.

Van harte *gefeliciteerd*

Scheffer, *een* frisse *kijk op* keukens

Wanneer je als sportclub of bedrijf al tientallen jaren je beste inzet toont dan mag je best een beetje trots zijn op jezelf. Wij feliciteren Orion van harte met haar 50-jarig jubileum en wensen alle teams nog heel veel overwinningen. Scheffer Keukens biedt ook al meer dan veertig jaar keukens die passen bij de smaak, persoonlijke wensen en idee n van onze klanten. In onze royale keukenshowroom laten wij tal van fantastische opstellingen zien. Goede kwaliteit bieden en begeleiding door ervaren vakmensen zijn voor ons vanzelfsprekend. Ons team van vakkundige adviseurs stelt graag een mooi ontwerp voor u samen en helpt u zo met het maken van uw keuze.

Openingstijden

maandag	09.00 - 17.30 uur
dinsdag	09.00 - 17.30 uur
woensdag	09.00 - 17.30 uur
donderdag	09.00 - 17.30 uur
vrijdag	09.00 - 21.00 uur
zaterdag	09.00 - 16.00 uur

SCHEFFER keukens

Gildenweg 1
7021 BS Zelhem
Tel. (0314) 62 36 58
info@schefferkeukens.nl
www.schefferkeukens.nl

COLUMN GIJS EIJSINK

Juiste pet op juiste moment

Zondag 12 mei 2019. Achterhoek Orion is landskampioen. Ik hoorde het onderweg op de radio en was nog nerveus ook. Is dat gek? Nee, dat is niet gek. Orion, dat al bijna vanaf de beginjaren een hoge status heeft verworven in Nederland Volleyballand, staat bij mij hoog aangeschreven.

In de tijd dat ik voor de radio verslag deed van wedstrijden van de Doetinchemmers pakten ze de titel, de beker of speelden ze enerverende wedstrijden in de eredivisie of Europa. Zoals die keer in de buurt van Brussel, waar ik zelf ook met een microfoon in de hand bij was. De mannen - en vroeger ook de vrouwen - hadden een naam in het land en daarbuiten.

Ik kwam graag in Rozengaarde of bij spetterende uitwedstrijden. Het is een tijd geleden. Ik doe de ogen even dicht en zie een rij Raterink's voorbijkomen. Senior, echtgenote, zonen, dochters en aanhang. Allemaal getogen met set ups, passes, smashes en serves. Hé, daar komen de Bloemen de bocht om. Geen twee, maar drie generaties. Ik zie Wellink, Wesselinken, Wiggersen, Booijen, Striekwolden, Meijer, Murphy en Mendels. Ik zie de gezusters Schimmel en hun broer, maar die was een Gazel die ik ook wel eens moest verslaan. Saltarelli, de Vollema's, Hanneke, José, Bianca en Ina. Theo, Sjaak en Henk, de fiere managers.

George de Jong uit Almelo en nog meer Tukkers: Arko Kuilder, Ietje, Henri. Ik kan nog even doorgaan als het moet. Ik heb echter de plicht om op het aantal woorden te letten in deze bijdrage. Inderdaad, de naam Kuilder schoot me te binnen. Arko. Waar is hij toch gebleven? Hij kwam vroeger zelfs bij mij thuis en aan hem heb ik ook de gemakkelijkste reportage te danken die ik ooit maakte.

Orion had op 't nippertje een uiterst belangrijke, spannende thuiswedstrijd gewonnen. Helaas weet ik niet meer welke. Arko had persoonlijk de laatste rake klap gegeven. Tien seconden later hield ik de microfoon onder zijn neus en vóór ik een vraag had gesteld, begon hij een spontane monoloog van drie minuten vol met superlatieven en enthousiaste zegekreten. Kon zo uitgezonden worden, hoefde niks meer aan gemonteerd te worden. Super reportage. Bedankt nog Arko.

Even, een korte tijd in de jaren tachtig, was ik niet alleen als verslaggever van de partij bij de wedstrijden van de gouden jubilaris, maar had ik soms ook een oranje pet op, want ik was intussen voorzitter van Longa'59 geworden. Ik meende dat ik als een volwassen man kon omgaan met het opzetten van de juiste pet op het juiste moment, maar dat bleek af en toe best moeilijk te zijn.

We hadden in mijn toenmalige woonplaats Lichtenvoorde de doelstelling gekozen om met onze dames voor altijd in de eredivisie te spelen. En wat gebeurde er? Bijna elk jaar vertrok er een speelster van Longa naar Orion: Carla, Crista, Riemkje. Verdorie en bij de heren ging Coen. Ik moet bekennen dat me dat destijds nogal pijn deed. Ik weet het nog goed. Maar we (bij Longa) hielden vast aan ons streven om stabiel te worden aan de dameskant en met de heren wat treetjes omhoog te gaan. Dat lukte ons en zo gebeurde het dat vanuit Doetinchem ook speelsters, spelers en trainers de kant van Lichtenvoorde op kwamen.

Ik ga ze niet noemen, maar het waren stuk voor stuk prettige meiden, jongens en ook heren. Als sportmensen en als persoonlijkheden. Zeer zeker. Longa ontving hen met open armen en eigenlijk zat er eind jaren tachtig nergens in mijn geest zelfs nog een minuscuul greintje irritatie als ik aan Orion dacht.

En nu, zoveel jaar later, heeft Longa (60 jaar oud inmiddels) een paar stappen terug moeten zetten. Orion is andermaal landskampioen en ik voel vanuit Hengelo louter nog sympathie. Fijne, amicale mensen, nog steeds, ook al ben ik er jaren niet meer geweest. Vier het uitbundig, dat gouden jubileum dat zo fraai werd opgesierd met de landstitel. Ik ben echt blij voor jullie.

Gijs Eijsink,
voormalig verslaggever Omroep Gelderland en ex-chef sportredactie Twentsche Courant Tubantia. Thans freelancejournalist.

Afscheid nemen is altijd moeilijk, ook voor Pim Raterink. Het was even slikken zaterdagavond 15 juni 1991 tijdens de afscheidsreceptie van de toen 34-jarige spelverdeler. Mister Orion stond weer snel met beide benen op de grond. „Ik had het even moeilijk. Voor de goede orde: Ik voel me géén Mister Orion. Men máákt mij Mister Orion," zei hij lachend.

MET PIM TERUG NAAR DE EREDIVISIE

Pim kreeg voor de receptie, die hem toekwam, een afscheidswedstrijd tussen oud-Orionspelers en de selectie van Normis Orion. Pim had voor die gelegenheid zijn team zelf samengesteld met Gerard Wesselink, René Striekwold, Rob van Leen, Coen Harbers, Fred Wellink, Gaby Saltarelli, Bob Raterink, Norbert Meijer, Koos Mendels en Arko Kuilder. Trainer/coach was Leo Groeneveld en ook verzorger Bert Broens was van de partij. Normis Orion met trainer/coach Adri de Wilde won met 2-1 (15-6, 15-10, 13-15), maar dat mocht de pret niet drukken.

Volleyballend Doetinchem nam die avond afscheid van de speler die de opmars van Orion vanaf de derde divisie had meegemaakt. Vijftien jaar eredivisie vond Pim genoeg. Hij bleef Orion ondanks verschillende aanbiedingen van ondermeer Starlift en Delta Lloyd altijd trouw. Als spelverdeler gaf Pim Raterink leiding aan een topteam en was als international, dat geldt ook voor Fred Wellink en Gerard Wesselink, jarenlang het gezicht van het herenvolleybal in de Oostgelderse regio en ver daarbuiten.

AFSCHEID

Bij zijn officiële afscheid als speler kreeg Pim uit handen van Nevobo-penningmeester Jan Bakker het zilveren bondsinsigne opgespeld. ‘Raterink is Orion en Orion is Raterink’. Dat werd door de afgevaardigden van Nevobo, gemeente Doetinchem en vereniging meer dan benadrukt. De verzamelde oud-spelers vonden dat Pim een monument verdiende. Leo Groeneveld overhandigde hem daarom een beeldhouwwerk van een spelverdeler met iets te groot uitgevallen handen (symbolisch?) en de naam Orion op de borst: een personificatie van Pim die een set-up geeft waarbij Groeneveld memoreerde: „Pim stelde eisen aan spelers, trainers, bestuur maar ook aan zichzelf. Kortom, de eigenschappen van een echte topspeler.”

Wiebe van der Sluis biedt namens Orion bloemen aan.

Pim debuteerde in 1973 op 16-jarige leeftijd in het eerste van Orion en speelde circa 540 officiële wedstrijden voor de hoofdmacht. Hij schat zelf zo’n duizend wedstrijden voor Orion te hebben afgewerkt. De opmars begon met drie promoties op rij. Onder trainer John Bams naar de tweede divisie, met René Striekwold naar de eerste divisie en met Peter Murphy naar de eredivisie.

RILLINGEN

De wedstrijd om het landskampioenschap in 1982 tegen Starlift in een uitverkocht Rozengaarde beschouwt Pim als een hoogtepunt in zijn loopbaan, maar ook als de grootste teleurstelling (2-3 nederlaag). „Nu nog lopen de rillingen over mijn rug als ik aan die wedstrijd terugdenk, aan de spanning die er heerste in de hal en alle toestanden er omheen.”

In zijn hele spelersloopbaan voorzagen tien trainers Pim van oefenstof. Zij zorgden ervoor dat hij in de vorige eeuw kon uitgroeien tot één van de beste spelverdelers van ons land. Over die leermeesters wil Pim best wat kwijt.
Limburger John Bams (1973). „Hij nam het mij kwalijk, dat hij weg moest. Speler/trainer René Striekwold (1974): De man van het korte balletje achterover. Positief. Peter Murphy (1975), de eigenwijze vormgever. Hij probeerde veel op ons uit, bracht het snelle spelletje erin met Fred Wellink en Gerard Wesselink op mid. Het werd de basis van ons spel. Hij had een hele aparte benadering, ging soms weg en liet ons maar wat aanmodderen. Maar hij had uitstraling en het klikte wel.

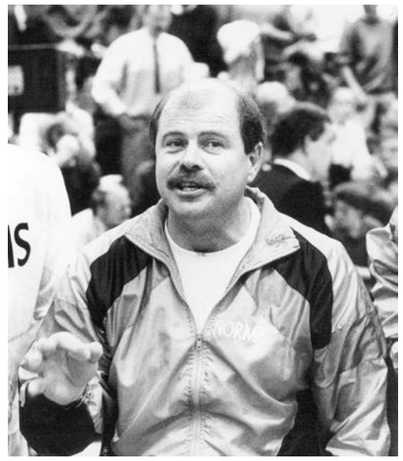
1975 Heren 1 Kampioen Derde Divisie. Staand v.l.n.r.: John Bams (trainer), Paul Scholten, Marcel Slutter, Fred Wellink, Jacques van Veldhuizen (teammanager), Bob Raterink, Herman Hagen, Hans Bloem. Knielend: Hugo Slutter, Bas Bloem, Henk Sevink, Pim Raterink, Han Bulten.

Quique Edelstein (1980), fanatiekeling, man van keihard werken. Wilde ons meer laten trainen. Drie keer per week trainen kon niet iedereen toezeggen. Daarop vertrok hij naar Italië. Twee jaar later was dat normaal.
Bert Funk (1981), rustige trainer, had te weinig inbreng, ging teveel uit van wat spelers zeiden.
Weer Murphy (maakte seizoen 1981-1982 af), zakelijke coach. Hij probeerde die vier maanden analyserend te werken en wilde elk onderdeeltje apart bijschaven. Het bracht Orion tot tweede club van Nederland.”

MENTAAL

Pim is nog niet klaar met zijn opsomming. „Sjef Partouns (1982) was een echt volleybaldier, maar een weinig zeggende trainer, vertrok voortijdig. De laatste wedstrijdtrainingen van dat seizoen deden we zelf. Koos Mendels (1983), oud-speler van Orion, die de vereniging op zijn duimpjes kende. De mentale kant was zijn sterke punt. Leo Groeneveld (1984), schakelde over op het 1-5 systeem, had inzicht, was een goede trainer, ook voor de sfeer. Met Adri de Wilde (1985) waren we steeds aan het bouwen, hij was zeer betrokken bij de club, keek ook naar tweede en derde team. Was de eerste trainer die zei, dat je niet steeds spelers van buiten kon halen. Een positieve levensinstelling, altijd optimistisch. De trainer waar ik het meest van heb geleerd.”

Pim is achteraf gezien tevreden over zijn periode als speler: veelvuldig international (146 x tussen 1979 en1985), speelde tientallen Eurocupduels, won de nationale beker in Zwolle 1978/1979 en werd in het seizoen 1981/1982 uitgeroepen tot Nederlands volleyballer van het jaar.

ADRI DE WILDE, DE TRAINER WAAR IK HET MEEST VAN HEB GELEERD

KAMPIOEN EERSTE DIVISIE EN PROMOTIE NAAR EREDIVISIE IN 1977
MET GERARD WESSELINK, PIM RATERINK, RENÉ STRIEKWOLD, JACQUES VAN VELDHUIZEN, HUGO SLUTTER, FRED WELLINK, BERT BROENS, NORBERT MEIJER, HANS BLOEM EN BOB RATERINK.

Kampioensreceptie in zaal Meinicke met zanghulde door Dames 1.

KICK

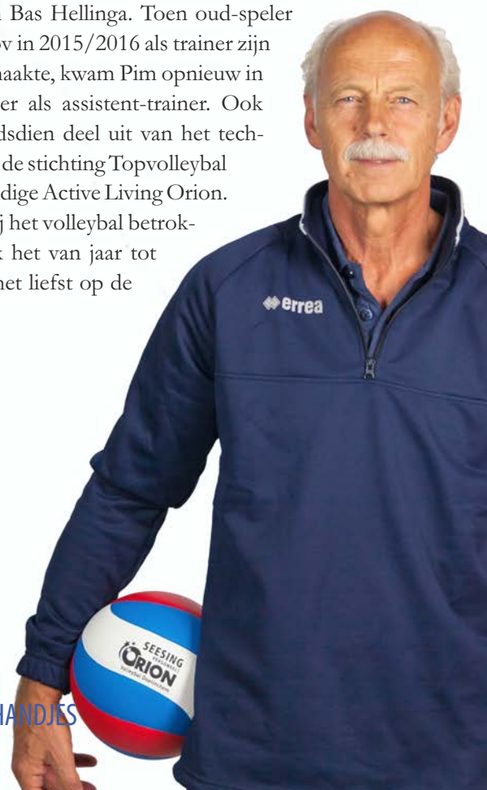
Met veel plezier haalt Pim de thuiswedstrijden in de Europacup voor de geest. „Tegen Panini uit Modena speelde Orion 2-4 met Norbert Meijer als andere spelverdeler. Ik speelde vooral aanvallend goed, het lukte allemaal. Dan heb je dat gevoel van 'speel alles maar op mij'. Ook thuis tegen Grenoble en Montpellier draaide het hele team prima. Toch is het vaak een optelsom. Als het spelverdelen lekker loopt, gaat het blokkerend automatisch beter. Ik putte zelf altijd veel vertrouwen uit een mooie verdedigende actie. Een bal uit de tribune redden en dan de rally winnen. Daar krijg je echt een kick van. Ook een geslaagde combinatie brengt voldoening. Je groeit in je spel."

Voor Pim stond plezier in de sport altijd voorop. „Dat was mijn drijfveer om te volleyballen. Ik kon altijd topvolleybal spelen, omdat binnen de vereniging mensen liepen die op de achtergrond ontzettend veel werk voor de club verrichten. En het positieve was dat er jarenlang een vaste kern binnen Orion speelde."
Overigens begon Pim niet als volleyballer. Van zijn vijfde tot zestiende jaar voetbalde Pim bij vv Doetinchem en nog een jaar in de jeugdselectie van De Graafschap onder Guus Hiddink.
Pim was na zijn afscheid als actief volleyballer (1991) nog één seizoen assistent van Adri de Wilde. Dat was het jaar 1991/1992 waarin Orion uit de eredivisie degradeerde. Het jaar daarop was Pim trainer van de hoofdmacht met als doel meteen terugkeren naar het hoogste niveau. „Toen dat mislukte, ben ik gestopt bij Orion. Vervolgens heb ik een aantal jaren in de regio getraind bij Longa '59, BVC 73 (Barchem) en Tub Bocholt."

EXTRA GLANS

In het seizoen 1998/1999 keerde Pim Raterink bij Orion terug als trainer. Met veel succes. Op 13 mei 2000 bracht hij Orion, dat acht seizoenen gebivakkeerd had in de eerste divisie, terug in de eredivisie door een 3-0-uitzege op Sliedrecht. De prestatie kreeg extra glans omdat in eigen huis de week daarvoor met 2-3 was verloren. Het kampioensteam van Nefit Orion bestond uit spelverdeler Frenky (Lubos) Kyncl, Jairo Hooi, Richard Rademaker, Michel Kuiperij, Jan-Willem van der Vegt, Joram Maan, Björn Proost, Erik Hermsen, Arthur Vennik, Ewout Spit en libero Bas Mollevanger. Hiermee was de doelstelling, terugkeer op het hoogste niveau, na twee jaar bereikt. Pim (toen 42) nam na drie jaar afscheid als trainer. „Het is tijd dat er iemand anders voor de groep komt te staan," was zijn slotakkoord.

Orion ging verder met de professionalisering, die Pim had uitgestippeld. Het team ging met ingang van 2000/2001 over op fulltime training onder trainers als Jacques van Gompel, Appie Krijnsen, Henk Hansma, Joël Banks en Bas Hellinga. Toen oud-speler Goran Aleksov in 2015/2016 als trainer zijn opwachting maakte, kwam Pim opnieuw in beeld. Dit keer als assistent-trainer. Ook maakt hij sindsdien deel uit van het technisch hart van de stichting Topvolleybal Orion, het huidige Active Living Orion. „Zo blijf ik bij het volleybal betrokken. Ik bekijk het van jaar tot jaar en werk het liefst op de achtergrond."

Het Graafschap College feliciteert
‘buurman’ Orion met het 50 jarige jubileum.

Personeeladvies
MASSEN

Betrokken adviseur in personeelszaken

www.massenpersoneeladvies.nl

COLUMN PETER SPRENGER

Orion is een spannend boek

Orion is een club met een traditie, maar tegelijk nog springlevend en energiek. Het is knap hoe de club al 50 jaar van grote betekenis is in het Nederlandse volleyballandschap. Wie van de buitenkant kijkt, denkt aan de geweldige spelers en trainers die Orion heeft voortgebracht.

Toen ik als jongetje van Dynamo Pim Raterink voor het eerst zag spelen, was ik helemaal ondersteboven. Wat een techniek, wat een flair! Dat wilde ik ook.

Vrouwen en mannen, Orion heeft vele topspelers voortgebracht en topmomenten meegemaakt. Zelf ligt bij mij de naam Ubbink op de lippen als ik het woord Orion hoor. Zo heeft iedere generatie haar eigen unieke herinneringen en symbolen.

Orion is de trots van Doetinchem en dat staat volgens mij gelijk aan de trots van de Achterhoek. Orion is het verhaal van mensen die altijd met elkaar en voor elkaar willen werken. De mouwen zonder meer opstropen, iets willen betekenen. En dat is volgens mij het geheim dat de club al 50 jaar zo prominent aanwezig is in Nederlandse volleybal.

Bij Orion denk je ook direct aan investeren in eigen jeugd en kansen geven aan jonge spelers en speelsters. Het zorgde ervoor dat er altijd verbinding was met de achterban. En dan kun je een dipje omzetten naar nieuwe successen. Orion heeft dat bewezen.

Na vijftig jaar ben je soms geneigd elkaar niet zoveel complimenten meer te geven. Alles is toch gewoon. Maar mensen, laten we er even bij stilstaan: wat een geweldige en unieke club is dit. Altijd die energie die je ontmoet als je Orion-mensen tegenkomt. Ze zijn altijd bezig met de toekomst. Niet alleen van de club, ook van de stad en de regio.

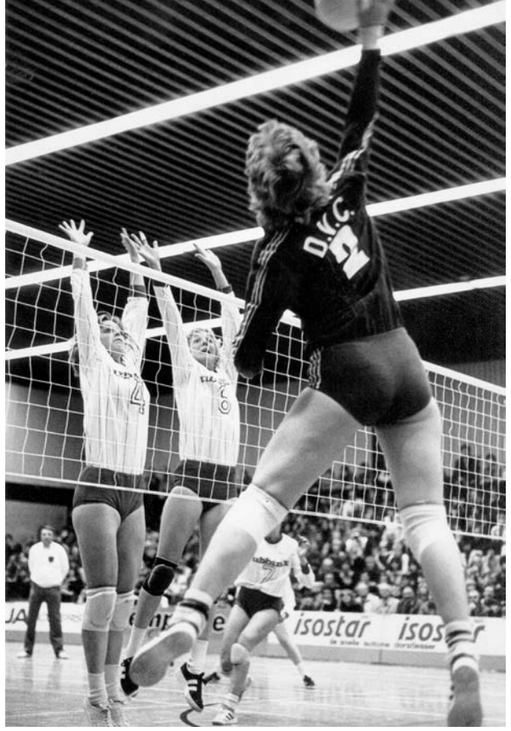
De laatste jaren heeft de club ook maatschappelijk prachtige initiatieven ondersteund. ‘A'j neet naor buutn gaot, kom ie ok nargens’ is een mooie uitspraak van de Achterhoekers. Met die instelling is één van de mooiste volleybal sporthallen van Nederland neergezet.

Zoals bij vele succesvolle clubs zal er ook wel eens een klein robbertje gevochten zijn. Maar dat is vast een van de redenen dat de club zo succesvol is.

CohesieSport en zeker volleybal blijft van grote betekenis voor Doetinchem en de regio. Ik ben ervan overtuigd dat sponsors, overheden en andere partners dat steeds meer gaan zien. De rol van sport is in onze samenleving belangrijker dan ooit. Het geeft sociale cohesie, bouwt vriendschappen en bezorgt de fans heel veel plezier.

Een diepe buiging dus voor 50 jaar Orion. En een diepe buiging voor alle Achterhoekers, die zich in het verleden en het heden hebben ingezet voor de club. Orion is een geweldig volleybalboek en Nederland heeft dat boek nog lang niet uit. Ik blijf het nog wel even lezen. Gefeliciteerd met het bereiken van de magische 50 en alvast een toast op een gezonde volgende 50 jaar.

Peter Sprenger,
voorzitter Nevobo.

Dames 1 was de eerste die voor Orion een landstitel pakte. Op 4 april 1984 boekte het team in Kampen de grootste triomf in haar bestaan door een 2-3 zege (15-13, 11-15, 5-15, 17-15, 10-15) op het favoriete FBTO/DVC. De ploeg uit Dokkum werd na vijf kampioenschappen op een rij (1979 t/m1983) onttroond.

Die triomf kreeg drie dagen later nog meer glans. Ubbink Orion, met trainer/coach René Striekwold, pakte toen de dubbel in 's-Hertogenbosch door Deltalloyd/AMVJ in de bekerfinale met 3-1 te verslaan (15-6, 15-10, 6-15, 15-11).
Een unieke prestatie: het team dat landskampioen werd en de beker binnenhaalde bestond bijna louter uit Achterhoekse volleybalsters. „En dan te bedenken dat het jaar daarvoor degradatie was voorspeld," aldus René Striekwold. „We eindigden toen met een sterk verjongd team als vierde. Het kampioensteam stond er binnen twee jaar."
Illustere namen: oud-international Jacqueline Schimmel, Monique Booij, Carla Manschot en de zusjes Vollema. Een jaar later, in 1985, werd de titel bijna geprolongeerd, maar in de laatste verloren thuiswedstrijd deed Olympus (Sneek) Orion de das om.

HEREN 1

Zaterdag 14 april 2012 schreven de mannen historie. De mannen van Langhenkel Orion waren voor de eerste keer de beste van Nederland na een 3-0 zege op Abiant Lycurgus. Toeval of niet, maar die bewuste avond vierde technisch manager Gerard Wesselink zijn 59-ste verjaardag. Het was 30 jaar nadat Wesselink als speler van Orion in Rozengaarde tegen Starlift nèt naast de titel greep. In de derde ontmoeting van de best of five werden de Groningers verpletterd onder de Achterhoekse orkaan. Setstanden: 29-27, 25-13, 25-13.

DAMES EN HEREN **LANDSKAMPIOEN**

Het knalfeest dat volgde was een logische beloning voor hard werken en gerichte investeringen van de Engelse trainer Joël Banks en Wesselink. Met het aantrekken van Maarten van Garderen, Daan van Haarlem en Jasper Diefenbach was Orion sterker en stabieler en werd dankzij hoofdsponsor Langhenkel het full-professionalisme geïntroduceerd.
Orion verzuimde op zondag 22 april de derde beker, na supercup en landstitel, van het seizoen 2011/2012 te pakken. In Almere werd de bekerfinale tegen Landstede Volley (Zwolle) met 1-3 verloren (24-26, 25-20, 22-25, 17-25). Die finale had de afsluiting moeten worden van het beste seizoen in de clubgeschiedenis, maar Orion miste in Almere het heilige vuur in een teleurstellende wedstrijd. Zeven jaar later ging Heren 1 verrassend op herhaling en werd de tweede landstitel in de geschiedenis gepakt.

SUPER CUP

De Super Cup, het jaarlijkse openingsbal tussen lands- en bekerkampioen, koppelde in 2006 grootmacht Ortec Rotterdam.Nesselande en D•O•C•STAP Orion aan elkaar. In sporthal Rozengaarde mocht verliezend bekerfinalist Orion voor de eerste keer aantreden tegen de regerend landskampioen en bekerwinnaar.
Orion maakte het Nesselande van coach Peter Blangé knap lastig, trok in de eerste set weliswaar met 29-31 aan het kortste eind, maar rechte de rug en pakte brutaal de drie volgende sets. Hectische taferelen volgden die zondagmiddag 8 oktober in sporthal Rozengaarde na de historische 3-1-winst (29-31, 25-21, 25-16, 25-23). In het feestgedruis dansten de mannen van coach Henk Hansma met schaal, beker en medailles door de hal. Vervolgens togen ze naar schouwburg Amphion voor het jaarlijkse Volleybalgala waar verliezend Nesselande-coach Peter Blangé uitgeroepen werd tot coach van het jaar.

Vijf jaar later pakte Langhenkel Volley op zondag 10 april 2011 voor de tweede keer in Zwolle de Super Cup. De 3-0 overwinning (25-19, 25-21, 32-30) voelde niet alleen als de bevrijding van het Dynamo-complex, maar was ook van belang om de stoffig geworden prijzenkast te vullen. De Super Cup was het droomdebuut voor de destijds 21- jarige Dik Heusinkveld. Hij mocht in de derde set bij een achterstand (15-21) van coach Joël Banks invallen, scoorde meteen een punt en inspireerde zijn teamgenoten. Orion kreeg de geest en in een hectische slotfase werd de winst binnengesleept.

Kampioensfoto 2012 met sportwethouder Peter Drenth.
Achterste rij v.l.n.r.: Joël Banks (trainer-coach), Bart-Jan van der Mark, Mark Posthuma, Dik Heusinkveld, Oliver Kimber, Adam White, Maarten van Garderen, Bobby Kooy. Voorste rij v.l.n.r.: Hemmy ten Hoopen (teammanager), Bert Broens (verzorger), Daan van Haarlem, Jasper Diefenbach, Aden Tutton, Niels Koomen, Pim Kamps.

ELF KEER BEKERFINALIST

Boven v.l.n.r.: Gerard Wesselink, Fred Wellink, Norbert Meijer, Bob Raterink, Pim Raterink, Erik Menkehorst en Jaques van Veldhuizen (teammanager). Onder v.l.n.r.: Bert Broens, Koos Mendels, George de Jong, Peter Murphy (trainer/coach) en Sjaak Jacobs.

Tweede kerstdag 1978, wat is het lang geleden, tilden de Orion-mannen van trainer/coach Peter Murphy voor het eerst de nationale beker omhoog. Dat gebeurde in Zwolle. PVC Blokkeer de tegenstander van toen nog Quick Orion, dat met 3-0 won (15-9, 15-12, 15-5).

Twee jaar later, 26 december 1980, verloor Quick Orion, met de 28-jarige Argentijnse trainer/coach Mario Enrique Edelstein (roepnaam Quique), in Woerden van favoriet VVC. Uitslag: 1-3 (15-13, 7-15, 12-15, 13-15). VVC werd dat seizoen ook landskampioen.
Daardoor mochten de Doetinchemmers in de Europacup 2 tegen Steaua Boekarest uitkomen.
Niet meegerekend in de bekerfinales is het experiment op 22 mei 1982. Toen werd in Sliedrecht om de beker in poulevorm gestreden. Ubbink Orion eindigde na Voorburg, Zaan'69 en VVC op de laatste plaats.

Zaterdag 22 februari 1985 was Ubbink Orion in de derde bekerfinale bij alle bookmakers de underdog tegen Brother/Martinus. In de Pankrashal in Amstelveen kwam het Orion van trainer/coach Leo Groeneveld er met 1-3 niet aan te pas (15-10, 8-15, 8-15, 5-15).

Gebrek aan vastheid was de hoofdoorzaak van de afgetekende nederlaag. Niet zo verwonderlijk als de zes trainingsuren per week van Orion worden afgezet tegen de bijna twintig 20 uur per week bij Martinus.
Na deze bekerfinale waren de Doetinchemmers vervolgens nog zes keer verliezend bekerfinalist: 1990 Rentokil/ZVH (3-1); 2006 Ortec Rotterdam.Nesselande (3-0); 2008 Piet Zoomers/Dynamo (3-2); 2009 Piet Zoomers/Dynamo (3-1); 2011 Draisma Dynamo (3-0); 2012 Landstede Volley (3-1).

TWEEDE BEKER

Vierendertig jaar later (2013) legde Orion in Zwolle voor de tweede keer sinds 1979 beslag op de nationale beker. Eeuwige rivaal Dynamo werd op alle fronten afgetroefd: 3-0 (25-17, 25-22, 25-21). De jaren daarvoor hadden de Gelderse giganten elkaar drie keer in de bekerfinale bestreden en drie keer verloor Orion. In Zwolle was de wraak zoet na de overwinning en de vreugde groot om plaatsing voor de CEV Cup. „Wedstrijden tegen Dynamo zijn altijd beladen, maar nu had er maar één ploeg recht op de winst," aldus coach Bas Hellinga. „Winnen van Dynamo voelt om nostalgische redenen altijd goed."

DERDE BEKER

Elf keer finalist. Drie keer winst. De derde beker in de clubgeschiedenis werd een prooi voor Seesing Personeel Orion op 19 februari 2017. De Doetinchemse heren versloegen in Zwolle Draisma Dynamo van voormalig Orion-coach Bas Hellinga met 1-3 (23-25, 26-28, 5-19, 20-25). „Hiervan hebben we nachten gedroomd," aldus een dolenthousiaste aanvoerder Pim Kamps. „Dat het dan zo uitkomt is onbeschrijfelijk. Ik ben ongelooflijk trots op dit team!" Coach Goran Aleksov benadrukte de wilskracht die Orion in de wedstrijd toonde. „We hebben keihard gewerkt. Ons doel was winnen en dát hebben we gedaan." Passer Erik van der Schaaf was al net zo enthousiast: „Ik ben sprakeloos." Diagonaal Joris Marcelis wist zijn gevoel precies te omschrijven: „Dit is de eerste prijs die ik in mijn carrière pak. En hij is verdomd lekker, echt verdomd lekker!"

Rob Jorna en teamgenoten werden in 2017 gehuldigd in een bomvol stadion van sport-partner De Graafschap.

ubbink

Wie van scoren houdt...

...koopt bij Ubbink!

Ubbink werkt aan oplossingen voor energie efficiency en een gezond binnenklimaat voor gebouwen.

www.ubbink.nl

Ubbink feliciteert Orion met 50 jaar topsport!

COLUMN MAARTEN TIP

Reclame en Orion, het is een dingetje

„We hebben een probleem," zegt de beeldredacteur die mij tegemoet loopt als ik aankom bij Sporthal Rozengaarde. We zijn in Doetinchem om een samenvatting te maken van een duel van Orion. Ik weet niet meer welk duel. Het jaartal ook niet meer. Het probleem wordt me meteen duidelijk als ik de hal inloop. „Ja, dat mogen we inderdaad niet uitzenden . . . "

Reclame en Orion, het is een dingetje

„De wedstrijd ligt even stil, gelukkig geen blessure bij die speler." Zoiets zal ik gezegd hebben in november 2015 bij één van de vele wedstrijden tussen Orion en Lycurgus.

Ja, reclame en Orion, het is een dingetje

In het eerste geval gaat het om een samenvatting voor de zondagmiddag. Bij de NOS hebben we dan elke zondag nog 'Studio Olympia', met samenvattingen van verschillende zaalsporten. Dus ook volleybal en in dit geval Orion.

In de verre hoek van de sporthal staat een auto. Tussen de tribunes een paar fietsen. Uitingen van sponsors. Niks mis mee zou je denken, maar volgens de mediawet mag dat niet. Er volgt een ongemakkelijk gesprek: „Niks d'r van, die auto gaat niet weg." „Ja, dan moeten we de boel weer inpakken." „Maar je kunt de wedstrijd toch gewoon opnemen?" „Ja, en dan zegt de eindredacteur in Hilversum dat we het niet mogen uitzenden, dus dat heeft geen zin, sorry." „De auto kan niet meer weg nu." „Dan pakken we in." Even later is de auto weg. De fietsen ook. De samenvatting gaat door.

Het tweede geval ligt nog verser in het geheugen. 'Wij', van de NOS, zijn in de nieuwe hal om de wedstrijd tussen Orion en Lycurgus live uit te zenden. Dat betekent dat er een speciale vloer in gelegd wordt. En om die te betalen zijn er vloerstickers geplakt. Eén van die stickers laat los. Lycurgus-speler Auke van de Kamp blijft erin steken. Tijdens het live verslag wordt de sticker verwijderd. Is die sponsor boos nu z'n sticker weg is? Nee hoor. Beter had ie niet in beeld kunnen komen.

Reclame en Orion, het is een dingetje

Maar laat Orion nou in z'n 50ste jaar ook voor een fantastisch stukje reclame voor het volleybal hebben gezorgd in een kampioensserie tegen Lycurgus. Een beslissing in de vijfde set van de vijfde wedstrijd. Daar wordt over gepraat.

Reclame voor het volleybal. Da's ook een dingetje!

Maarten Tip,
sportverslaggever bij de NOS.

DAAN VAN HAARLEM IN ORANJE VOORBIJ DE 100 CAPS

In het rijtje Orioninternationals misstaat de naam van Daan van Haarlem geenszins. Als kind van onze club, met een landstitel op zak, veroverde hij een plek in het huidige Oranje. En wat voor een plek! Als spelverdeler ben je toch de man, die sturing geeft aan de strategie van de coach. Met Roberto Piazza, als nieuwe leidsman, beleeft Daan van Haarlem, als hij wordt uitgenodigd, een hete zomer. Kwalificatie voor de Olympische Spelen en het Europees Kampioenschap zijn de highlights in zijn programma. Daan vertelt over zijn volleyballoopbaan.

Wat heb je nodig om in Oranje terecht te komen?

Daan hoeft niet lang na te denken over zijn eerste ingeving. “Doorzettingsvermogen,” is zijn antwoord, “verder veel discipline en ook lengte!” Zelfs met zijn bijna twee meter ziet Daan de wereldtoppers wel eens ballen met gemak over zijn handen slaan. “Lengte is erg belangrijk, op het hoogste niveau wordt daar het verschil gemaakt.” Verder moet je er veel voor over hebben. “Je moet heel graag willen. Het is trainen, trainen, trainen . . . De toeschouwers zien alleen maar de wedstrijden, maar voor de spelers zit er een grote investering aan vast, je moet je tijd heel goed indelen en je bepaalde dingen ontzeggen. Het complete plaatje ziet er voor ons anders uit dan voor de buitenstaander!”

In deze tijd van individualisering is de factor van het teamgebeuren bij volleybal van groot belang. Daan hierover: “Zowel bij je club als bij het Nederlands team heb je met je ploeg hetzelfde doel voor ogen en je moet dus samen een manier vinden om dit te bereiken. Met de verschillende karakters in je groep moet samenwerking dus voorop staan. De trainer speelt hierbij een belangrijke rol en probeert continu te smeden aan effectief samenwerken, zowel op technisch als op tactisch vlak. Op het hoogste niveau speelt de wetenschap een prominentere rol met voor iedere rotatie een schat aan gegevens. Daar moet je heel alert mee omgaan. En soms moet je het als speler gewoon zelf doen.” De beste trainer op dit gebied? Na enig denkwerk zegt Daan: “Nee, ik kan niet iemand noemen, die er bovenuit stijgt. Iedereen heeft zo zijn eigen werkwijze met andere accenten.”

Wat is, tot nu toe, je beste optreden in het nationale team?

Met trots antwoordt Daan vlot: ”Op het WK van september 2018 de wedstrijd tegen Brazilië! Wij wonnen met 3-1 van de nummer 1 van de wereldranglijst, alles dat we in de voorbereiding bespraken liep goed. Een superwedstrijd! Het lukte gewoon allemaal en iedereen speelde op zijn top. We verbaasden de volleybalwereld, want hiervoor speelden de Brazilianen ons in drie oefenduels helemaal weg.”

De grootste tegenvaller?

Ook dit staat bij Daan op zijn netvlies: “De EK van 2017 verliep desastreus, we liepen tegen drie zure nederlagen aan. In een van deze wedstrijden verspeelden we zelfs drie matchpoints. Een echte teleurstelling.”
Voordat Daan aan zijn imposante interlandcarrière kon beginnen, bewandelde hij (telg van een echte Orionfamilie) een zorgvuldig uitgestippelde route, waarbij hij steeds een stapje hoger zette. Veel Orionezen herinneren zich ongetwijfeld Daans debuut in het eerste team. Bij deze mijlpaal stapte de junior onder luid applaus het veld in.

Hoe begon het allemaal?
"Als 10-jarige startte ik bij de Orionjeugd en trainde zo veel als maar mogelijk was mee met hogere teams. Ik trainde altijd fanatiek en keek ook veel naar Heren 1 van Orion en wilde daar graag in spelen. Via de Sourcy-volleybalschool (2 jaar) kwam ik bij Heren 2 terecht en mocht van Goran Aleksov af en toe met het eerste meetrainen. Via Arvevo en Longa'59 kwam ik bij HVA, een talentvolle jonge groep in de eredivisie. Hierna belandde ik na Wuppertal en Twente bij Orion. Joel Banks en Bas Hellinga trainden de groep. Dit was een prachtige periode, we vormden een uniek team met spelers, waarmee ik nu nog contacten onderhoud. We leerden op technisch vlak wekelijks bij en de teamvorming was geweldig. Dat resulteerde uiteindelijk in het landskampioenschap, een ultieme belevenis. Rozengaarde zat bomvol en explodeerde na het bereiken van de titel. Hierna pakten we ook nog de beker."

Zoals voor veel volleyballers werd Nederland te klein en zocht Daan zijn heil in het buitenland. Eerst in België bij Volley Menen, waar hij twee seizoenen vertoefde. Net nadat Daan hier vertrok lootte dit team in de Europa League tegen Orion, zodat Daan dit interessante treffen moest missen.

'IK WILDE **CONTINU EEN STAPJE HOGER** EN DAN KOM JE **IEDER JAAR DICHTER BIJ DAT DOEL'**

Ook speelde Daan in Tsjechië bij Kladno (2 jaar), drie maanden in Berlijn en verder in Bulgarije (Levski Sofia, eveneens een tegenstander van Orion in Europees verband). Het afgelopen seizoen volleybalde Daan bij Karlovarsko in Tsjechië en wisselt hij na de zomer naar zijn oude ploeg Kladno. Daan over zijn buitenlandse avonturen: "Guido Vermeulen adviseerde mij om in het buitenland te spelen, omdat je daar op een hoger niveau uitkomt en dan beter in beeld blijft bij het Nederlands Team."

Wanneer kwam Oranje voor jou concreet in beeld?
"Op een gegeven moment komt het vanzelf bij je op. Ik wilde continu een stapje hoger en dan kom je ieder jaar dichterbij dat doel. Mijn eerste interland speelde ik in Rotterdam, dat was heel speciaal voor mij. Nederland ontmoette daar Australië en ik kwam mijn maatjes Aden Tutton en Adam White (nu terug bij Orion!) tegen. Ik zat nog niet vast bij de selectie. Nadat Yannick van Harskamp en Nimir Abdelaziz als spelverdeler hun plek inleverden kwam ik prominenter in beeld. Nu ben ik de honderd interlands gepasseerd."
Dat gebeurde 9 juni dit jaar in Koog aan de Zaan tijdens de European Golden League tegen Spanje. Spelverdeler Daan kreeg voor voor het begin van de wedstrijd een oorkonde uitgereikt die hoort bij de mijlpaal.

Hoe lang blijf je doorgaan als volleyballer?
Daan zegt: "Dat ligt helemaal open, volleyballen in het buitenland is erg leuk, maar je bent wel 6-7 maanden van huis. Het spelletje blijft geweldig, maar ik zie het ook gewoon als werk en dan ga je zaken tegen elkaar afwegen. Je denkt aan je familie, je vriendin en ook aan je maatschappelijke carrière. Het is dus afwachten hoe de balans is. Nu heb ik er nog lol in en vind ik het allemaal leuk. Misschien dat ik er over enige tijd anders over denk."

En na je volleybal carrière?
Daan: "Ik heb mijn HBO-studie Leisure Management keurig afgemaakt. Ben blij, dat ik dat papiertje heb, dat geeft wel rust. Met mijn volleybalverleden kan dat straks wellicht wat opleveren. Als hoofdcoach zie ik mezelf niet snel opereren. Daarvoor zit ik er te lang in, hoewel ik er later misschien anders tegenaan kijk. Jeugdtrainer lijkt me wel erg leuk om te doen."

Voorlopig blijft Daan nog actief buiten onze landsgrenzen. De kans om hem live te zien spelen is gelukkig aanwezig. In ieder geval met het Nederlands Team, misschien in Europese wedstrijden tegen onze Doetinchemse club, maar de cirkel zou mooi rond komen als we Daan ooit weer kunnen bewonderen met het Orionshirt om de schouders. De Orionfamilie kijkt ernaar uit!

MEER INTERNATIONALS

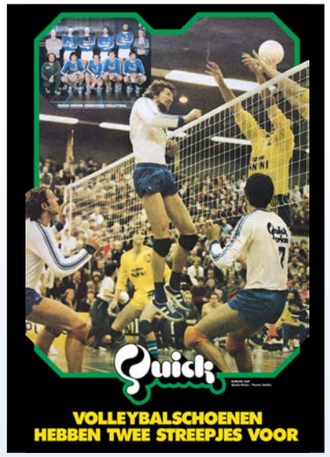

Van onder naar boven: José Conijn, Loes Schimmel, **Margot Raterink, Jaqueline Schimmel,** Hanneke Lovink, Els Geerdink, **Loekie Raterink,** Erica de Bruin en Bouke Hellinga.

Uit vijftig jaar historie blijkt, dat méér spelers en speelsters, die binnen Orion hun opleiding kregen, voor het nationaal team werden opgeroepen. Bij de dames zijn dat: Loekie en Margot Raterink, Jacqueline Schimmel (foto rechts) en Monique Booij. Bij de Oranje-heren maakten Pim Raterink, Fred Welling en Gerard Wesselink (foto links) hun opwachting. Vermeldenswaard is dat Daan van Haarlem op het WK in Bulgarije in 2018 samen speelde met oud-Orionspelers Maarten van Garderen, Thijs ter Horst en Jasper Diefenbach. Zij vormden de kern van het Nederlands team.

STERRENBEELD IN WISSELEND JASJE

Vijf september 2019, op de kop af, gloort jager Orion een halve eeuw aan het Nederlandse volleybalfirmament. Van tijd tot tijd moest het sterrenbeeld om commerciële redenen een ander 'jasje' aantrekken. Toch schreef de Doetinchemse volleybalvereniging ondanks die gedaantewisselingen vijftig jaar lang historie.

QUICK ORION (1977-1981)

Quick beet in 1977 het spits af. Daarmee had Orion twee streepjes vóór op de andere volleybalclubs in de regio: namelijk twee blokbanden op de sportschoenen van sponsor Quick uit Hengelo (Gld.).
Waarom stopt Quick in die tijd geld in sport? Manager/directeur H.A. Ritzer: „Natuurlijk gaat het om reclame. We proberen via een topvereniging naamsbekendheid te krijgen. In de zaalsportwereld hebben we juist sterke sympathie voor onze buurman Orion. Het is een hardwerkende vriendenkring. Ik heb geen enkele behoefte om me met de interne gang van zaken te bemoeien, ik ben zelfs geen lid."
Ritzer geeft toe dat het effect van reclame via Quick Orion moeilijk te meten is. „Dat is onmogelijk, maar je kunt het wel proeven . . . Als ik een verzorger het veld zie opkomen met z'n koffertje met de naam Quick ben ik supertrots. Komt dat op tv, dan zeg ik: „We zitten weer gebakken.

UBBINK ORION (1981-1985)

In 1981 nam Ubbink het sponsorstokje voor een periode van vier jaar over. Het was voor de Doesburgse onderneming, die kunststofproducten voor de bouw fabriceert, de eerste stap als topsponsor. In de Gelderlander van 25 april 1981 zegt commercieel adjunct-directeur Hylke Enzerink het bedrijf via sport meer bekendheid te willen geven. „Met een klein deel van ons reclamebudget verbindt Ubbink Nederland BV haar naam aan Orion. Wij willen als sponsor actief zijn, niet passief toekijken en acties met vrijkaarten ontketenen bij uitwedstrijden van Ubbink Orion. Die vrijkaarten gaan naar afnemers van Ubbink-producten. Als we op die manier publiciteit krijgen, is dat mooi voor Ubbink èn voor Orion."

MEPAL ORION (1985-1988)

Opvolger van Ubbink werd in 1985 Mepal uit Lochem. Topsport zo zag ook Mepal, is zonder financiële steun van buitenaf in tijden van bezuiniging voor een vereniging alleen niet op te brengen. Mepal (fabrikant en importeur van kunststof gebruiksartikelen voor camping, keuken en huishouden) vond in Orion een goede gelegenheid om haar eigen naamsbekendheid te vergroten. „Die is er gekomen," aldus directeur Dick Boswinkel, „dat schrijf ik toe aan de regionale media, die veel aandacht aan Mepal Orion besteedden. Drie jaar sponsoring heeft aan de verwachtingen voldaan."

NORMIS ORION (1989-1992)

De vierde sponsor, die zijn naam aan Orion verbond, was Normis, een bedrijf gespecialiseerd in kantoor- en projektinrichtingssystemen. De Normis-filosofie liet zich prima vertalen naar topsport. „Zoals volleyballers een perfect begeleidingsteam nodig hebben om optimaal te presteren, zo hebben mensen op kantoor een plezierige werkomgeving nodig om topprestaties te leveren," aldus directeur Floor Coesmans. „In Orion heeft Normis een partner met dezelfde ideeën en gedachten: Normis en Orion streven er allebei naar de beste te zijn."

NEFIT ORION (1998-2002)

Een eerder opgesteld beleidsplan resulteerde in 1998 in het aantrekken van Nefit, een bedrijf in verwarmingsketels. In het tweede jaar van Nefit keerde Orion, na acht jaar afwezigheid terug in de eredivisie. Dat gebeurde in Schiedam door een 0-3 uitzege. Het was een klinkende revanche voor het thrillerachtige verlies van 2-3 in Rozengaarde in een wedstrijd die ruim drie uur duurde. Daarmee was het eerste doel uit het beleidsplan bereikt. Commercieel directeur Johan de Vreugde van Nefit Fasto zag meerdere overeenkomsten tussen Nefit en Orion: „De dynamiek, teamgeest en passie bij volleybal zijn ook van toepassing op ons bedrijf. De uitstraling van de volleybalsport versterkt in belangrijke mate ook het beeld van Nefit."

PROTECT EYE ORION (2003-2004)

Het beveiligingsbedrijf uit De Meern nam al na één jaar afscheid als hoofdsponsor. Directeur-eigenaar Marcel Gotjé wilde door een partnerschap met Orion zijn activiteiten in het Oosten van het land uitbreiden. Met de komst van Protect Eye kon Orion het seizoen 2003-2004 de basis leggen voor een sluitende begroting.

D·O·C·STAP ORION (2004-2009)

De Doetinchemse Onderwijsinstelling nam in 2004 voor drie seizoenen het sponsorstokje over voor zowel vereniging als Stichting Topvolleybal Orion (STO). „Drie jaar garandeert een langdurige periode van continuïteit," aldus directeur Geert Teunissen, die bij Orion al jaren achter de schermen actief was. Hij introduceerde het topsportplan S3TD. „Drie keer S stond voor Sport, Sponsoring en Support. TD voor Topsport Doetinchem." Teunissen noemde Orion de relatiemarketing van de onderwijsinstelling. „We zitten op dezelfde golflengte. Mijn ideeën over partnership en sponsoring komen overeen met die van de club. Orion is ons uithangbord en dat moet iedereen weten. Orion blijkt een ijzersterk middel om relaties te verkrijgen." Na twee seizoenen werd het contract opengebroken en voor drie jaar verlengd.

LANGHENKEL ORION (2009-2014)

Met opleidings- en detacheringsbedrijf Langhenkel uit Zwolle ging Orion een vijfjarige verbintenis aan met zowel de vereniging als de stichting Topvolleybal (Heren 1). Algemeen directeur Jan Langhenkel vond het prettig om de naam van zijn bedrijf te verbinden aan het volleybal in Doetinchem. „Een grotere naamsbekendheid past uitstekend in onze plannen voor Oost-Nederland." Heren 1 gaf die naamsbekendheid extra glans door het behalen van het eerste landskampioenschap in 2011/2012. Na dat kampioensjaar stopte de sponsoring bij de stichting, bij de vereniging werd het contract uitgediend.

FIRMX ORION (2014)

Financiële dienstverlener firmX maakte met een imponerende presentatie zijn opwachting en beloofde met ruime financiële middelen Heren 1 naar de top van de vaderlandse Eredivisie te brengen. Het liep helaas anders. Nog voor de start van de competitie bleek firmX zijn verplichtingen en toezeggingen niet na te kunnen komen. Gevolg was dat de Stichting Topvolleybal Orion, die ook nog kampte met oude schulden, het faillissement moest aanvragen. Kort daarop legde firmX zelf ook het loodje.

WENTERS SPORTS ORION (2014)

Fitnesscenter Wenters was net als Orion één van de huurders van SaZa Topsporthal Doetinchem. Beide gingen een korte periode van sponsoring aan. De naam werd hierdoor Wenters Orion Volleybal. In die tijd werd een nieuwe Orion kledinglijn opgezet. Al na één jaar wilde Wenters niet langer verder als naamgever, maar bleef wel subsponsor voor zowel Stichting als vereniging. In december 2015 ging Wenters Sports Club over naar Keifit.

SEESING PERSONEEL ORION (2015-2018)

Seesing Personeel kwam als geroepen na het faillissement van sponsor Wenters Sports. De uitzendorganisatie kon zich prima vinden in de organisatie en ambities van Orion. Zowel de Stichting als vereniging maakten integraal onderdeel uit van de sponsorovereenkomst. Daardoor werd de naam Seesing Personeel Orion. „Ze hebben een goed verhaal, bieden de jeugd in de regio een volleybalopleiding en verliezen de warme, menselijke kant niet uit het oog," aldus Sabine ten Holder (vestigingsmanager) en Nardy Kemperman (marketing en communicatie). Er kwam een intensieve samenwerking tot stand, waarbij nieuwe initiatieven werden ontwikkeld. In 2018 stopte Seesing Personeel bij Heren 1, maar verlengde nog één jaar het contract met de vereniging.

RABOBANK ORION (2019-)

Rabobank Graafschap is de huidige hoofd- en naamsponsor van de vereniging. Daardoor werd de naam Rabobank Orion. De bank tekende in december 2018 een verbintenis voor 2 ½ jaar. De samenwerking ging op 1 januari 2019 in. „Een mooie impuls voor de vereniging en een naamsponsor waar we ontzettend blij mee zijn," aldus Orion-voorzitter Jeroen Westdijk. Laura Stalp (manager particulieren Rabobank) schetste Orion bij de ondertekening van het contract als 'een grote vereniging met een prachtige historie en sportieve ambities. Een club die middenin de Doetinchemse samenleving staat, maar ook daarbuiten in de regio acteert. Een club die bij ons past en waaraan wij graag onze naam verbinden'.
De sponsoring geldt niet voor de stichting, die de zaakjes regelt voor Heren 1. Die profileert zich onder de naam Active Living Orion.

Rabobank ORION Volleybal Doetinchem

SPONSORLOOS

Orion kende vijf sponsorloze tijdperken. De eerste keer zonder hoofdsponsor was in het seizoen 1988/1989. Om aan inkomsten te komen werd het alternatief bedacht van co-sponsorschap en Vrienden van Orion, trouwe bedrijven, op wie een beroep werd gedaan. Dozon en Compudac werden co-sponsor voor de topteams.
De andere sponsorloze perioden waren: 1992/1998, 2002/2003, 2014/2015, 2018/2019. De laatste keer was voor een half seizoen.

ORION Volleybal Doetinchem

DE DYNAMIEK, TEAMGEEST EN PASSIE BIJ VOLLEYBAL ZIJN OOK VAN TOEPASSING OP HET BEDRIJF. DE UITSTRALING VAN DE VOLLEYBALSPORT VERSTERKT IN BELANGRIJKE MATE OOK HET BEELD VAN QUICK, UBBINK, MEPAL, NORMIS, NEFIT, PROTECT EYE, D·O·C·STAP, LANGHENKEL, FIRMX, WENTERS SPORTS, SEESING PERSONEEL EN RABOBANK . . .

Wij feliciteren Orion met het 50-jarige jubileum!

Altijd klaarstaan voor een ander

Net als in een team dat op topniveau speelt staan we altijd klaar voor een ander en - als het even kan - zetten we een stap extra om elkaar verder te helpen.

Daarnaast zijn de mensen die wat voor elkaar over hebben binnen een vereniging onmisbaar. Zo is het voor ons ook. Deze betrokkenheid zit in ons DNA en is wat alle bedrijven in de familie met elkaar gemeen hebben.

RENSA FAMILY

Maak kennis met ons team op www.rensa.family

NA DE VARKENS DE VOLLEYBALLERS

Vermaard waren de bedrijfsvolleybaltoernooien waarmee Orion in het seizoen 1973/1974 in de inmiddels afgebroken Markthal een start maakte. Zowel in het voor- als najaar werd op een drietal vrijdagavonden gevolleybald. De varkenshekken werden aan de kant geschoven en verborgen achter de gordijnen, waarna een zestal volleyvelden werd uitgezet.

Tientallen bedrijven uit Doetinchem en omgeving brachten enthousiaste teams in het veld, zo diept Geert Thijssen uit zijn geheugen op. „Sportiviteit werd gecombineerd met gezelligheid en het bier vloeide rijkelijk." Speeldomein de Markthal/Houtkamphal aan de Varsseveldseweg, nu Houtkampstraat, met zijn karakteristieke halfronde dak is niet meer. De hal is ingeruild voor een villawijk.

De toernooiorganisatie was een goed geoliede machine, die vele jaren werd geleid door de bedenkers Lex Droste en Wim Besemer. Van de commissie maakten later ook deel uit: Roel Booij, Peter van Gurp, Jolies te Paske, Arend Hordijk, Jan Bosma, Paula Noteboom, Ruud Hofland en Hans Albers.
Het toernooi was zo populair dat de speeldata een jaar tevoren moesten worden vastgelegd. De huur bedroeg niet meer dan een paar tientjes per avond. Alleen de gehuurde gordijnen tussen de speelvelden maakten het duur, al werden die door de leden van de toernooicommissie zelf opgehangen. „Een actieve rol was weg gelegd voor de EHBO, want spelen op een asfaltvloer waar dinsdags nog jongvee verhandeld werd, was vragen om blessures. Wie gewond raakte, al was het maar een schaafwondje, wachtte een gang naar de dokter voor een tetanusspuit . . ."

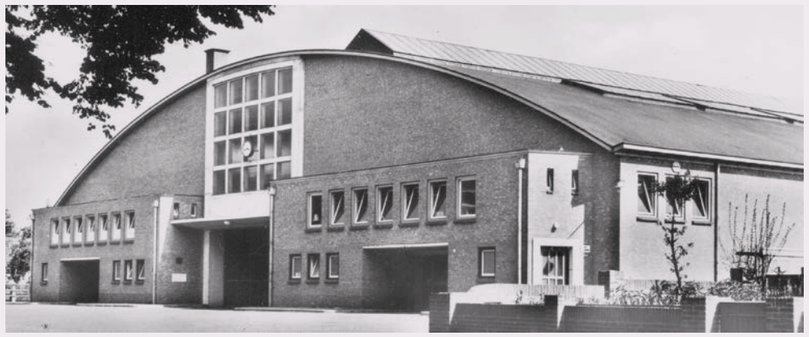
SPEELSCHEMA

Een paar maanden voor de toernooidatum gingen de uitnodigingen de deur uit. Zo ontstond in de loop der jaren een database met 300 adressen. Het opstellen van het speelschema was geen sinecure. Er werd zelfs een roosterspecialist aangesteld.

Die toverde promoties en degradaties uit de hoge hoed. Op de derde en laatste vrijdag werd de finalepoule op sterkte gespeeld voor dames-, mixed- en herenklassen. Scheidsrechters werden bij de deelnemende verenigingen gezocht. De coördinator van de scheidsrechters bezocht de nodige trainingen en ronselde wat af. Veel van de jongeren, die hier gefloten hebben, kregen de smaak te pakken en zijn op cursus gegaan voor het echte werk in de competities.

GORDIJNEN

De donderdag voorafgaande aan de eerste speelronde was spannend en kende veel voorbereiding: sleutel halen bij de marktmeester, gordijnen en speelschema's ophangen, zoemer testen, opbouw van zes speelvelden. De netten mochten nog niet gespannen worden, anders zouden ze vrijdags helemaal doorhangen.
De wedstrijden, die vijftien minuten duurden, begonnen om 19.00 uur en gingen zonder pauzes door tot 23:30 uur. De meer dan honderd wedstrijden verliepen vlekkeloos.

Alle geledingen van de maatschappij waren vertegenwoordigd. Bedrijven als Vredestein, Distrimex Pompen, Nemaho, De Roskam, Elsinghorst, Misset, Philips, Duthler, PGEM, Vromen papier, WOG, Celtona/Zelhem, Vulcanus, CEBECO, Ubbink, St. Jozefziekenhuis, OVEDO (Belastingdienst), PTT.
Voorts: volleybalverenigingen (Orion met Dames 1, Heren 1 en veteranen), voetbalclubs (onder andere VIOD en De Graafschap), onderwijsinstellingen, de schrijvende pers en ambtenaren van de gemeente Doetinchem. Het toernooi trok de aandacht van illustere figuren als Guus Hiddink, Harrie van Oosterhout en Joop Doornbos van De Graafschap en de burgemeesters Havermans en Fokkens.

De verpleegsters van het St. Jozefziekenhuis gingen het eerste toernooi bij de dames met de beker aan de haal. Openbaar Onderwijs school 1 werd winnaar bij de mixedteams en de Orionveteranen bij de heren. De ervaren boys versloegen de PTT met 2-1.

SPONSOR

„Leuk waren de onverwachte gebeurtenissen die geld in het laatje brachten," weet Geert Thijssen nog. „Tijdens het voorjaarstoernooi van 1981 werd de toernooicommissie benaderd door de directie van Ubbink, dat meedeed met twee teams. Hoe zit dat, vroegen ze, wij lezen in de krant dat Quick stopt als sponsor. Hebben jullie al een nieuwe? Wij hebben wel interesse." Dat liet de commissie zich geen twee keer zeggen. Vanaf die zomer was Ubbink de hoofdsponsor. De prijzen werden met korting gekocht bij het Dumphuis, dat zat bij de Markthal om de hoek. De opbrengst van het toernooi was behoorlijk: meer dan 1000 gulden per editie.

De vermaarde derde helft na afloop van het toernooi boven in het restaurant kende maar één motto: gezelligheid kent geen tijd, duurde tot in de kleine uurtjes en werd gekenmerkt door bijzonder grote kroketten en overvloedig bier.

In de jaren tachtig is het toernooi van de Markthal verplaatst naar sporthal Rozengaarde. Dat bleek een grote verandering. „In de druk bezette hal was bedrijfsvolleybal moeilijk in te passen. Het toernooi kon daardoor alleen vóór en na de competitie van de verenigingen gespeeld worden. In het seizoen 1993/1994 werd de veertigste editie gehouden. Uiteindelijk bleef er één toernooi per jaar over, met minder teams en minder speeldagen." Na een kleine dertig jaar liep de animo terug en stierf het ooit zo succesvolle bedrijfsvolleybaltoernooi een stille dood. Een variant was het nachttoernooi dat Orion eind jaren negentig organiseerde in sporthal De Bongerd op de Huet. Ook deze opzet is verleden tijd.

Kampioensfoto Vredestein 1975. Staand v.l.n.r.: Frans Teunissen, Harrie Peppelman, Bart Kroon. Gehurkt v.l.n.r.: Jacques van de Ley, Jan Bosma en Wim Besemer.

SPELEN OP EEN ASFALTVLOER
WAAR DE VORIGE DAG
NOG JONGVEE VERHANDELD WERD,
WAS VRAGEN OM BLESSURES.
WIE GEWOND RAAKTE, AL WAS HET MAAR EEN SCHAAFWONDJE,
WACHTTE EEN GANG NAAR DE DOKTER VOOR **DE TETANUSSPUIT . . .**

ORION KAN NIET ZONDER VIOLEN

Zeg violen en de ogen van menig Orion-vrijwilliger beginnen te glinsteren. Al 27 jaar vinden de bloeiende planten 'voor het goede doel' gretig aftrek bij iedereen, die de vereniging en de volleyballende jeugd in het bijzonder een warm hart toedraagt.

Het is de meest succesvolle verkoopactie sinds 1993 toen er officieel mee werd begonnen. „Maar er is veel meer," zegt Marleen Groeneveld, jeugdvoorzitter en één van de gangmakers van destijds.
„Vergeet de verkoop van kerststukken niet, of de kledinglijn, Sinterklaas op bezoek, de stedenreizen, ach wat waren we vaak creatief om aan geld te komen voor wat extraatjes voor onze jeugd"
Geen enkele sportvereniging kan rondkomen van alleen de contributie van de leden. Bij Orion is dat niet anders door de terugkerende uitgaven voor huur, ballen en trainers. Orion lijkt daarom op een bedrijf dat op allerlei manieren probeert extra inkomsten verwerven. Acties zijn daarbij onontbeerlijk. Daarvan is de violenactie het meest aansprekend.

De betrokkenheid van Marleen gaat terug tot 1985. Orion was de club waar haar dochters volleybalden. „In die tijd was het, net als nu, moeilijk om bestuursleden te krijgen. Ik werd gevraagd om te helpen bij de organisatie van een toernooi, zat niet veel later in de jeugdcommissie en werd nog weer later gebombardeerd tot voorzitter van de jeugdcommissie in het bestuur van Orion"

OPVROLIJKEN

Tijdens een brainstormsessie van de jeugdcommissie bij haar thuis werd uit het niets het idee van een verkoopactie van perkplanten geboren. „In het vroege voorjaar gaan de meeste mensen hun tuin met plantjes opvrolijken. Waarom zouden wij daar niet met een actie op inhaken? Na enige discussie viel de keus op violen."

De eerste stap was een speurtocht naar een bedrijf dat violen kon leveren tegen een scherpe prijs. „Dat viel het eerste jaar, 1993, niet mee. Het tweede jaar kwamen we uit bij het tuincentrum van Diny Hiddink in Sinderen. Diny vond het idee leuk, gaf ons niet alleen een goede inkoopprijs, maar dacht ook met van alles en nog wat mee. Jarenlang hebben we daar een prachtige en gezellige violenperiode gehad.

"In de week voor Pasen waren de violenplantjes groot genoeg om naar de kopers te brengen, maar dat bleek een hele klus. Het bestuur moest zelf in de kassen aan de slag: sorteren op kleur, bakjes vullen, aanhangers van vrijwilligers opladen en vervolgens rijden met al die vrachten aan violen."
Gedurende een aantal jaren werden de violen op het parkeerterrein van het Waterschap neergezet. Kopers moesten ze daar ophalen. Tijdens het vervoer naar het parkeerterrein ging het een keer akelig mis. De aanhanger kantelde en de berm was bezaaid met een grote berg violen. Gelukkig is een viool een sterke plant. De boel werd keurig in de aanhanger teruggezet en de kopers hebben er niets van gemerkt.

EXTRAATJES

Marleen blikt in warme herinnering terug. „Het waren geweldige dagen, wat een samenwerking en energie, wat een verenigingsgevoel kregen we daar met z'n allen. Het allermooiste was dat er heel veel geld binnen kwam. Daarmee konden wij de extraatjes voor de jeugd financieren."

Het streelt Marleen dat er na 27 jaar nog steeds een violen-actie wordt georganiseerd. Alleen is het, vergeleken met vroeger, een stuk gemakkelijker. Dames 5 trekt de kar en de violen worden sinds twee jaar bij tuincentrum Peer afgehaald. Om het tot een succes te maken, wordt er naast de traditionele bestellijsten driftig gebruik gemaakt van sociale media als Facebook. De violen laten Marleen ook anno 2019 niet los. „Orion zit in m'n hart, dus koop ik ook elk jaar weer violen ."

Paul Löwenthal

Geert Thijssen herinnert zich nog de eerste aflevering van de violen-actie. Voor het Orion-lid dat de meeste kistjes wist te verkopen viel een eenpersoonsreis naar Parijs te winnen. Geert is als betalend reiziger mee geweest met zijn toenmalige vriendin, nu zijn vrouw, die de reis had gewonnen. „Het was een onvergetelijke belevenis, gekenmerkt door de prettige en kundige reisleiding van Marleen Groeneveld."

Een tweede succesvolle actie was de verkoop van zelfgemaakte kerststukken. Het idee ontstond volgens Marleen tijdens een Orion-kampeerweekend. „Binnen Orion waren mensen die prachtige kerstukken konden maken. Ze waren zo mooi dat ze rechtstreeks bij de bloemist vandaan leken te komen." Het werd een leuke, grote succesvolle klus. „De bestellingen rolden binnen. In het eerste jaar ging het zo goed dat de paniek toesloeg om op tijd aan de vraag te voldoen. Het bracht veel geld in het laatje."

Een andere actie was de Orion-kledinglijn. „MB sport bood ons de mogelijkheid om een nieuwe Orion kledinglijn op te zetten. Dat hebben we met beide handen aangepakt. Tijdens de wedstrijden in de sporthal stonden we met kramen vol nieuwe Orion-outfit. Ook waren we met de nieuwe Orion-kleding present op het Simonsplein bij het eerste Doetinchemse Beachvolleybaltoernooi."

SINTERKLAAS

Succesvol was eveneens de actie ‘Sinterklaas op bezoek’. Voor een redelijk bedrag bezocht de goedheiligman Orion-gezinnen en Achterhoekse families. Sommige leden konden daardoor op 5 december zelf geen Sinterklaas vieren, maar hadden dat graag voor het goede doel over. „Zij moesten aan de slag als (hulp)Sinterklazen, Pieten, schminker, chauffeur en beleefden daaraan veel plezier.” De laatste actie waarbij Marleen wil stilstaan zijn de stedenreizen, die via reisorganisatie ADW tegen inkoopprijs aan Orion werden aangeboden. „Orion kon op die manier een extra bedrag op de reissom zetten en daardoor geld genereren voor de clubkas. Veel Orion-leden hebben leuke herinneringen aan deze reizen naar Parijs en Berlijn.”

LUCIFERS

Acties zitten Orion in het bloed. Reeds in 1971, twee jaar na de oprichting, werden de eerste geldbronnen voor het goede doel aangeboord. Om maar eens wat te noemen: de verkoop van lucifers en Esbro-haantjes, een stickeractie die refereerde aan de drie kleuren (geel, oranje, rood) van de toenmalige omnivereniging SV Orion. Midden jaren tachtig werden er met hulp van sponsor Mepal via het verkoopstandje producten van dit bedrijf aan de man gebracht. Eind jaren tachtig werd een grote verloting georganiseerd om een ‘groot tekort’ uit het seizoen 1987/1988 weg te werken.

Voorzitter Frans Jaspers (rechts) verkocht het eerste lot aan burgemeester Fokkens. Hoofdprijs was een reis voor twee personen naar de Canarische eilanden. De loterij bracht toch tien mille netto op.
Ook na de eeuwwisseling blijft Orion met acties aan de weg timmeren. Sommige blijken eendagsvliegen (Kuster-tankpas, de DSO-kortingspas, verjaardagskalender CMV, verkoop Orion- sjaals en softshell jackets). Andere, de Grote Clubactie en werken op de Zwarte Cross zijn een langer leven beschoren.

Tieleman Bouw B.V.
Westendorp Tel. 0315-298430

THOMA VAN DIJK SIEBELINK
woningmakelaars

Sinds 1985
uw meesterbakker
Aloys Lurvink
Rozengaardseweg 47
7001 DN Doetinchem
Tel: 0314 - 32 55 12
www.bakkerijlurvink.nl

VAN HARTE
VOOR DEZE MARKANTE CLUB IN DOETINCHEM!
ADMINISTRATIE & BELASTINGADVIES
DE VELDHOEN BV

Een tafel vol plakboeken bestrijkt het volleyballeven van Erik Veenstra. Alle ups en downs van Orion staan erin. Als speler stoomde hij op van het zevende naar het eerste team. Jarenlang was Erik technisch manager van Heren 1. Samen met echtgenote Rolien is hij ook enthousiast supporter van de volleyballende dochters Jaël, Bente en Jade.

ERIK VEENSTRA: ‘MIJN HART LIGT BIJ ORION’

In het voorjaar van 1992 degradeerde Orion door een 3-0 nederlaag tegen het Aaltense Bovo uit de eredivisie. Na vijftien jaar zat de hoogste klasse zonder sterrenbeeld. Als zich iemand de beslissende wedstrijd in Doetinchem herinnert, is dat Erik, want die speelde op dat moment voor Bovo.
„Eigenlijk was dat heel spijtig voor Orion,” zegt de huidige directeur van Gafco (groothandel in airconditioning en koeltechniek) bijna 27 jaar later. Het gebeurde aan het eind van een vierjarige periode dat Veenstra de Doetinchemse club ‘ontrouw’ was. „Samen met Paul Bloem en Pim Rozendaal hing ik bij Orion tegen het eerste team aan. We konden qua niveau op dat moment de sprong net niet maken. Ik verkaste naar Longa’ 59, dat grote plannen had, maar het team viel na het behalen van de tweede plek helaas uiteen. Toen belde Dirk Groeneveld van Bovo. De Aaltenaren wilden snel naar de Eredivisie en daarom koos ik voor Bovo.”

Na twee jaar eerste divisie stevende de eredivisiedebutant met Erik Veenstra in de gelederen af op prolongatie in de hoogste klasse. „Curieus was dat we uitgerekend van Orion moesten winnen om ons te handhaven. Dat was spijtig. Ik speelde met veel plezier voor Bovo terwijl Orion mijn club was. Maar als je speelt, wil je ook winnen. Misschien stamt achteraf gezien mijn verantwoordelijkheidsbesef voor Orion wel uit die periode.”

Teamfoto Heren 1 seizoen ‘93/’94 met links vooraan Erik Veenstra.

KARTREKKERS

De gewonnen wedstrijd tegen Orion was meteen het afscheid van Erik bij Bovo. De terugkeer naar het Doetinchemse nest volgde snel. „Orion wilde binnen één jaar terug zijn op het hoogste niveau. We kregen daarbij alle steun van de sponsors met Dozon en Herwers als kartrekkers. Helaas lukte het net niet, we werden tweede.”
De jaren daarop ging het bergafwaarts, het eerste mannenteam zakte naar een ‘bedenkelijk niveau’. „Ik speelde nog een tijdje in Heren 1, maar door mijn drukker wordende baan stopte ik tijdelijk en kwam later terug in Heren 2.”
Veenstra herinnert zich dat in die periode steeds meer sponsors afhaakten door de weinig aansprekende resultaten. „Het team presteerde steeds minder, we kwamen in de onderste regionen van de eerste divisie terecht en moesten vechten tegen degradatie. In de inmiddels afgebroken sportzaal Oosseld moesten we inderdaad in een extra degradatiewedstrijd knokken om in de eerste divisie te blijven. Dat lukte dankzij mijn vervanger Bas Hellinga. Die werd uiteindelijk de man van de wedstrijd.”

DENKTANK

Het werd een hectische periode voor het sponsorloze Orion en Erik, die zijn activiteiten deels achter de schermen verplaatste. Bouke Hellinga en Gerard Wesselink waren met het eerste team bezig en vroegen Erik plaats te nemen in de sinds 1995 actieve denktank, het latere begeleidingsteam. Dat kende maar één doel: terug naar de eredivisie. „Het zou van de zotte zijn als dat niet een keer zou lukken.” Toen George de Jong (oud-speler) terugkeerde uit Zwitserland werden de plannen langzaamaan serieuzer en concreter.
„Het werd hoog tijd, op de tribune zaten alleen nog ouders en familie van de spelers. We wilden niet aan doemdenken doen, maar de moed zonk je vaak in de schoenen. Het sportieve succes bleef uit, er was nauwelijks een begroting, om over een topsportvisie maar te zwijgen. We haalden de motivatie uit werklust en enthousiasme zoals dat toen bij Bovo en Longa’59 regel was.”
Als technisch manager reed Erik samen met Gerard Wesselink heel Nederland door om spelers te motiveren voor hun plannen. „Soms tegen beter weten in, maar door eerlijk en consequent te handelen kregen wij een goede naam in Nederland en konden wij spelers en trainers enthousiasmeren voor onze visie op topvolleybal.”

"IK WAS ÉÉN VAN DE MENSEN
DIE DE SPELERS HET SLECHTE NIEUWS MOEST MEEDELEN.
EEN VERSCHRIKKELIJK MOMENT VOOR DE TOPSPORTERS DIE HEREN 1 TROUW BLEVEN.
SOMMIGE HADDEN TRANEN IN HUN OGEN"

V.l.n.r.: Appie Krijnsen, Eric Veenstra en Henk Hansma, Joël Banks, Gerard Wesselink, Daan van Haarlem.

GOEDE RICHTING

De komst van nieuwe hoofdsponsor Nefit was in 1998 een stap in de goede richting. „Die tekende voor drie jaar en daar konden we mee vooruit. Belangrijk was de komst van Arthur Vennik van Piet Zoomers/Dynamo. Rond hem werd een zo sterk mogelijk team geformeerd. In het seizoen 1999/2000 keerden we onder Pim Raterink via extra wedstrijden tegen Sliedrecht Sport terug in de eredivisie."

Om verder te professionaliseren en risico's te vermijden werd besloten om een stichting op te richten voor het eerste herenteam. Door een erfenis uit het verleden moesten er keuzes gemaakt worden over de verdeling van de schulden. De jaren daarna waren voor vereniging en stichting lastig. „Als technisch manager was ik gedwongen me ook met andere randzaken te bemoeien. Wij hebben zeer veel tijd gestoken om de situatie in kaart te brengen en de juiste koers uit te kunnen stippelen voor de toekomst. In het seizoen 2002-2003 zat Orion weer zonder hoofdsponsor. Dat had opnieuw een behoorlijke impact op de club. Toen Protect Eye voor één jaar hoofdsponsor van de stichting werd, kwam er iets meer lucht."

Sportief zag Veenstra Orion weer boven komen drijven. Jac van Gompel kon er als trainer meer tijd in stoppen. Met de invoering van de middagtrainingen kwam er een betere arbeids-rust-verhouding en een stabieler niveau. We werden vierde, vijfde en zesde van Nederland, niet slecht voor een promovendus."

AFSPRAKEN

De komst van D•O•C•STAP als sponsor zorgde in het seizoen 2004/2005 niet alleen voor rustiger vaarwater, maar luidde ook een begin van professionalisering in. „Het was een combinatie van werken en trainen. Door goede afspraken met de werkgevers, onder wie D•O•C•STAP zelf, was er meer tijd voor teambuilding en konden de trainingsuren gemaakt worden die pasten bij een team in de top."

Onder leiding van Appie Krijnsen beleefde Orion in 2005 weer Europese avonturen (deelname aan de Europese CEV Cup en Topteams Cup). Na Krijnsen kwam Henk Hansma, die zich eerder als spelverdeler onderscheidde en in dienst was van D•O•C•STAP.
In augustus 2006 deed Erik Veenstra als technisch manager een stapje terug bij Heren 1. Gerard Wesselink nam zijn functie over. Op de achtergrond keek Erik over de schouder van Gerard mee. In de vereniging bleek behoefte aan een technisch voorzitter en daarvoor werd Erik benaderd.

„Als Orion man kun je moeilijk nee zeggen. Een intensieve periode binnen de technische commissie volgde."
Onder trainer Joël Banks volgden vanaf 2010 bij Heren 1 mooie jaren. Er werd twee keer daags getraind met een talentvolle spelersgroep. Daarvan drongen enkele spelers door tot Oranje en topteams in de wereld. „Een unieke talentvolle generatie spelers, een uitstekende trainer die in 2012 het eerste landskampioenschap in de clubhistorie opleverde. Een geweldige prestatie en een moment om nooit te vergeten!"

TRANEN

Een trieste gebeurtenis was het op 20 augustus 2013 uitgesproken faillissement over de stichting verantwoordelijk voor Heren 1. „Ik persoonlijk was totaal niet betrokken bij het stichtingsbestuur. Aan mij werd wel gevraagd om team en begeleiding te overtuigen bij Orion te blijven." Dat beeld staat haarscherp in Veenstra's geheugen gegrift. „Ik was één van de mensen die de spelers het slechte nieuws moest meedelen. Een verschrikkelijk moment voor de topsporters die Heren 1 trouw bleven. Sommige hadden tranen in hun ogen."

Het faillissement kwam een jaar na alle vreugde rond het kampioenschap. Langhenkel stopte als hoofdsponsor en de stichting sloot vervolgens een langjarig sponsorcontract met financieel dienstverlener firmX.
„Een getekend contract met grote woorden en beloftes. Achteraf bleek het niet meer dan een dode mus. Wij hadden te lang vertrouwen in een goede afloop. Uiteindelijk voelden wij ons behoorlijk belazerd."
Die ellende kwam bovenop de schuld die de Stichting Topvolleybal Orion sinds 2002 had opgebouwd. „FirmX zou een maandelijkse bijdrage betalen, maar reeds na één maand hield de betaling op. Toezeggingen dat het alsnog in orde zou komen, werden niet nagekomen. Daardoor zag het stichtingbestuur zich genoodzaakt het faillissement aan te vragen. Ook firmX ging uiteindelijk failliet."

STRAFBANKJE

Orion zat niet bij de pakken neer. „Van de selectie vertrokken alleen Bart van Garderen en Ryan Anselma. Met de acht die overbleven ging Bas Hellinga als trainer verder." Heren 1 belandde door het faillissement één seizoen op het strafbankje van de Nevobo en mocht geen competitie spelen. „Wel Supercup, Europees (CEV Cup en Challenge Cup) en beker."
Na het faillissement in 2013 kwam Erik in het bestuur van de nieuwe stichting voor Heren 1. „Het seizoen daarop kregen we de licentie terug en mochten we weer eredivisie spelen. Een hoofdsponsor hadden we niet, wel kleinere sponsoren die ons trouw waren gebleven. Gelukkig kregen we nog hetzelfde jaar Seesing Personeel als hoofdsponsor. Er braken mooie jaren aan met attractief volleybal."

Huldiging door de Gemeente Doetinchem na het behalen van de landstitel in 2019.

In 2018-2019 speelde Heren 1 onder de naam 'Achterhoek Orion'. Financieel gesteund door grotendeels Achterhoekse bedrijven en het gremium bedrijvencluster. „Het zijn voor een groot deel bedrijven die belangrijk zijn geweest in de historie van Orion. De betrokkenheid uit zich niet alleen in een gezamenlijk netwerk van deze bedrijven, steun voor Heren 1, maar ook in maatschappelijke ondersteuning van de spelers."

Met ingang van het seizoen 2019-2020 wordt de naam voor twee jaar 'Active Living Orion'. Active Living wil via een sportbusinessmodel het topvolleybal en werken in de Achterhoek promoten." De binding tussen Active Living en Orion is niet zo vreemd. Werknemer Pim Kamps speelt in het eerste herenteam en voorzitter Wijnand Geerdink is tevens directeur bij Active Living.

Heren 1 blaast inmiddels financieel gezond haar partijtje mee. De gemaakte keuzes hebben rust en tevens succes gebracht. Als penningmeester in de huidige stichting met gelijkgestemde medebestuurders stemt dat Veenstra tevreden. „Het is door de jaren heen lang niet altijd eenvoudig gebleken topvolleybal in Doetinchem te blijven faciliteren maar als je de aanmoedigingen hoort en succes hebt, zoals het winnen van het landskampioenschap afgelopen seizoen na een bloedstollende finale tegen Lycurgus, dan weet je waar je het allemaal samen voor doet."

"HET ZIJN
VOOR EEN GROOT DEEL
BEDRIJVEN
DIE BELANGRIJK ZIJN GEWEEST
IN DE HISTORIE
VAN ORION"

ALBRAND.
HET WARME GEVOEL VAN ZEKERHEID.

Elke professional die aan de slag gaat met vloer-, wand- en plafondverwarming en -koeling heeft aan één adres genoeg voor het complete plaatje. Albrand is dé specialist.
De adviseurs van Albrand ondersteunen uw lokale installateur bij het selecteren en samenstellen van het beste systeem met het hoogste rendement. Of het nu gaat om uw woonkamer, keuken, badkamer of serre, met Albrand heeft u een perfect geregeld binnenklimaat. Dat is zeker.

Meer weten?
Neem contact op met een installateur bij u in de buurt.

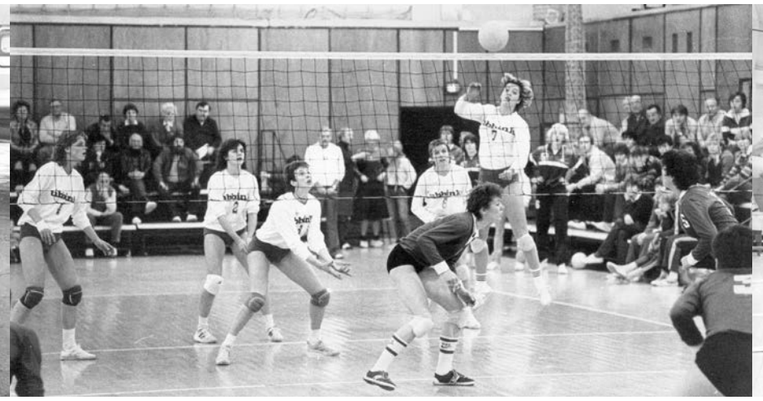
albrand
vloer • wand • plafond verwarmen verkoelen

Wij zijn regelmatig op zoek naar gemotiveerde medewerkers. Interesse? Kijk op www.albrand.nl/werken-bij-albrand.

Orion kan bogen op een rijke Europese ervaring. Zowel de heren als de dames wisten eenmaal een finaleronde te halen (met respectievelijk een 3e en 2e plaats). De teller voor Eurodeelname staat in het jubileumjaar op 84 wedstrijden. De heren namen daarvan het grootste aantal (65) voor hun rekening. De dames deden Europees 19 keer mee.

ORION IN EUROPA

In 1977 speelde Quick Orion met trainer Bouke Hellinga voor het eerst een Europacupwedstrijd. Dames 1 verloor thuis met 1-3 van Tungsram Vasas Izzo S.K. uit Hongarije, één van de sterkste Europese ploegen. Ook uit werd het een nederlaag (3-0).
Een aansprekend resultaat was een derde plaats in de finalepoule Europacup 3 in Rheine (Dld.) in het seizoen 1981-1982 onder René Striekwold. Ubbink Orion kwam in de finale door zowel thuis als uit te winnen van het Oostenrijkse SC Wüstenrot.

Tot slot bracht het Europees avontuur in 1984-1985 twee keer winst tegen het Deense Helsingör in de voorronde. De landskampioen verloor vervolgens beide wedstrijden in de eerste ronde van de Europacup 1 van Rode Ster Praag (Tsjechoslowakije). Ondanks uitschakeling door het Oostblokland hield Ubbink Orion er veel positieve herinneringen aan over. 'Ubbink Orion werd beslist niet weggeslagen, zoals doemdenkers van te voren verkondigden,' aldus Gijs Eijsink in het bondsorgaan van de Nevobo. In het seizoen 1987-1988 degradeerde Dames 1 uit de eredivisie en daarmee was hun Europacup-avontuur voorbij.

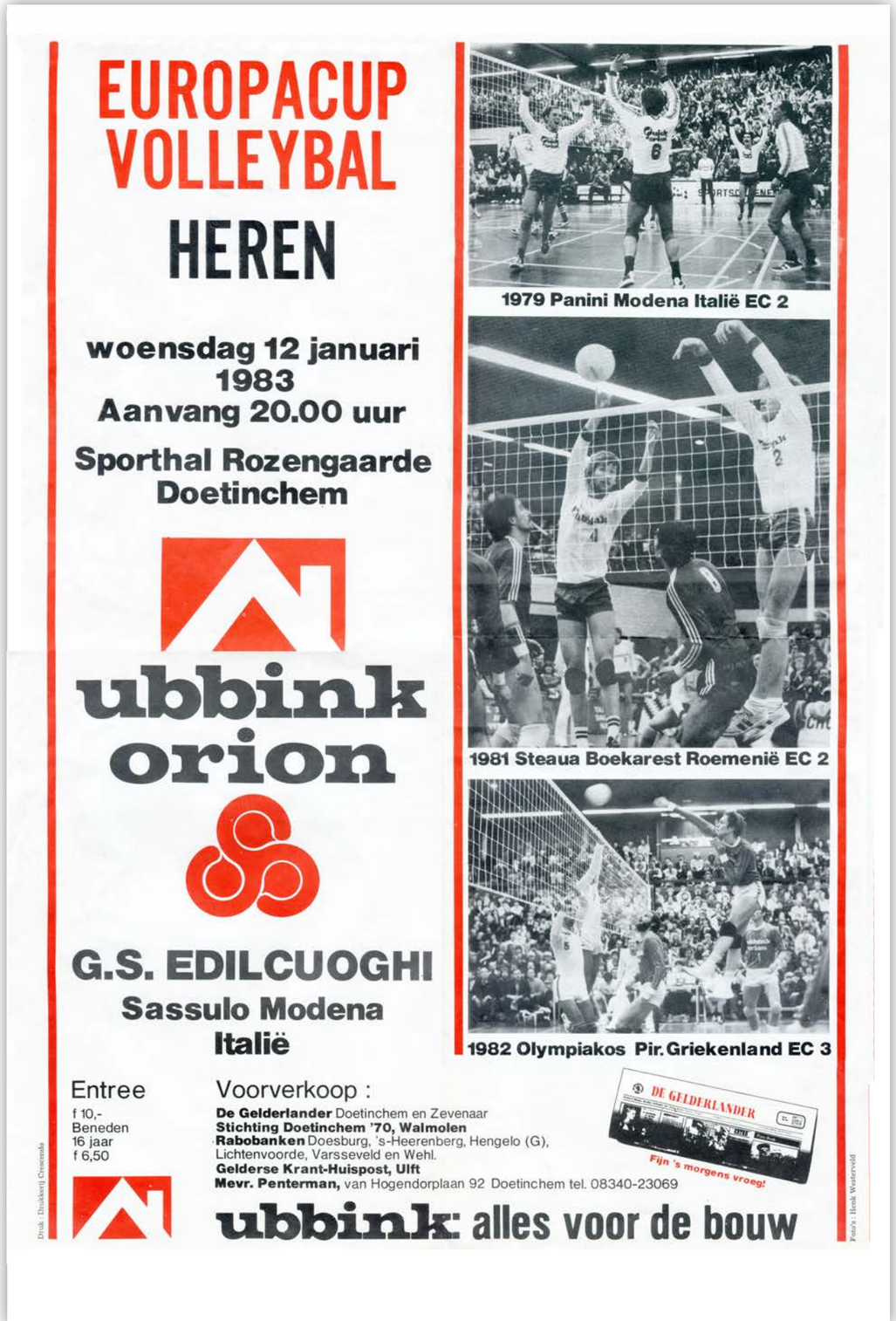
KROON

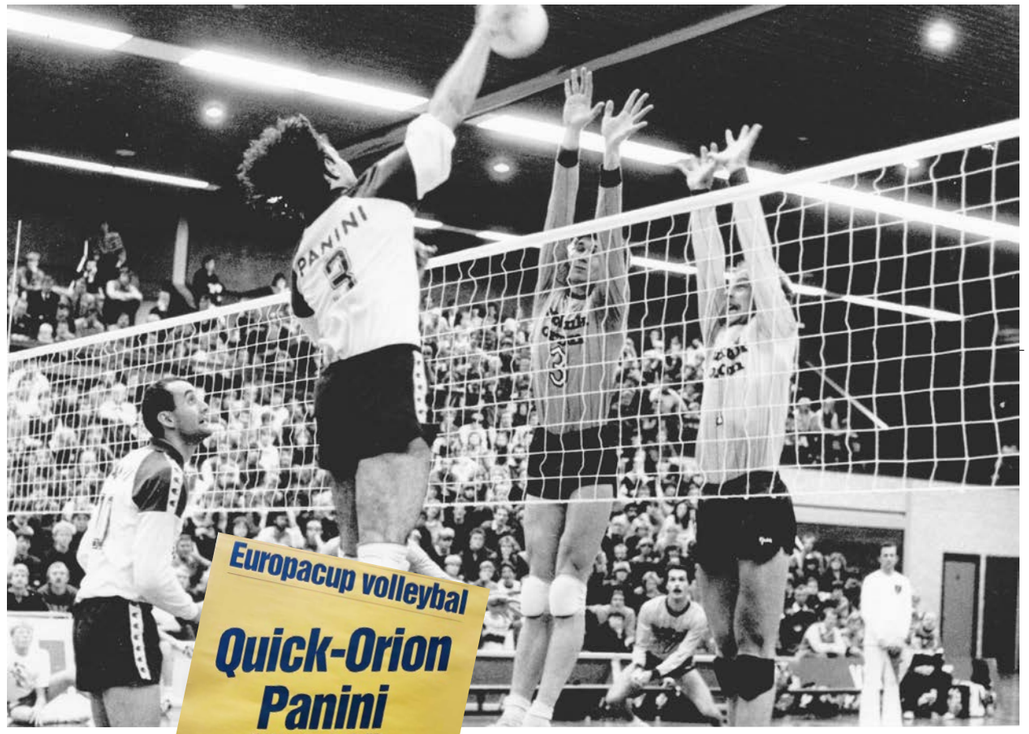
Heren 1 Quick Orion maakte in december 1979 met trainer-coach Pieter Murphy zijn Europese debuut tegen het grote Panini uit Italië, dat grossierde in kampioenschappen. Orion dankte zijn deelname aan het winnen van de bekerfinale op tweede kerstdag 1978 in Zwolle tegen het Haagse PVC/Blokkeer. Het team zette daarmee de kroon op het tienjarig bestaan.
Die kroon kreeg in de Europacup 2 geen diamanten randje, want de Italianen wonnen in Doetinchem met 3-2 en in Modena met 3-0.

Het grootste succes haalde Ubbink Orion in het seizoen 1982-1983. Het wist zich in het Belgische Louvaine la Neuve te plaatsen voor de finalepoule van de Europacup 3 door in de eerste ronde Olympiakos Athene naar huis te sturen en in de tweede ronde het Italiaanse Edilcoughi te verslaan. In die finale werd achtereenvolgens gewonnen van de Franse teams Arago de Sète en AS Grenoble. De allesbeslissende wedstrijd tegen alweer Panini uit Modena ging met twee keer 3-0 verloren. Daarmee legde het team van Sjef Partouns beslag op een verdienstelijke tweede plaats. Het toernooi kende een stevige Argentijnse inbreng met Gabi Saltarelli en John Uriarte (beiden Ubbink Orion) en Esteban Martinez (Panini).

De dames van Ubbink Orion in Praag voor de wedstrijd tegen Rode Ster in 1984. V.l.n.r.: aankomst op het vliegveld, de wedstrijd, de meegereisde supporters, de teleurstelling na het verlies en de foto daarboven sight-seeing in Praag.

ROOKGORDIJN

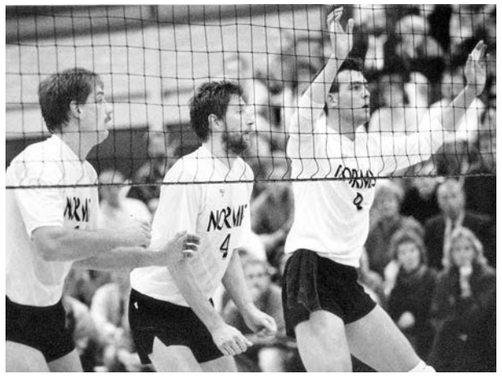
In de voorbereiding op de duels probeerde Orion de tegenstanders te misleiden. Tijdens de training werd met andere rugnummers geoefend. In de poging een mistgordijn op te trekken werden de Doetinchemmers gesteund door de organisatie, die in het programmablad enkele spelers van Orion verkeerde rugnummers had toebedeeld. De resultaten van Ubbink Orion maakten indruk, tot in Afrika toe. De Marokkaanse volleybalbond nodigde Heren 1 uit voor een promotietrip van 7 tot 10 dagen. Helaas kon hier geen gevolg aan worden gegeven.

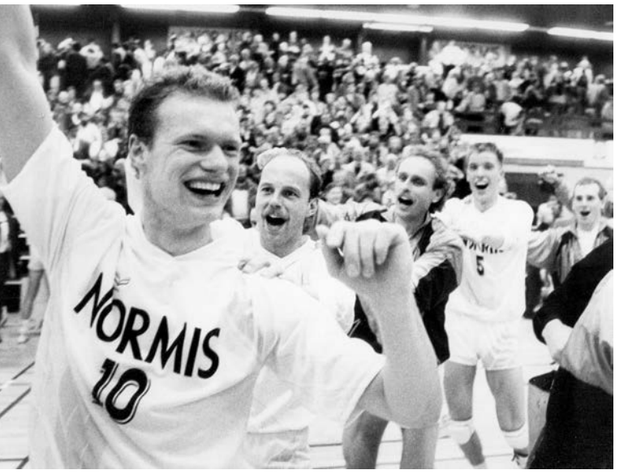
RECLAME

De deelnemers in Louvain la Neuve speelden zich ook nog eens Europees in de kijker, want de Belgische televisie zond alle wedstrijden uit, zowel via de Nederlandstalige als de Franstalige zenders. Ook de Italiaanse en Franse tv waren present. Dit alles tot grote tevredenheid van Ubbink-directeur Martin Beijer, die zich liet ontvallen nog nooit zó goedkoop reclame te hebben gehad. De Nederlandse tv schitterde door afwezigheid, er werd geen seconde aandacht aan de finalepoule van de Europacup 3 besteed.

De met een propvolle bus uit Doetinchem afgereisde supportersschare was dik tevreden. Voor 165 gulden per persoon hadden zij drie dagen lang het weekend van hun leven.

DE LAATSTE SET TEGEN UNICA WERD MET DE **KORFBALUITSLAG VAN 36-34** BINNENGESLEEPT

Tot 2005 bleef het stil aan het Europese front. Dat jaar mocht sporthal Rozengaarde weer internationaal volleybal verwelkomen. De vierde plaats in de eindrangschikking van het seizoen 2004-2005 gaf D·O·C·STAP/Orion het recht in de CEV Cup uit te komen. Directeur Jos Tiemessen van de Stichting Topvolleybal Orion was er alles aan gelegen dit evenement naar Doetinchem te halen. Met als achterliggende gedachte, dat er al ruim 50 jaar volleybal werd gespeeld in Doetinchem. Dus mocht D·O·C·STAP/Orion in het weekeinde van 11, 12 en 13 november 2005 in sporthal Rozengaarde de CEV Cup organiseren. Deelnemende teams naast Orion: Dukla Liberec (Tsjechië), KRKA Novo Meste (Slovenië) en Paris Volley (Frankrijk).

Het jaar daarop mocht Orion vanwege de goede organisatie de tweede ronde van de Top Teams Cup in Rozengaarde organiseren. Die ronde werd met maar liefst drie overwinningen afgesloten ten koste van SCC Berlin (3-0), OK Karlovac uit Kroatië (3-0) en het Spaanse Unicaja Almeriaz (3-1). De laatste set tegen Unica werd met de korfbaluitslag van 36-34 binnengesleept.
D·O·C·STAP/Orion werd poule-winnaar en plaatste zich voor de achtste finale. Daarin werden zij uitgeschakeld door CVM Tomis Constanta uit Roemenië.

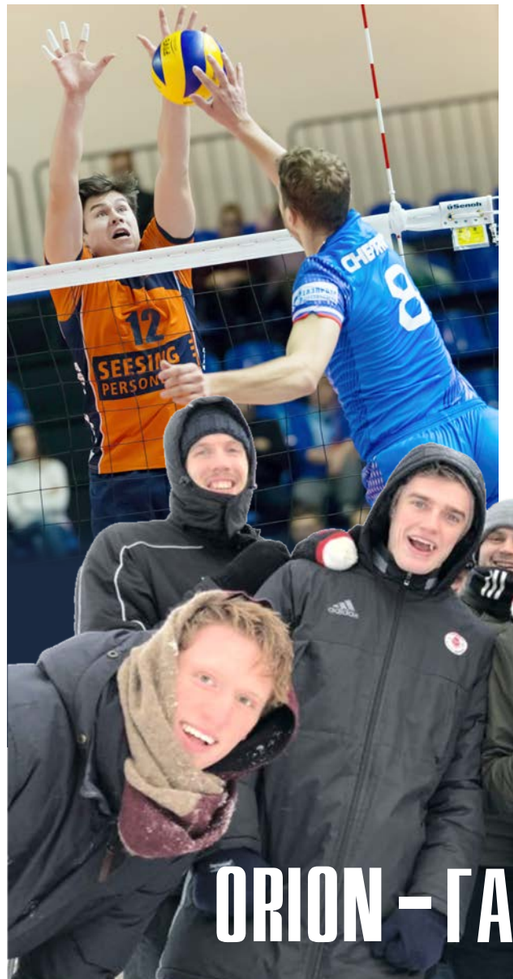
Een laatste opmerkelijke Europese volleybalwedstrijd was de ongelofelijke stunt van Seesing Personeel Orion tegen Levski Sofia (Bulgarije). Het team van Redbad Strikwerda verloor in de tweede ronde van de CEV Cup in Sofia met 3-1. In de thuiswedstrijd wist Orion met bravoure de Bulgaren met 3-0 te verslaan. Een Golden Set moest de beslissing brengen. Deze won Orion met 15-12, waarna het zich verzekerde van de volgende ronde tegen Surgut in West-Siberië, een nieuwe stip aan de horizon.

DUUR REISJE

Met de stunt in de tweede ronde van de CEV Cup tegen Levski Sofia bezorgden de spelers de penningmeester van de Stichting Topvolleybal Orion een beroerde avond. In geen tijd moest er minimaal 25 duizend euro bij elkaar geschraapt worden om de reis naar Siberië, 2800 kilometer achter Moskou, te kunnen bekostigen. Onder het motto 'Laat Orion niet in de kou staan' werd een inzamelingsactie gehouden onder particulieren en het bedrijfsleven, die de verwachtingen overtrof. Want niet gaan was ook geen optie. Er wachtte anders een fikse boete van de Europese volleybalbond en drie jaar uitsluiting van Europees volleybal. En ook al was het in Siberië minus 40 graden: 'Wij willen toch gaan en niet in de kou staan. Want daar doe je het als sportman voor' was het motto.

Omdat het dus ook geen optie was om niet te gaan moest er dus een crash actie worden gehouden in een zeer korte tijd. De Gelderlander wijdde er een groot artikel aan. Vanuit diverse hoeken werden initiatieven gestart om het geld bij elkaar te krijgen van zowel particulieren als sponsoren waarbij zelfs bijdragen werden gestort vanuit bij bijvoorbeeld de Heerenboeren van de Graafschap. Maar ook de spelers zelf kwamen in actie. Zo werd door het team het 'tennisballen spel' in het leven geroepen tijdens de wedstrijden. De thermometer van Dik Heusinkveld hield de stand van de eurootjes netjes bij. Financieel was het succesvol. Helaas sportief niet.

ORION – ГАЗПРОМ-ЮГРА

BAX

advocaten belastingkundigen

Te-recht. Ter zake. Tezamen.

Edisonstraat 86. 7006 RE Doetinchem.
De Steck. Raadhuisstraat 25 Doetinchem.
Lijmerij 23. 7202 AZ Zutphen.

COLUMN ROEL OOSTERINK

Hoe een Duitse agent het thuisfront op de hoogte hield

Wat herinner je je van volleybalvereniging Orion?
Tsja, ga daar maar eens even voor zitten.
In de twintig jaar (van 1980 tot 2000) dat ik de club mocht volgen als verslaggever van De Graafschapbode en later het Gelders Dagblad, is er veel gebeurd. De met 2-3 verloren wedstrijd om het Nederlands kampioenschap in 1982 tegen Starlift/Voorburg (mannenploeg) en het veroveren van de landstitel 1983-1984 door de Doetinchemse vrouwen - na winst op DVC uit Dokkum - komen het snelst aan de oppervlakte.
Verder peinzend, duiken wedstrijden in Europese bekertoernooien op. Zowel de mannen- als de vrouwenploeg liet zich meermalen op het Europese podium zien. Met als sportief hoogtepunt de tweede plaats, die de mannen in het Europacup 3-toernooi (1982-1983) behaalden. In het Belgische Louvain la Neuve moest Orion alleen het roemruchte Panini Modena uit Italië voor laten gaan.
Voor ons als meereizende verslaggevers vormden de wedstrijden op Europees niveau de kers op de taart, vooral de uitduels natuurlijk. Al was het soms een hachelijke onderneming om het verhaal op de redactie van de krant in Doetinchem te krijgen, want e-mail, laptops, WhatsApp en smartphones moesten nog worden uitgevonden. Het was nog de tijd, dat een verslaggever zijn verhaal op een typemachine maakte en het vervolgens doorbelde naar Nederland. Je belde, sprak het verhaal in op een opnameapparaat *(duidelijk en langzaam spreken en namen spellen svp!)* waarna een typiste of een collega de ingesproken tekst op kopijpapier tikte. Dat ging bij mij in 1981 bijna mis. Daarom weet ik het nog goed. De vrouwenploeg speelde in de tweede ronde van het Europacup 3-toernooi tegen Wüstenrot. Het duel in Oostenrijk kon niet in thuishaven Salzburg worden gespeeld, omdat de sporthal werd gerenoveerd. Daarom werd uitgeweken naar een klein plaatsje net over de Oostenrijks-Duitse grens. Voor de ploeg van trainer/coach René Striekwold geen probleem; de wedstrijd werd – net als de ontmoeting in Doetinchem – met 3-0 gewonnen.
Nauwelijks drie kwartier had de wedstrijd geduurd. Snel een verhaal tikken en op zoek naar een telefoon om het verhaal door te bellen. Maar de in de sporthal aanwezige munttelefoons bleken niet geschikt voor internationaal telefoonverkeer en de toestellen op de bureaus van de administratie en de beheerder waren onbereikbaar omdat alle kantoorruimtes waren afgesloten.
Wat nu te doen? Snel mijn boeltje gepakt en het dorp in. Daar, in *die Kneipe* kon ik vast wel naar Nederland bellen. Maar het geluid van een uitzinnig feestende menigte deed me terugdeinzen toen ik het café wilde betreden. Hier binnen was het voeren van een telefoongesprek niet mogelijk. Dan maar naar de verderop gelegen *Gaststätte*. Op weg naar het restaurant kwam ik langs het politiebureau. Er brandde licht dus ik nam aan dat het open was.
De dienstdoende agent was argwanend toen hij om tien uur 's avonds de half verregende bezoeker aan zijn loket waarnam. Maar hij ontdooide toen ik vertelde dat ik een *Holländische Sportreporter* was die met enige spoed een verhaal moest doorbellen. Met de toevoeging dat het betalen van de gesprekskosten geen probleem was. Na bestudering van mijn paspoort en perskaart wees hij me de weg naar een ruim kantoor. Het scheen me het verblijf van de hoofdcommissaris en ik mocht achter een breed bureau plaatsnemen. Hij wees uitnodigend naar het telefoontoestel op het roodbruine bureaublad. Ik glunderde bij de gedachte als het thuisfront wist hoe ik gezeten in het kantoor van het *Polizeipräsidium* mijn verhaal insprak.
Terwijl ik berichtte over de walk-over, zette de agent koffie. Zo, het verhaal was in Doetinchem en nog op tijd ook. Ik maakte nog even een praatje, bedankte hem voor alles en betaalde de onkosten. Maar het was nog niet gedaan met de behulpzaamheid. Toen ik de laatste slok koffie nam, vroeg hij: *„Wollen Sie vielleicht eine Quittung?*

Roel Oosterink,
journalist dagblad de Gelderlander.

WIL DE ECHTE **MISTER ORION** OPSTAAN?

Opmerkelijk fris oogt hij, geen zuchtje moeheid te bespeuren. Ondanks een fietstocht van 95 kilometer, die er 75 hadden moeten zijn. Een beetje omgereden, maar stipt op tijd voor het interview.
,,Wat is Nederland toch mooi," zegt Bas Hellinga als hij de Utrechtse Heuvelrug beschrijft die tussen zijn woonplaats Maarn ligt en de IJssel, die hij moest oversteken voor het laatste eindje naar het oude, vertrouwde Doetinchem waar hij is opgegroeid.
,,Een goeie training voor de beklimming van de Alpe d'Huez, die geld in het laatje moet brengen voor mijn bijdrage aan de kankerbestrijding."

Een joviale handdruk en gelijk barst Bas (43) los. Natuurlijk over Orion. Bas is Orion, al speelde en trainde hij ook bij andere clubs en doet hij, inmiddels als full time docent biologie, nu even niets actiefs met volleybal. Het gaat over drijfveren in de sport, zeg maar passie, maar ook over plezier, beleving en relativering en dat alles in teamverband, ook in de huidige tijd van toenemende individualisering.
Ieders sterke punten moeten elkaar aanvullen om samen verder te gaan, anders ontbreekt de basis voor het resultaat dat iedereen in het team wil. En, ter aanvulling: „Dat gevoel heb ik altijd gehad. Ik ben en blijf bloedfanatiek, maar wil bij succes ook even nagenieten. Gelukkig heb ik dat ook altijd ervaren bij mijn teamgenoten."

Bas begon niet met volleybal, maar met voetbal. Bij vv Doetinchem. „Ik heb er tot mijn twaalfde gespeeld. Als aanvaller en ik was linkspoot, dat had soms voordelen. Ik vond voetbal voor de kleine jongen die ik toen was leuk omdat het als teamsport in die leeftijdscategorie meer tot zijn recht komt dan volleybal. Maar ik liep al vaak op zaterdag de hele dag rond in sporthal Rozengaarde. M'n vader Bouke stond te coachen en ik ging met vriendjes met een bal ravotten onder de tribunes.

Jongens A (allemaal B-spelers) kampioen Gesloten Club seizoen 1991-1992. Achterste rij v.l.n.r.: Vincent Kloos, Michiel Vaanholt, Roland Bruggink, Raymond Olthuis, Ruud Wink (kledingsponsor), trainer Gerard Wesselink en coach Bouke Hellinga. Voorste rij v.l.n.r.: Bas Mollevanger, Mark Kock, Bas Hellinga, Jorg Radstake, Jasper Klomps.

's Avonds keek ik naar Heren 1 en kreeg daar topvolleybal met de paplepel ingegoten. " De toppers van toen, zoals Fred Wellink, Pim Raterink, Gerard Wesselink en Gabi Saltarelli, maakten veel indruk. „Dat waren destijds grote namen. Later speel je zelf met ze en in een enkel geval speel je ze ook nog uit het team," klinkt het lachend.

KEUZE

Zijn vader, die in 2008 op 64-jarige leeftijd veel te vroeg overleed, blijkt van doorslaggevende betekenis bij de uiteindelijke keuze voor volleybal. „Hij was mijn klankbord. Thuis ging het altijd over volleybal, ook speelden we al een beetje het spelletje. Als je steeds vaker met je vader mee gaat naar de sporthal, komt er vanzelf een klik. De sfeer en de strijdlust in Rozengaarde spraken me aan, net als de keiharde smashes. Zou ik dat later ook kunnen? Zo knallen, dacht ik als kind."

Wat 'als klein jong mannetje' ook fascineerde was het technische deel van het spel. „Het samenspel zonder, zoals soms bij voetbal, elkaar aan te raken en de variatie die er in gebracht wordt. Naarmate ik ouder werd, ging ik me daar meer in verdiepen." Somt nog wat namen op uit een nog vroegere periode: „Ronald Bruggink, Jasper Klomps en Michiel Vaanholt. Dat was een hechte, leuke spelersgroep. Wat waren die mannen fanatiek! Na afloop altijd in voor een lolletje, zeker als we gewonnen hadden."

De vader van Bas, Bouke Hellinga, was als trainer/coach van Dames 1 in 1977 zeer succesvol. Zijn team bereikte de bekerfinale en ging als eerste Orion-team Europa in. Op de foto staat hij de pers te woord na de wedstrijd tegen Vasaz in Boedapest.

JEUGD

Bas speelde in de Orionjeugd tussen zijn twaalfde en achttiende. Hij trainde onder Gerard Wesselink, Karel Mollevanger en vader Bouke. Samen met Bob Wentink en Gerard Klomps begeleidden zij diverse jeugdteams. Zowel bij de jongens als de meisjes werden ze meerdere keren Nederlands kampioen.
Na zijn eindexamen ging de toen achttienjarige Bas in Utrecht biologie studeren. „Ik heb toen drie jaar gevolleybald bij Cito in Zeist, die speelde in de top drie van de Eerste Divisie. In het team zaten meer studenten. We hebben met z'n allen veel plezier gehad en wilden altijd winnen."
Het tekent Bas, als het erom gáát moet je er staan. Z'n spel (passer/loper) viel op bij international Edwin Benne en die vroeg hem voor AMVJ/Delta Lloyd, dat in 1999 via de licentie van Omniworld compleet verkaste naar Almere. „Dat is een fantastische tijd geweest," blikt Bas terug, „ik heb er vier jaar gespeeld en veel geleerd. Het was een cruciale periode voor mijn ontwikkeling als speler. Het ging er steeds professioneler aan toe." Succes bleef niet uit: verovering van de landstitel, twee keer bekerwinst, de Supercup en een derde plaats in de Europese Topteams Cup.

Promotie naar de Tweede Divisie seizoen 1993-1994. Achterste rij v.l.n.r.: Marco Buiting, Erik Wortelboer, Hidde Bulten, Jorg Radstake, Gerard Wesselink, trainer Karel Mollevanger, coach Bouke Hellinga. Voorste rij v.l.n.r.: Arend Hordijk jr., Bas Hellinga, Bas Mollevanger, Jeroen Mollevanger, Ivo Klein Bluemink, Erik Veenstra.

HERRIJZENIS

Hoe meer hij zich als speler bij Omniworld ontwikkelde, des te moeilijker viel dat te combineren met zijn studie. „Ik ben gestopt toen ik er drie studiejaren op had zitten. Om het maximale uit mezelf te halen en me helemaal te concentreren op volleybal. Dat werden uiteindelijk zeven jaar en alles draaide om topvolleybal."
In 2004 volgde de terugkeer naar good old Orion. Dat was onder Appie Krijnsen als coach. „Die was zeer ambitieus. Er moest meer overtuiging en geloof in eigen kunnen in het spel komen. Het werd steeds professioneler. Die aanpak werd voortgezet onder Henk Hansma als trainer. Orion draaide mee in de top, maar pakte net niet de prijzen. Het waren Dynamo en Nesselande die ons daarvan afhielden."
In het seizoen 2008/2009 ging het lichamelijk mis. „Er scheurde een stuk kraakbeen van m'n knie af. De boel zat behoorlijk kapot, gevolg was een operatie aan m'n meniscus."

Bas moest negen maanden revalideren. „Ik dacht gelijk topsport is voorbij." De nood bracht als deugd wel de hervatting van zijn studie biologie met ter afronding een stagejaar aan het Ludger College. Daar kon, na afstuderen, een jaar als docent aan worden vastgeplakt.
Ook het volleybal bij Orion (toen Langhenkel Volley) werd weer opgepakt. Eerst als speler en vanaf 2010 als assistent-trainer van Joël Banks. Omdat de sponsor veel geld in Heren 1 en de vereniging stopte, kon het eerste mannenteam twee keer per dag gaan trainen.

Die fulltime aanpak betaalde zich uit in de verovering van het landskampioenschap in 2012. In 2012/2013 volgde hij Banks op als hoofdtrainer met gelijk een eclatant succes: de bekerwinst op Angstgegner Dynamo in 2013. „Omdat ik bij het Ludger parttime als docent aan de slag kon vielen sport en privé goed te combineren.'

SPONSOR

Het jaar erop, seizoen 2013/2014, was aan de ene kant een dieptepunt, maar heeft ook mooie dingen gebracht. De Stichting Topvolleybal Orion ging aan de vooravond van de competitie failliet en sleepte Heren 1 in alle ellende mee. Niet alleen kwam de nieuwe sponsor na een maand zijn verplichtingen niet na, maar er waren ook nog schulden uit vroegere periodes die nog afgelost moesten worden en dat geld was er niet.

"ALS DE ECHTE MISTER ORION MOET OPSTAAN IS DAT VOOR MIJ BERT BROENS. WAT HEEFT DIE ONGELOOFLIJK VEEL VOOR DE CLUB BETEKEND"

De middag dat het slechte nieuws in Rozengaarde aan de spelers werd verteld, staat op zijn netvlies gebrand. De tranen vloeiden bij sommigen rijkelijk. Bas wil niet omzien in weemoed, maar de wijze waarop hij de overgebleven acht getrouwen, die met hem wilden doorgaan, toesprak maakte indruk. Heren 1 mocht als visitekaartje niet onder het faillissement lijden, dus die laten we niet in de steek, was zijn commentaar. Samen met een hechte groep sponsoren/betrokkenen en een kleine spelersgroep werd voor een doorstart geknokt. Het leverde de dubbelzinnige situatie op dat het team een seizoen lang werd uitgesloten van de competitie, maar wel aan de bak mocht in de Supercup, Europees verband en Nationale Beker.
De kwartfinale om die beker, op woensdag 29 januari 2014, viel samen met het afscheid, na 37 jaar van sporthal Rozengaarde. Orion won de reguliere wedstrijd tegen Draisma Dynamo met 3-1 en vervolgens de golden set met 15-10. Daardoor plaatste het zich voor de halve finale tegen Landstede in Zwolle. Curieus: de eerste wedstrijd van Orion in Rozengaarde in 1977 was ook op 29 januari. Toen plaatste Dames 1 zich voor de kwartfinale van de beker.
Orion herrees, maar voor Bas kwam in 2015 toch het afscheid als hoofdcoach. Het zwaartepunt werd op een bredere selectie gelegd, met meer wisselmogelijkheden en minder kans op blessures. Daardoor bleef er minder geld over voor de coach, die om Orion te kunnen trainen had gekozen voor een halve baan als docent biologie in Doorwerth.
Bas had begrip voor de gemaakte keuze, maar zei ook te moeten denken aan zijn gezin met twee kleine kinderen. De tijd dat hij veel op vrijwillige basis kon doen was voorbij. „We zijn goed uit elkaar gegaan, van beide

Op de bank v.l.n.r.: libero Aden Tutton, verzorger Rinze Reinbergen, trainer/coach Bas Hellinga.

kanten no hard feelings." Het afscheid ging gepaard met een mooie derde plaats in de competitie en een 3-0 overwinning op Dynamo. „Gelet op de blessuregolf en de krappe selectie was brons een uitstekende prestatie." Daarmee kwam een einde aan zijn actieve Orion-periode: zes jaar speler, twee jaar assistent-coach en drie jaar hoofdcoach.
Na zijn vertrek assisteerde Bas eerst als trainer bij het Talentteam en stapte vervolgens over naar Dynamo. „Die ploeg heb ik drie seizoenen getraind."

ZWAAR

Momenteel is Bas volleyballoos burger. De sport is ingeruild voor een full time job als docent en leerlingencoördinator (tweede en derde klas VWO) in Doorwerth. „Het coachen van een topteam is zwaar. Vier tot vijf keer per week trainen met de ploeg, daarnaast de wedstrijden zelf en dan zondags nog eens de videobeelden van de gespeelde wedstrijd analyseren of die van je komende tegenstander. Om dit goed te doen moet je er voor de volle honderd procent voor gaan. Dat werd steeds moeilijker op te brengen. Voorts spelen er nog andere zaken in je leven: je wilt per slot van rekening ook je kinderen zien opgroeien."

Heel prettige herinneringen bewaart hij aan Rozengaarde. Niet alleen door de behaalde successen. „Het was een lekker knus halletje, met een prima vloer en het publiek dicht op het speelveld. Ook kon je, en dat gold vooral voor de tegenstander, de bal nog eens tegen het dak slaan. Orion heeft daar aardig wat punten mee verdiend."

Bas is vaak gekarakteriseerd als Mister Orion. Net als Pim Raterink en Bert Broens. Wie van de Drie zou daar, met het tv-spelletje als voorbeeld, het meest aanspraak op maken? „Nou, als de echte Mister Orion moet opstaan is dat voor mij Bert Broens. Wat heeft die ongelooflijk veel voor de club betekend. Dan Pim en vooruit zet mij dan maar op de derde plaats."

MISTER ORION?!

Failliet verklaard en herrezen, maar alleen welkom in de Supercup, Europacup en Nationale Beker. Met acht spelers, onder wie één spelverdeler, meldde het sponsorloze Orion zich zondag 13 oktober 2013 in Zwolle voor de eerste klus in de Supercup tegen landskampioen Landstede Zwolle. De Volkskrant was de maandag erna overduidelijk.

ORION ALS SPOOKTEAM

Het werd geen feestelijke ouverture van het seizoen, maar een dramatisch schouwspel, 3-0 (25-22, 25-16, 25-21) nederlaag met de spelers en trainer/coach Bas Hellinga als slachtoffers. Zij verdwenen na het verlies weer achter de coulissen, mogen het seizoen niet meer in de eredivisie uitkomen waardoor Bas noodgedwongen coach werd van een spookteam.
De Telegraaf van 14 oktober gaf in chocoladeletters de stemming een extra dimensie: treurnis troef, met als chapeau: Volleyballers Orion na strijd om Supercup buitenspel in competitie. Ook uit de opening van de Gelderlander sprak deemoed: Cup is Orion niet gegund. Volleybalbond blijft blamage bespaard. Orion, dat geen eredivisie mag spelen, grijpt naast de Supercup.

LICENTIE

De teneur in de dagbladen was nagenoeg van dezelfde strekking: Voor Orion zat het seizoen er na de eerste officiële wedstrijd alweer bijna op. Na het in augustus uitgesproken faillissement presenteerde Orion alsnog een nieuwe begroting. De Nevobo had daar geen rekening mee gehouden en de licentie al aan Taurus vergeven. Orion dreigde met een rechtszaak, waarna het volgende compromis tot stand kwam: geen eredivisie in het seizoen 2013-2014, maar wel Supercup, Europees en bekertoernooi. Trainer-coach Bas Hellinga baalde: Een slappe polderoplossing die niet uit te leggen was. Uitsluiting voor de competitie, maar wel minimaal vijf keer aan de bak op topniveau. In Zwolle ging het geen moment over de eenvoudige 3-0 overwinning van landskampioen Landstede, maar alleen over de halfslachtige bondsbeslissing.
Orion stond volgens Hellinga tien jaar onafgebroken in de top vier, had de zaken weer op orde en werd voor de competitie buiten spel gezet. De coach hoorde pas twee weken voor de Supercup dat Orion mocht spelen. „Dan is van een goede voorbereiding geen sprake," was zijn reactie. De bond had in zijn ogen te weinig gedaan om Orion in de eredivisie te houden. De Nevobo bleef het bondsbesluit verdedigen. In het verweer werden andere eredivisieclubs betrokken die, niet unaniem, hadden ingestemd met de terugkeer van Orion.

UITWIJKEN

Veertien dagen later stond Orion weer in Zwolle in het strijdperk, dit keer voor de Europacup. Op 30 oktober speelde Orion in Zwolle in de CEV-Cup de Europese return tegen het Roemeense SCM Craiova.
Orion moest de eerste ronde uitwijken naar Zwolle, omdat de thuishaven Rozengaarde niet geschikt was voor het toernooi voor bekerhouders. Zowel uit als thuis (Zwolle) leed Orion een 3-0 nederlaag Vervolgens mocht Orion nog uitkomen in de Challenge Cup tegen Saligorsk (Wit Rusland). De thuiswedstrijd leverde een 1-3 nederlaag op. Ook uit waren de Wit Russen te sterk, 3-0. Met vier duels in Europees verband kon Orion ook het hoofdstuk Europacup van het seizoen 2013-2014 afsluiten.

Voor de bekercompetitie, waarin ook mocht worden gespeeld, moest Orion thuis in de kwartfinale aantreden tegen regerend bekerhouder Draisma Dynamo. Dat was de laatste wedstrijd van Heren 1 in Rozengaarde. De Doetinchemmers zorgden voor een enorme stunt, wonnen de reguliere wedstrijd met 3-1 en pakten vervolgens de golden set (15-10). Voor het laatst kon Orion profiteren van het lage dak in Rozengaarde. Veel tegenstanders beten zich daarop stuk. Geheel in stijl zorgde Niels Koomen er op matchpoint voor dat zijn service door Hugo Rijken van Dynamo tegen het plafond ketste.

Zo bereikte Heren 1 de halve finale. Tegenstander was andermaal Landstede Volleybal. Met een 3-1-nederlaag kwam op zaterdag 22 februari 2014 een einde aan een roerig en snel te vergeten seizoen, waarin Orion drie wedstrijden in het Nationale Bekertoernooi speelde. Tot die tijd was financiële ondersteuning voor spelers en staf gewaarborgd en hoefde geen loonoffer voorgelegd te worden. De spelers deden daarna geen wedstrijdritme meer op en moesten individueel hun conditie op peil houden.

SAZA TOPSPORTHAL DOETINCHEM
WWW.SAZADOETINCHEM.NL

RADMER ARBEIDSADVIES
- Arbeidsdeskundig advies
- Re-integratie
- Outplacement
- Coaching
- Conflictbemiddeling

Plantenstraat 10
7001 EZ Doetinchem
0314 381 382
info@radmer-arbeidsadvies.nl
www.radmer-arbeidsadvies.nl

MARKANT outdoorcentrum

MYRTAX BEWINDVOERING UIT DOETINCHEM IS EEN ONDERNEMING DIE ZICH BEZIG HOUDT MET HET BEHEREN VAN GELD VAN MENSEN DIE DIT NIET ZELF MEER KUNNEN. MEEST VOORKOMENDE REDENEN VAN MENSEN MET SCHULDEN IS VANWEGE LICHAMELIJKE OF PSYCHISCHE PROBLEMEN. MAAR OOK GOK- EN DRUGSVERSLAAFDEN VERKEREN VAAK IN FINANCIËLE NOOD.

Myrtax Bewindvoering tracht zich te onderscheiden door persoonlijke benadering en transparantie. Zo proberen wij zo goed mogelijk samen te werken met familie of hulpverleners die de mensen met schulden begeleiden. Myrtax biedt de cliënten die onder bewind staan in de mogelijkheid om zelf inzage te hebben in hun financiële situatie door ons softwaresysteem waar zij ten allen tijde kunnen inloggen.

MENTORSCHAP

Myrtax Bewindvoering heeft ook mentorschap in het pakket zitten. Dit betekent dat wij aangesteld kunnen worden als mentor van diegene die zijn of haar zaken op het gebied van o.a. zorg niet goed meer kan behartigen. Dit kan bijvoorbeeld iemand zijn die gaat dementeren en dus zijn of haar zaken niet goed meer kan beoordelen/behartigen. Indien er geen familie aanwezig is, of de familie vindt dit een te zware belasting is, kan Myrtax Bewindvoering ingeschakeld worden om deze taken op zich te nemen.

TAKENPAKKET VAN DE MENTOR

De mentor neemt beslissingen over de verzorging, verpleging, behandeling en begeleiding van de betrokkene. Dit zijn beslissingen op het persoonlijke vlak. Daarbij kan het ook over feitelijke zaken gaan, zoals een dossier inzien. De mentor heeft de plicht om de betrokkene zoveel mogelijk zelf te laten beslissen. En om een zelfstandig optreden van deze persoon te bevorderen.

Wij proberen ons te onderscheiden door zeer betrokken te zijn bij onze cliënten. De mentor gaat regelmatig op bezoek bij de cliënt, heeft regelmatig contact met degene die de zorg verleent en schuift aan bij het overleg dat 1 of 2 keer per jaar plaats vindt.

PROBLEMEN OP DE WERKVLOER

Werkgevers worden in toenemende mate geconfronteerd met de financiële problemen van hun werknemers. Dit betekent vaak een extra belasting van de financiële afdeling of salarisadministratie van een bedrijf. Vaak is een eerste signaal dat er iets mis is bij de werknemer, het feit dat een deurwaarder bij de werkgever langs komt om beslag te leggen op het loon van de werknemer. Vaak is daar dan al een heel traject aan vooraf gegaan.

WERKGEVERS KUNNEN TIJDIG SIGNALEREN

Hoe kunt u als werkgever nu signaleren dat een van uw werknemer financiële problemen heeft? Vaak vertoont een werknemer meer ziekteverzuim. Geld lenen bij collega's is ook een belangrijk signaal. Wees ook allert bij een verzoek om een lening, een voorschot of een verzoek om uitbetaling van vakantie-uren. Mensen met schulden hebben soms ook dubbele banen waardoor ze slechter gaan functioneren en er zelfs ongelukken op de loer liggen.

Bent u werkgever en herkent u wellicht bovenstaande signalen bij een van uw werknemers? Neem dan gerust contact op. Wij helpen u graag op weg.

Myrtax Bewindvoering

Myrtax Bewindvoering
Postbus 822
7000 AV Doetinchem
(0314) 200 121
info@myrtax.eu
www.myrtax.nl

COLUMN DICK VISSER

Orion overwint alle tegenslagen

Het had een aardig verhaal kunnen worden over de allereerste Europese uitwedstrijd van de Orion-mannen naar Panini/Modena in 1979. Of de Europacup-confrontatie in het seizoen 1982/83 tegen Olympiakos in Athene. De Griekse opponent werd daar een koppie kleiner gemaakt, met - als ik me goed herinner - de Argentijn Jon Uriarte bij Orion in de hoofdrol. Het daaropvolgend feestje in ons hotel in de aanpalende havenstad Piraeus eindigde voor een klein gezelschap pas de volgende dag, toen de spelersbus toeterend stond te wachten voor de rit naar het vliegveld.
En dat drie jaar eerder het duel in het Noord-Italiaanse Modena de volgende morgen nog de sportkolommen van de Gelderlander haalde, mag een wonder heten. Wedstrijden in zuidelijke landen beginnen vaak na 21 uur, zo ook deze krachtmeting in een toen nog computerloos tijdperk. Zinnetjes opdreunen via de telefoon naar de opname-afdeling in Nijmegen leek uren in beslag te nemen. Na de nodige stress en zweetdruppels volgde ook in dit geval een feestelijke serie borrels.
Terugkijkend op het gouden jubileum is het opvallend dat Orion volop meedraait in de top, terwijl een reeks concurrenten allang het loodje legde. Zo zakten uit de regio drie teams naar het tweede plan: de mannen van Bovo Aalten en de vrouwen van Longa'59 Lichtenvoorde en Orion. Pijnlijk is ook het verschil tussen de mannen-Eredivisie van 1982 en nu. Van de twaalf teams verdwenen er negen van het hoogste podium. Naast toenmalig kampioen Starlift (Voorburg) waren dat VVC (Vught), AMVJ en Martinus (Amstelveen), Brevok (Breda), Maastricht, Animo (Sneek), VC Geldrop en EAVV (Arnhem). Behalve Orion, dat in 1982 de kampioenswedstrijd van Starlift verloor, zijn Zaanstad (ex-Zaan '69) en Lycurgus (Groningen) nog actief op het hoogste niveau.
Natuurlijk kende het hoogste mannenteam van Orion tegenslagen, maar die overwon ze altijd weer. Zo werd degradatie uit de hoogste klasse in 1992 enkele seizoenen later weer gevolgd door promotie.
Faillissement van de Stichting Topvolleybal Orion, een jaar na het veroveren van de eerste landstitel in 2012, had tot gevolg dat Orion een seizoen uit de competitie werd gezet.
Na het nationale hoogtepunt, winnen van Olympisch goud door de Lange Mannen in 1996, verdween uiteindelijk de groei uit het volleybal. Dit mede door wegvallen van bolwerken als AMVJ en Martinus, eerder Starlift, ZVH (Zevenhuizen/Rotterdam), Omniworld (Almere), Landstede/Zwolle, Brevok en Geldrop. De mogelijkheid voor talentvolle spelers om tweemaal daags te trainen, nam af. Afgelopen seizoen kon dat als enige bij Lycurgus nog twintig uur per week.
Maar . . . Orion blijft een gunstige uitschieter in dit onheilsrijtje. De ploeg zal in het seizoen 2019-2020 zeker worden bekeken door Roberto Piazza. De Italiaan werd op voorspraak van Peter Blangé de nieuwe bondscoach van de nationale mannenploeg. Met Piazza wil Nederland na de achtste plaats op het laatste WK als volleyballand weer geruchtmakend worden. Tegelijk stelt Orion alles in het werk om de eredivisie weer te voorzien van de oude gouden glans. De eerste stap werd zondag 12 mei in Groningen gezet met de tweede landstitel.

Dick Visser,
oud sportverslaggever van de Gelderlander.

‘ALS ALLES EENMAAL LOOPT, GAAT HET GESMEERD’

Waar zou een vereniging zijn zonder vrijwilligers? Nergens toch? Pauline Zoethout is op wedstrijdzaterdagen van ’s morgens vroeg tot laat in de avond aanwezig in de Topsporthal. Opbouwen, fluiten, tellen, scheidsrechters ontvangen, het gaat achter mekaar door, de hele dag. En ondertussen als lopende vraagbaak allerlei problemen en probleempjes oplossen. Pauline: „Als alles eenmaal loopt, dan gaat het ook gesmeerd.”

Eigenlijk merkwaardig: Pauline heeft nooit in een team gevolleybald. Ze is er, inmiddels meer dan twintig jaar geleden, gewoon ingerold. „Mijn dochter Maayke was dertien en meldde zich bij MC1. Ik weet het nog goed: Het was het M-team, waarin bijna alle meisjes een voornaam hebben met een M.” Toen Maayke het seizoen daarop doorstroomde naar MB1 kwam de vraag: We hebben een trainer nodig, kun jij dat niet doen? „Dat was nieuw voor mij, ik wist nog weinig van volley, maar met hulp van Karel Mollevanger ben ik toch aan een trainerscursus begonnen,” zegt Pauline. Van het een kwam het ander en voor ze het wist, ging ze over de wedstrijdleiding op zaterdag in sporthal De Bongerd.

Ondertussen trainde Pauline nog steeds teams. Zes jaar na de eerste kennismaking met volleybal kreeg ze van Ab Been het verzoek te gaan fluiten. Dat lukte wonderwel en na diverse cursussen werd Pauline als goed beoordeeld door Wim Boonekamp. „Ik fluit nu wedstrijden tot in de eerste klas.” Strenge scheids? „Nee, ik probeer zo rechtvaardig mogelijk te fluiten en ben ook beslist geen ‘thuisfluiter’. Maar je hebt maar twee ogen en ziet ook niet alles.”

TWEEHANDIG

Natuurlijk kwam Pauline bij de trainingen ook zelf aan het ballen. „Ik deed dat helemaal niet slecht. Ik was zelfs tweehandig, kon afwisselend met beide handen smashen. Dat vonden de meisjes aan de andere kant van het net soms niet zo leuk.” Toch heeft Pauline de trainingen rond het jaar 2011 afgesloten. Ze had het inmiddels druk genoeg met de wedstrijdleiding: de indelingen, het zaalwachtschema en de wedstrijdformulieren. Pauline was blij, dat ze enkele jaren geleden dit onderdeel kon afstoten aan Kees Stelwagen. Want het werd wel erg zwaar zo.
„Ik was er nogal serieus mee bezig, terwijl ik van Kees zag dat hij meer kon relativeren. Toch ondersteun ik de wedstrijdleiding nog wel en voel me daarin beter dan als eindverantwoordelijke,” zegt Pauline.

Maar dan de wedstrijdzaterdagen, zo’n elf per speelseizoen. Soms nog aangevuld met inhaalzaterdagen. Het is op zo’n zaterdag in de Topsporthal buffelen van vroeg tot laat. „Al om half acht in de morgen bouwen we de velden op. Om negen uur beginnen de eerste wedstrijden en dat kan zo doorgaan tot bijna middernacht. Gewoon zorgen dat alles goed loopt,” zegt Pauline, „En als het eenmaal goed loopt, dan kan er nog het nodige worden bijgestuurd.”

Problemen met de wedstrijdformulieren, een computer die vastloopt, een teller zoeken onder de kijkende moeders, soms ook zelf tellen. Scheidsrechters van buiten ontvangen, het digitale scorebord bedienen en het ombouwen van de velden voor de topteams.

DENKSPORT

Pauline Zoethout doet in al die jaren volleybalbegeleiding ook nog aan ‘denksport’: „Ik probeer zoveel mogelijk namen te onthouden, zodat ik de speelsters persoonlijk kan aanspreken. Dat werkt erg goed in de contacten.”
„Het is en blijft leuk werk,” zo vat Pauline haar tijd bij Orion samen, „Je ziet de jeugd groeien, zowel in prestaties als lengte. Bij de start van een nieuw seizoen zie ik ze weer komen: oh, wat ben jij een stuk groter geworden.”

HANDEN UIT DE MOUWEN

Zo maar een weekendimpressie in Doetinchem van twee actieve ouders binnen Orion. Zaterdag competitiedag gevolgd door Super Sunday. Het lijkt allemaal zo gemakkelijk. Er worden wedstrijden op topniveau gespeeld met heel veel activiteit eromheen: op de achtergrond wordt topsport bedreven door vele betrokken vrijwilligers.

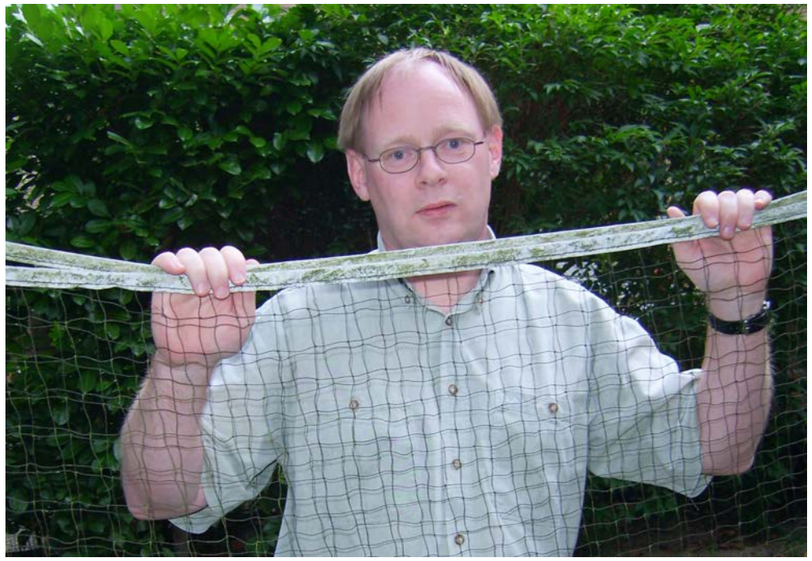
De opbouwploegen, wedstrijdleiding, tellers, scheidsrechters, Vriendenclub, fotografen, cameramannen en court crew. En dan nog al die anderen die er iedere keer weer zijn. Zoals ouders, die hun kroost brengen naar uitwedstrijden of aanmoedigen. Dat is Orion. „Zo was mijn jongste dochter Edith ook één van die courtcrewleden," zegt Don Coers. Het is eigenlijk heel bijzonder om als toeschouwer een radertje op zo'n dag onder de loep te nemen. Net als een fotograaf die door zijn lens kijkt en zijn kader scherp stelt. Over diens werk gesproken: die teamfoto's voor de website, hoe werkt dat eigenlijk?

COURT CREW

Maar terug naar de court crew. Als buitenstaander denk je: natuurlijk zijn die jongens en meiden er. Maar hoe komen die er eigenlijk? Waar komen de shirtjes vandaan? Wie wast al die shirtjes en neemt ze mee naar de zaal? Hoe weten ze wanneer welke bal waar moet zijn? Tijdens het spel zie je bijna onzichtbaar die ballen van links naar rechts rollen. Drooggemaakt met een handdoek, aanstuiteren naar de serveerder en meteen rolt de volgende bal je tegemoet. Het lijkt wel een training. Ik kan me ook niet aan de indruk onttrekken, dat de quick moppers heel soms ook wel eens tactisch worden ingezet om tijd te winnen. En daar gaan ze weer. Na afloop shirtjes inleveren, flesje drinken, consumptiemunten geven en even nagenieten. Oh ja, maar wie doen dat nu eigenlijk? Nou dat waren jarenlang onze eigen court crew dames Minka de Weerd en Danielle Wellink. Zij verzorgden dit werk op geheel eigen wijze fantastisch.

WAAROM?

Don Coers (vader van Edith) en Herbert Reindsen (trainer Meisjes C1) vinden een dankwoord op zijn plaats. Zij menen te kunnen spreken namens alle ouders, Dames-1 en Heren-1. „Voor alle inzet, enthousiasme en begeleiding van onze kroost. Wij, ouders, leden, spelers en speelsters leggen de lat hoog en vragen veel. Ik hoor in de bekende wandelgangen vaak: 'Waarom is dat er niet?' Of: 'Waarom hangt daar geen bordje?' Ongemerkt merken beide ouders dat er heel veel goed gaat, bijna vanzelf. „Maar je hoeft niet in het bestuur te zitten om iets te kunnen doen." Dus is de vraag van Don en Herbert: „Wat doe jij?" „Wacht niet af tot het bestuur iets vraagt, maar neem eens het heft in eigen handen. Ga ongevraagd eens helpen of hang dat bordje op. Orion is geen product dat je afneemt, maar een vereniging en die vereniging dat zijn wij, dat ben jij. Handen uit de mouwen en D'ran! „Alleen zo kunnen we blijven genieten van onze sport en onze sporters."

STABIELE FACTOR IN WOELIGE TIJDEN

Zelf spelen staat altijd voorop, daar doe je het allemaal voor, is het credo van Hennie van Haarlem. In zijn woning aan de Einthovenlaan wordt Hennie's Orionverleden doorgespit. Hennie is de man op de achtergrond, maar wat is de lijst met wapenfeiten lang. Ondanks al die drukke bezigheden kwam actief volleyballen binnen Orion nooit in het gedrang. ,,Daaraan deed ik in 48 jaar competitie nooit concessies."

Hennie is vanaf de oprichting in 1969 lid van Orion. Als speler maakte hij de meeste uren in de eerste klasse, met gedwongen uitstapjes naar de tweede klasse of promotieklasse. In de jeugd en bij de senioren werden vele kampioenschappen gevierd. Op deze 'jeugdige leeftijd' speelt hij nog steeds met Heren 6 in de eerste klasse.
„Zowel in seizoen 1992-1993 en 2004-2005 moest een stapje terug gedaan worden om plaats te maken voor de jeugd. In beide gevallen kwamen we ongeslagen terug in de eerste klasse. In 2004 werden we met Heren 3 nog kampioen in de eerste klasse. Het grootste deel van de ploeg ging daarna als Heren 6 terug naar de derde klasse. Ruimschoots voor het eind van de competitie zorgden we voor een historische mijlpaal. Voor de honderdste keer wonnen we een set zonder er één te verliezen. Daarmee kwam het droomrecord op 100-0. Zelden vertoond!"

SENIOR

Op bestuurlijk niveau zag Hennie vele jaren menigeen komen en gaan. Als stabiele factor mag hij in die kringen een echte senior genoemd worden. „In 1980 kwam ik voor het eerst in het bestuur. Heb toen gediend onder voorzitter Roel Booij. Eerst deed ik de districtslijn, later had ik te maken met de organisatie van de Europacup-wedstrijden. Andere voorzitters die ik me als bestuurslid herinner zijn Frans Jaspers, Wim Slager en Jan Haring." Zijn job als financieel controller (tegenwoordig bij de firma Kramp in Varsseveld) kwam hem als penningmeester goed van pas.

Onder Wim Slager werd in juli 1990 de eerste Stichting Topvolleybal Doetinchem '90 (TVD '90) opgericht als uitvloeisel van de enkele jaren eerder opgerichte commissie Top. „Die TVD '90 was er speciaal voor de top (Heren 1 en 2, Dames 1 en 2). Op een gegeven moment stapte iedereen binnen de stichting op en daarom werd de vereniging plotseling met een dubbele taak opgezadeld. Ze kreeg de boedel van de stichting er bij. Er brak voor Hennie een pittige periode aan. „Het was vaak schrapen om de rekeningen te betalen. We hadden te weinig kader om de zaak goed te runnen."

In 1991 namen Roel Booij en Theo Vriezen de taken van de stichting TVD '90 gelukkig weer over van de vereniging. Inmiddels was er een flinke schuld ontstaan en bleef er een uitgeholde spelersgroep van Heren 1 en 2 over. Als klap op de vuurpijl degradeerde Heren 1 ook nog uit de eredivisie. Het werd puinruimen voor de nieuwe bestuurders, die Dames 1 en 2 bij de vereniging lieten.

Heren 6 seizoen 2004-2005
Achterste rij v.l.n.r.:
Gijs Post, Hennie van Haarlem,
Bas Bloem, Maarten Brinkhof.
Voorste rij: Jos Pasman,
Henk Salemink, Mark Bloem.

Hennie, als kersvers bestuurslid, achter de bestuurstafel tijdens een receptie in zaal Meinicke met Jan Bloem en Roel Booij in 1980.

Hennie bij de ondertekening van het contract in 2012 met Dick Loman als trainer van Dames 1.

Met zoon Daan die met Kladno Volley de Poolse Beker won.

WAPENFEIT

In datzelfde jaar stapte Hennie uit het bestuur. Hij moest meer tijd vrijmaken voor een nieuwe studie en werd voor de tweede keer vader. Hennie bleef weliswaar spelen en nam rond 1998 weer een functie aan (tweede trainer jeugdteam), toen zoon Daan ging volleyballen. „Als speler zag je de financiële ellende binnen de vereniging alsmaar groter worden. Bas Bloem, Jos Pasman, Maarten Brinkhof en ik sprongen er als probleemoplossers in. Dat kon makkelijk, want we speelden als team in de competitie."Eerste wapenfeit was het herentopteam en de vereniging uiteen te halen. „In 2001 ben ik met Bas Bloem, Jos Pasman, Jos Tiemessen en George de Jong in een interimbestuur gestapt. Zo zat je weer midden in de troubles." Het was, zo blikt Hennie terug, de enige manier om de boel te redden. „We hadden de vereniging ook failliet kunnen laten gaan. Maar dan was je waarschijnlijk voor Heren 1 je plaats in de eredivisie kwijt."

Toen er in 2001 een nieuw verenigingsbestuur kwam, met Wim Dieleman als voorzitter, werd Hennie belast met de competitielijn en de samenwerking met Huévo '85, de Doetinchemse volleybalclub aan de overkant van de Oude IJssel. „Door goed overleg kwamen twee culturen bij elkaar. In 2004 ging de jeugd samen onder Huévo '85 en in 2005 werd de fusie een feit." Hennie herinnert zich de laatste ledenvergadering van Huévo '85 maar al te goed. „Als voorzitter van de werkgroep stapte ik die vergadering in waar de fusiedocumenten besproken werden. Dat was in het hol van de leeuw. Het ging er emotioneel aan toe, maar aan het eind van de avond was veel 'zeer' opgelost en kon ik tevreden huiswaarts."

WILDGROEI

De daarop volgende jaren, onder voorzitter Hans Meijer, vroeg de nieuwe zaalindeling veel aandacht van Hennie, die als bestuurslid de meeste portefeuilles beheerde. Hij was blij met de komst van een verenigingsondersteuner en met de nieuwe kledinglijn. „Door de ontstane wildgroei was de vereniging naar buiten toe onherkenbaar geworden. Er waren, door de invloed van sponsoren, veel te veel kleuren in het spel."
Zo kan Hennie uren lang vertellen over zijn activiteiten en ervaringen bij Orion. Heel geslaagd noemt hij de komst, na veel vijven en zessen, in 2014 van de SaZa Topsporthal Achterhoek.
Het liefst denkt hij terug aan het in 2013 verkregen erelidmaatschap. Toenmalig voorzitter Bart Knepper stond minuten lang stil bij de vele functies, die Hennie

voor Orion bekleedde: penningmeester, voorzitter ad interim, twee keer 10 jaar coördinator van de districtslijn, webmaster, coach, scheidsrechter en vertegenwoordiger van het bestuur in de commissie SaZa-hal. Reactie van een verbaasde Hennie: „Er is weinig dat ik niet gedaan heb."
De roedel rond Hennie ademt een en al volleybal. Voordat de kinderen uitvlogen werd er thuis jaren lang met Daan, Marjolijn en echtgenote Rensje, die jarenlang de ledenadministratie bijhield, over niets anders dan volleybal gepraat. Totdat het Rensje begon te vervelen en ze luidkeels riep: 'Nu graag een ander onderwerp!'

ROZENGAARDE

Een groot deel van zijn Orion-leven speelde zich af in sporthal Rozengaarde. De herinneringen bestrijken maar liefst 37 jaar. Toen hij donderdag 20 maart 2014 daar de laatste keer speelde (met Heren 6 tegen Gorssel 1) schoot er na afloop van alles door zijn hoofd: „Vierhonderd thuiswedstrijden op donderdag- en vrijdagavond, Rensje leren kennen, Daan en Marjolijn in de hal met volleybal zien opgroeien, legio kampioenschappen, uren vergaderen en, als absoluut hoogtepunt: het landskampioenschap van Heren 1 in 2012 met Daan als spelverdeler."

"DAT WAS IN HET HOL VAN DE LEEUW. HET GING ER EMOTIONEEL AAN TOE, MAAR AAN HET EIND VAN DE AVOND WAS VEEL 'ZEER' OPGELOST EN KON IK TEVREDEN HUISWAARTS"

In 1993 wordt Heren 6 kampioen in de Districtscompetitie na de overwinning op Skopein Wivoc. Staande v.l.n.r: Jeroen Aalders, Henk Salemink, Hans van Hoogstraten, Frank Groot Nibbelink, Jos Pasman. Gehurkt: Hans Jansen, Hennie van Haarlem en Hugo Slutter. Antwan van der Kamp, die ook bij de selectie hoorde, was tijdens de fotosessie niet aanwezig.

Een wedstrijd in de sporthal. Veel supporters, onder wie familie, vrienden van spelers, sponsoren, leden van de Vriendenclub, spelers en spelers van andere teams (vaak net gedoucht, haren nog nat en sjouwend met grote sporttassen). Maar wie is toch die charmante heer, die telkens van plek wisselt en overal graag een praatje maakt?

DE VOLLEYTIK VAN **GERRIT JONGEBLOED**

Bijna geen thuiswedstrijd slaat hij over. Met zijn grijze haar en lichtblauwe trui is hij een opvallende verschijning op de tribune. Gerrit Jongebloed is al dik 35 jaar een vertrouwd gezicht bij het Doetinchemse volleybal.

De pretoogjes weerspiegelen het plezier dat hij aan de sport beleeft. „Het is een tik van me. Heren 1 en Dames 1 heb ik mijn hart gesloten." De klik ontstond in 1984 toen Dames 1 landskampioen werd. Gerrit is er trots op dat hij in dat kampioensjaar vaak de enige supporter was die meeging naar de verre uitwedstrijden.

Zelf heeft hij nauwelijks actief aan volleybal gedaan. „Wel aan schaatsen, wielrennen en tennis. Toen ik in Hengelo Gld. woonde, coachte ik een straatvolleybalteam, zo is het gekomen. Orion, in dit geval Dames 1, zag ik voor het eerst in actie tijdens een toernooi in Harderwijk. Het klinkt misschien arrogant, maar ik voorspelde toen al de landstitel."

In die periode was Gerrit in de weekenden de hele middag en avond in sporthal Rozengaarde te vinden. Daar keek hij niet alleen naar volleybal, maar leefde zich ook uit in zijn hobby portrettekenen. Zo schetste hij ondermeer toenmalige grootheden als Pim Raterink, Ger Pennings, Carla Manschot en Bianca Hooymans. Toen de portretten officieel werden aangeboden stond hij er prominent mee in de krant.

Ook met Heren 1 bouwde hij een goede band op. Het bracht Gerrit op het idee iets terug te doen. In de zomervakanties werd z'n toenmalige optrekje met tuin in Doetinchem vaak het decor voor een avondvullende barbecue voor zowel Heren 1 als Dames 1.

Als Gerrit (84) op zijn praatstoel zit, is niemand snel thuis. Als geen ander weet hij z'n enthousiasme over te brengen op zijn toehoorders. „Zie het etentje en wijntje als een kleine tegenprestatie. Als het dan zover is en ik zie de spelers en speelsters genieten, kan mijn avond niet meer stuk." Opvallend aan de barbecues noemt hij dat zijn gasten het voor 90 procent over volleybal hadden. „Terwijl het vakantie is. Het tekent de beleving.

Gerrit is opgegroeid in Leidschendam, woonde 25 jaar in Keijenborg, 18 jaar in Doetinchem en sinds 1½ jaar in Gaanderen. Hij heeft een veelzijdig leven achter de rug. Was timmerman/trappenmaker, bouwkundige (binnenhuisarchitectuur) en succesvol ontwerper van bijvoorbeeld kerstkaarten en bolderkarren. Had een eigen bedrijf in leermiddelen voor scholen (GEJO). „Het contact met de jeugd hield me jong en energiek." Geloof in jezelf is de basis voor succes in het leven, is Gerrits motto. „Dus ook in de sport!" Hij prijst het duo Chargois/Dieleman. „Zij hebben toch maar door particulier initiatief zo'n fraaie Topsporthal van de grond getild."

Het is belangrijk voor de binding en de spirit van de selecties om na afloop van de competitie met elkaar op deze manier te ontspannen."
Gerrit heeft iets met volleyballers die hun hele ziel en zaligheid in het spel leggen. Bijvoorbeeld de 'gifkikkertjes' die de rest van het team er doorheen slepen als iedereen kapot zit. „Bas Hellinga was zo iemand. Het waren van die jongens die in de handen spuwden en zeiden: 'dit mogen we niet verliezen. D'ran!'."

Als hij terugkijkt, herinnert hij zich de destijds nogal passieve houding van de aanhang op de tribune. „ Meer tam-tam is niet in regels of gedrag te vangen. Ik zeg altijd: Als je het over een ander hebt en klaagt, heb je het ook over jezelf." Hij relativeert gelijk: „Juichen en opjutten moet wel effect sorteren. Ik stond eens, ter aanmoediging, met een lepel op een pan te slaan toen die lepel brak. Gelach alom, maar ik stond voor paal."

Gerrit is een echte levensgenieter, leeftijd lijkt niet te tellen. Hij schrijft z'n goede conditie toe aan de Biodanza. Dat is een in Chili in de jaren zestig ontwikkeld systeem gericht op zelfontplooiing en het verhogen van de levenskwaliteit door middel van vrije dans, muziek en groepservaringen. Vrij vertaald: „Als je praat ben je met je hoofd bezig. Als je niet praat, bijvoorbeeld danst, kom je bij je gevoel."

De aanmoedigingen en de voortdurende naamswisselingen in 50 jaar, door sponsoring, went dat eigenlijk wel? „Het wordt moeilijk als je jaren 'Hup Orion!' hebt geroepen om dat eens in de zoveel tijd te koppelen aan de naam van de nieuwe sponsor. In de belevingswereld van veel supporters blijft het Orion." Lacht: „Ik was eens bij de Longa-dames in Lichtenvoorde en riep zonder nadenken op matchpoint: 'Hup Orion!' Tja, dat gaf de nodige hilariteit."

VOORAL JONGENS TIMMEREN AAN DE WEG

Eén van de pijlers, misschien wel de belangrijkste van de vereniging Rabobank Orion, is de jeugdafdeling. Dat blijkt bijna elke week, maar vooral op zaterdag in de Topsporthal. Dan zijn tientallen jongens en vooral meisjes bezig met volleyballen. Conclusie: Orion zit rijkelijk in zijn jeugdspelers.

Sinds de fusie, in 2005, met Huévo ‘85 is het aantal jeugdleden flink gestegen. Gevolg: de positieve resultaten rijgen zich aaneen Opmerkelijk is dat vooral de jongensjeugd al jaren stevig aan de weg timmert en de jongenslijn sinds het seizoen 2018/2019 tot de betere van Nederland behoort.
Vanaf 2010 zijn trainingsprogramma’s aangepast en is er duidelijk geïnvesteerd in faciliteiten en trainers.
Reden: steeds meer werd duidelijk dat alleen trainen niet voldoende is. Trainen is weliswaar de basis voor het aanleren van een goede techniek, maar om die vaardigheden in de praktijk te brengen moet er op een juist niveau in de competitie gespeeld worden. Daarvoor zijn doelstellingen opgesteld.

Rechts: Jongens D werd in 2014 Nederlands kampioen na een spannend treffen tegen Alterno. Onder: Na huldiging in het stadhuis op de foto met burgemeester Joost Joosten en wethouder Peter Drenth.

Eerste vereiste was: spelen in de regionale competitie op het hoogst mogelijk niveau. Deelname aan kwalitatief hoogwaardige toernooien bleek een tweede. Tevens werd op de trainingen gewerkt aan doorstroming. De structuur van de club liet dit toe. Al snel werd de Topklasse C bereikt door een selectieteam, daarna volgden in diverse leeftijdscategorieën Hoofdklasse- en Topklasse.

KAMPIOEN

In 2012 werd een eerste opstart gemaakt binnen de NOJK (Nationale Open Jeugd Kampioenschappen), de voormalige Open Club. Dit was de derde fase in de drietrapsraket. De NOJK is het platform om op niveau een goede basis te leggen voor de toekomst. Jongens D, met een gemiddelde leeftijd van 10,5 jaar, reikte in 2012 tot de kruisfinale. Het was de eerste bevestiging dat Orion de juiste weg was ingeslagen. Uiteindelijk volgde de ultieme bekroning in 2014: Jongens D werd Nederlands kampioen na een spannend treffen tegen Alterno. De thriller werd beslist met een 16-14 winst in de beslissende derde set.

De jaren erna volgde de bevestiging dat niet alleen gewerkt werd aan één succesvolle lichting. In 2015 en 2016 werd Jongens D runner up in het prestigieuze toernooi en in 2017 volgde een bronzen plak. De lichtingen begonnen ook door te breken en langzaamaan werd de opleiding weer het jeugd bolwerk van de jaren Tachtig en Negentig, dat ook grossierde in eremetaal op de NOJK.

Resultaten 2013-2019:
2013: Jongens D (5e)
2014: Jongens D (1e)
2015: Jongens D (2e), Jongens C (4e)
2016: Jongens D (2e), Jongens C (2e)
2017: Jongens D (3e), Jongens C (2e), Jongens B (5e)
2018: Jongens C (5e), Jongens B (2e)
2019: Jongens D (5e), Jongens C (4e), Jongens B (2e), Jongens A (5e).

JONGENS **A**

JONGENS **D**

JONGENS **B**

JONGENS **C**

DAT ORION
IN HET SEIZOEN **2018/2019**
MET VIER TEAMS DE **EINDRONDE** HAALDE,
IS EEN BEVESTIGING
DAT DE **JONGENSLIJN** MOMENTEEL
TOT DE **BETEREN VAN NEDERLAND**
BEHOORT.

Bij elkaar werden sinds 2013 vijftien eindrondes bereikt door de jongensteams van Orion. Dat betekent in 45 speelrondes ervaring opdoen op het hoogste niveau met als resultaat een grote ontwikkeling in jongenslijn en herenlijn. Heren 2 keerde terug in de eerste divisie, Heren 3 promoveerde naar de derde divisie, terwijl beide teams tien jaar geleden nog actief waren in de eerste en tweede klasse.Al met al heeft het platform NOJK de club veel gebracht. Het blijft een evenement waar menig speler naar uitkijkt. Dat Orion in het seizoen 2018/2019 met het maximaal aantal teams de eindronde haalde, was niet alleen een primeur voor de club, maar ook de bevestiging dat de jongenslijn momenteel tot de beteren van Nederland behoort.

TALENTONTWIKKELING

Hand in hand met de ontwikkeling van de jeugdlijn loopt ook het traject talentontwikkeling. Dat bevindt zich inmiddels op een stabiel en kwalitatief hoogwaardig niveau. Het oefent niet alleen aantrekkingskracht uit op talent uit de regio, maar is ook een broedvijver van kwaliteit uit eigen kweek. Bekend voorbeeld is Daan van Haarlem, die het tot spelverdeler van Oranje bracht. Ook het regiotalent Luuc van der Ent werd door Orion opgeleid. Hij zit eveneens in de Oranjeselectie en speelt momenteel voor het Italiaanse Modena.

IN DE PRE-JEUGD ZIJN DRIE SPELERS ACTIEF DIE DOOR ORION ZIJN OPGELEID:
KEES MERKX, **JELTE** STELWAGEN EN **ALEK** ALEKSOV

Op Papendal is de aanpak van Orion niet onopgemerkt gebleven. In de pre-jeugd (onder 16 jaar) is een drietal spelers actief, dat door Orion werd opgeleid. Dit zijn Jelte Stelwagen, Alek Aleksov, Kees Merkx. Zij namen in het Russische Anapa met de jongens pre-jeugd deel aan de voorrondes van de Europese Kampioenschappen en legden daar beslag op de derde plaats.
Uit de lichting daarboven trainden twee spelers uit eigen jeugd op Papendal mee. Die twee, Luuk hoge Bavel en Jasper Wijkstra, verlaten Orion en komen in het seizoen 2019/2020 voor het Talentteam uit, de kweekvijver van de Nevobo in de eredivisie.

Bij de meisjes maakt Marlijn Stelwagen (Dames 2) deel uit van de pre-jeugd. De Oranje-meisjes werkten van 25 tot 27 april 2019 kwalificatiewedstrijden af voor het EK. De meisjes wonnen van zowel Wit-Rusland (3-0), Bulgarije (3-0) en Denemarkern (3-0) en plaatsten zich voor het EK 2019.

Orion is met zoveel talent in zijn nopjes. Talent dat zich zelfs doorontwikkelt boven het eerste divisie niveau (Heren 2). Op zich een prima gegeven. Voor de toekomst lijkt de doorstroming in de herenlijn gewaarborgd. Afgaande op het aantal jeugdleden dat in de seniorencompetitie actief is, maar nog te boek staat als jeugdlid. De kwaliteit in de kweekvijver, maar ook de kwaliteit in de trainersstaf staat garant voor de doelstelling binnen de herenlijn: het bieden van kwaliteit en continuïteit.
De technische commissie van Rabobank Orion wil, ondanks alle positieve resultaten, de jeugdopleidingen naar een nog hoger plan tillen. Zowel technisch, tactisch als mentaal. Voor de jongens/herenlijn is Marco Buiting de eerst verantwoordelijke, voor de meisjes/dameslijn is dat met ingang van dit seizoen Eric Maan.

MARLIJN, JASPER EN LUUK

COOL MOVES VOLLEY
CIRCULATIE MINI VOLLEYBAL

Al jaren is de CMV-afdeling bij Orion de groep die de meeste nieuwe leden binnenhaalt, ondanks de stevige concurrentie van andere sporten. CMV staat, niet iedereen weet dat, voor Cool Moves Volley ofwel Circulatie Mini Volleybal voor de leeftijdsgroepen tussen zes en twaalf. Het accent ligt op balcontact en balbeheersing, waarmee niet jong genoeg kan worden begonnen. Dus gooien en vangen van de bal, net zo lang tot sprake is van een zeker automatisme. Volleybal is best een moeilijke sport om te leren, vandaar dat gooien en vangen van de bal een basiselement is voor de jongste kinderen die lid worden.

De opleiding binnen Rabobank Orion wordt gedaan door eigen jeugdspelers en -speelsters met al redelijk wat ervaring. Zij worden aangestuurd door geroutineerde trainers, die vooral op technisch netjes volleybal letten. De vorderingen die de kinderen maken gaan hand in hand met de stijgende moeilijkheidsgraad die uitgedrukt wordt in niveaus.
Niveau 1 t/m 2 is een gooi/vangspel, waarvan spelenderwijs stap voor stap de volleybaltechniek wordt aangeleerd. In niveau 3 wordt de opslag toegevoegd. Bij groep 4 t/m 5 worden verschillende spelregels gehanteerd. Bij niveau 6, het hoogst bereikbare, is het volleybal zoals het moet zijn met opslag en aanvallen van de spelers. Deze groep is al bezig met sprongserve en setups voor de aanvallers.

CMV'ers spelen ook competitie in toernooivorm. Ongeveer één keer per drie weken, wordt door één van de deelnemende verenigingen onder auspiciën van de Nevobo, Regio Oost in Westervoort (niveau 1 t.m. 4) en Hoog-Keppel (niveau 5 en 6) een toernooi georganiseerd. Op zo´n toernooi worden meestal twee wedstrijdjes gespeeld met promotie en degradatie na afloop om het niveau te bewaken.

CMV61 HEEFT DIT JAAR MET HET BEHALEN VAN HET KAMPIOENSCHAP BEWEZEN DAT HARD WERKEN LOONT

Het hoogste niveau (niveau 6), dat Hoog-Keppel ontgroeid is, kan zich inschrijven voor de Topklasse Regio Oost. Dat deed technisch-coördinator Arend Hordijk het afgelopen seizoen met een relatief zeer jeugdig Orion 61. Achteraf gezien een hele goede en juiste zienswijze. Het team werd met een ruime voorsprong kampioen en stroomt in het nieuwe seizoen door naar meisjes C3.

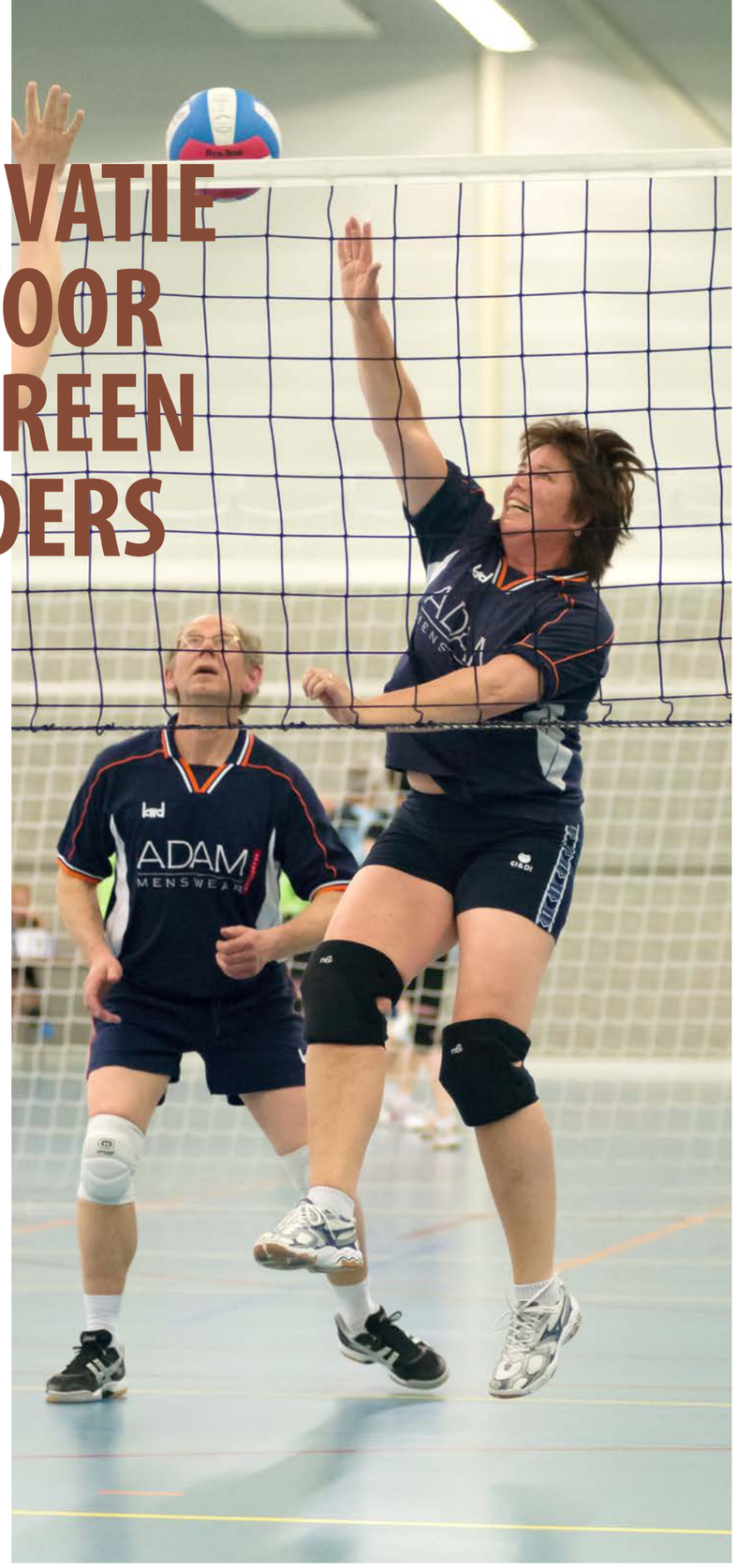
Isa de Munck, trainer/coach van het team kijkt met trots terug en relativeert: „Hard werken wordt beloond," zegt men altijd, maar dat dit ook echt waar is, heeft het Topklasse 61-team dit jaar bewezen. „De eerste helft startten we met een heel nieuw team. Het spelen tegen moeilijkere tegenstanders en in verschillende sporthallen was in het begin een uitdaging, maar wel eentje, die de meiden met beide handen aangrepen."

„Na deze eerste helft bezetten ze een mooie derde plaats in de reeks van negen teams. De meiden waren trots op het eerste resultaat, maar waren gebrand om in de tweede helft hoger te eindigen en voor het kampioenschap te gaan."„Zo gezegd, zo gedaan: alles wat het team in de eerste helft had geleerd, lieten ze zien in de wedstrijden in de tweede helft. Als trainer-coach ben ik enorm trots op wat ze hebben laten zien en ik hoop dat ze zich alleen nog maar verder zullen ontwikkelen als volleybalsters."

Foto linksboven:
Achterste rij v.l.n.r.: Tara ten Have, Saar Meijer.
Middelste rij v.l.n.r.: Mara Wellink, Serra Tuncok.
Liggend v.l.n.r.: Marit Bus, Laurine Geerdes.

MOTIVATIE IS VOOR IEDEREEN ANDERS

Als je aan Orion denkt, denk je aan topvolleybal. Maar onder die top ligt een heel brede basis van recreatieve volleyballers. Sporters die het spelletje leuk vinden en graag in teamverband in beweging willen zijn. Het is bovendien een spelletje waarbij er geen direct contact met de tegenstander is, met uitzondering van de sportieve begroeting en uitwisseling van felicitaties. Voor individualisten is er geen eer te behalen, want het is en blijft een teamsport. Zo is het ooit begonnen en zo zal het blijven.

Tweede plaats NK Recreanten Mix Orion in 2013: Staand v.l.n.r.: Martien Wassink, Nicole Elschot, Bianca te Booy, Don Coers. Gehurkt v.l.n.r.: George Kok, Annette Uittenbogaard, Martine Merkx.

Volleybal is een recreatieve sport waarbij het competitieve element zelden ontbreekt. Binnen Rabobank Orion is dat niet anders. Een niet onbelangrijk deel van de leden verkiest het competitieve boven het recreatieve en daar is niets mis mee. Zelfs de recreatieve spelers houden vaak van een partijtje om de winst. Dat is merkbaar tijdens de wekelijkse trainingen en zeker tijdens de recreantencompetitie. Als we in de historie duiken komen we leuke verhalen tegen van teams die jaarlijks in Terborg - het synoniem voor de vier Nevobo-districtstoernooien - mooie dingen hebben laten zien. En als daar goed wordt gepresteerd, mag meegedaan worden aan het Nederlands Kampioenschap.

Voor de eerste keer deed in 2003 een mixteam met Tony Overklift Vaupel Kleyn, Rob Soplanit, Martien Wassink, Anton Ritzer, Miriam den Hertog-Dahlberg, Wilma van Dijk en Mirjam Kistemaker mee doen aan het NK. Vol goede moed vertrokken zij naar sporthal Olympus in Utrecht en ervoeren dat bij de tegenstanders weinig sprake van recreatief volleybal (zwaar gesponsord en 2 meter lang) was. Maar zij verkochten hun huid zo duur mogelijk en mochten uiteindelijk met een zevende plaats, een ervaring rijker en met opgeheven hoofd weer terug naar de Achterhoek.

Een paar jaar later, in 2007, deed Recreanten Heren 2 mee aan het NK in Utrecht. Hun voorbereiding op het eindtoernooi begon ronduit slecht. Verwarring rond de aanvangstijd en het speelprogramma, gevolgd door fileperikelen (van Didam tot Ede) zorgden voor de nodige stress. Bij de zeer verlate aankomst bleek het programma omgegooid en moest het team zonder warming up de eerste partij spelen. Dat liep eigenlijk helemaal niet slecht. Een nipte nederlaag. Met goede moed werd uitgekeken naar de volgende partij. Dat werd een regelrechte afdroging.

De tegenstander was letterlijk en figuurlijk 25 maatjes te groot. Hoezo recreatief? De derde partij was van gelijkwaardig niveau. Uiteindelijk leverde de wedstrijddag een achtste plaats op in de eindrangschikking.
Deze prestatie werd in 2013 ruimschoots verbeterd door het mix-team: Martien Wassink, Nicole Elschot, Bianca te Booy, Don Coers, George Kok, Annette Uittenbogaard en Martine Merkx. Het team slaagde er in om tweede te worden tijdens het NK-eindtoernooi in Utrecht.

ALLE LEEFTIJDEN

Twee namen komen in deze teams meerder keren voor: Martien Wassink en Tony Overklift Vaupel Kleyn. Zij vormen nog steeds het hart van de presterende recreantenteams. Het zijn volleyballers pur sang en de spil van het recreatieve trainersgezelschap. Ratna Bergevoet (Recreanten Dames 2) noemt trainer Tony de ‘rots in de branding’. Toen het team nog Dames 5 was, plaatste het zich twee keer voor het NK recreanten damesvolleybal. Daar werd gespeeld tegen bijna professionele, oud-competitieteams. Teams met verzorging en camera. Tegen zoveel professionaliteit was Orion niet opgewassen. Een negende en een vierde plaats bleek een mooie prestatie.

Vermeldenswaardig is het feit, dat dit team ieder jaar naar een internationaal toernooi in België gaat. Sommige leden spelen al meer dan tien jaar samen, ondanks de grote leeftijdsverschillen. Daaruit blijkt dat recreantenvolleybal niet aan leeftijd gebonden is. Dat bewijst Heren 3 van de recreanten, die met vier actieve spelers van tegen en over de 70 jaar twee eeuwen volleybalervaring binnen Orion hebben.

Door de jaren heen vallen veel bijzondere verhalen te noteren. Gezelligheid, ontspanning en inspanning karakteriseren het recreantenvolleybal. Deelnemen aan (inter-)nationale en regionale toernooien vormen enkele van de ingrediënten van het recreatievolleybal binnen Orion. Naast de team BBQ's en onderlinge toernooien: zoals het oliebollen- en carnavalstoernooi.

AANDACHT

Wel leeft bij de recreanten nog altijd het gevoel, dat alle bestuurlijke aandacht naar topteams, jeugdteams en competitieteams gaat. Zowel Ratna Bergevoet, als Marijke Menzo, die twintig jaar leiding gaf aan de recreantencommissie en in het bestuur zat, laten deze kritische noot horen. Zij vinden dit jammer. Door trainingen, verspreid over Doetinchem, was er in de loop der tijden ook weinig binding tussen de diverse recreantenteams en de vereniging.

De nieuwe SaZa-hal moest uitkomst bieden, maar in de praktijk is dat door gebrek aan speelruimte niet gelukt, vindt de huidige coördinator Marianne Groothuis. Wel is zij van mening, dat het nieuwe bestuur meer aandacht voor de recreanten toont.

DOORSTROMING

Marianne zegt ook, dat er een betere doorstroming van competitiespelers naar de recreanten moet komen en meer mensen die het spelletje leuk vinden de weg naar Orion moeten kunnen vinden. Daarom is middels een flyer een werving gestart. De motivatie om recreatief te volleyballen is voor iedereen anders. Voor de meesten geldt dat ze niet beschikbaar (willen) zijn om in de weekenden competitiewedstrijden te spelen of niet op iedere training aanwezig kunnen zijn ten gevolge van de gekozen professie. Ratna Bergevoet voegt er aan toe, dat het leuke aan recreantenteams is dat er mensen van diverse pluimage in vertegenwoordigd zijn. „Mensen die op hoog niveau competitie hebben gespeeld tot mensen die nog nooit hebben gevolleybald. Mensen met diverse beroepen en diverse leeftijden. Het maakt niet uit, iedereen is er gelijk en iedereen heeft gelijke kansen."

Vierde plaats NK Recreanten Dames 2 Orion in 2016. Staand v.l.n.r.: Tony Overklift Vaupel Kleyn, Boukje de Vos, Marleen Oud, Bianca te Booy, Charmaine Wijskamp. Knielend v.l.n.r.: Anka Wolters, Martine Merkx, Ratna Bergevoet.

MENSEN DIE OP HOOG NIVEAU COMPETITIE HEBBEN GESPEELD
TOT MENSEN DIE NOG NOOIT HEBBEN GEVOLLEYBALD.
MENSEN MET DIVERSE BEROEPEN EN DIVERSE LEEFTIJDEN.
HET MAAKT NIET UIT, **IEDEREEN IS ER GELIJK EN IEDEREEN HEEFT GELIJKE KANSEN**

DAAR ZIJN ÈCHTE VRIENDEN VOOR

In 2006 zetten de speelsters van Dames 1 alles op alles om een plaats in de B-league te veroveren. Om dat doel te halen, richtten enkele vrienden van het team de Vriendenclub op. Een gouden greep zo bleek. Wat begon met enkele tientallen leden is anno 2019 uitgegroeid tot een Vriendenclub met bijna 200 Vrienden. Stuk voor stuk ambassadeurs van destijds D•O•C•STAP Orion.

Bedenker, oprichter en nog steeds één van de drijvende krachten van de Vriendenclub is René Wiggers. „Een steuntje in de rug van de toenmalige jonge selectie was erg welkom door teruglopende sponsorinkomsten, hogere huurlasten en het feit dat veel speelsters nog studeerden." Als voorbeeld werd een voorbereidingstoernooi in België. „Zaken waarmee we de speelsters niet wilden en konden belasten, maar die ook niet zomaar voor rekening van de vereniging konden komen," zo omschrijft René de uitdaging destijds.

SNEL SUCCES

Het idee achter de Vriendenclub was even eenvoudig als briljant: speelsters vroegen familie, vrienden en bekenden om Vriend te worden voor een klein bedrag (€ 50,-). „Voor wat, hoort wat! De vrienden kregen voor hun steun wat terug: vrije toegang tot de wedstrijden van Dames 1, een digitaal verslag van de wedstrijden, actuele info over het team en twee keer per seizoen een informele en gezellige bijeenkomst met de speelsters."
Al die 'kleine' bedragen samen telden lekker op. Daardoor werd de financiële ruimte voor Dames 1 aanzienlijk verruimd. In no time stond de teller op 100 Vrienden.

Daarmee konden de dames en staf goede zaken doen. Helaas werd de zo gewenste promotie naar de B-league op een haar na gemist, maar de Vriendenclub bleef overeind.

BREDE GROEI

In de jaren die volgden, groeide niet alleen het aantal Vrienden, ook kwamen andere teams (Heren 2 en 3 en Dames 2) in aanmerking voor een steuntje van de Vriendenclub. In het gouden jubileumjaar steunt de Vriendenclub Dames 1 en 2, Heren 2, 3 en 4 en Talenten.
Ook de service van de Vriendenclub groeide. Zo verzorgen ze tot op de dag van vandaag bij iedere thuiswedstrijd de Tribune Info. Daarin staan de laatste nieuwtjes, voorbeschouwingen en bijdragen van speelsters, spelers en trainers. De Tribune Info wordt eveneens digitaal onder de Vrienden, adverteerders en sponsoren verspreid. De jaarlijkse feestelijke seizoenafsluiting is een vaste waarde binnen de Vriendenclub.

De Vriendenclub valt niet onder de vereniging, maar is als stichting een zelfstandig rechtspersoon. De vereniging Rabobank Orion kan de steun van deze club enthousiaste mensen na dertien seizoenen niet meer missen. Het verenigingsbestuur vindt dit een groot compliment waard voor alle Vrienden, maar ook voor de gangmakers achter de Vriendenclub.

"WAT EEN EER EN GENOEGEN
OM MET ZO'N GEDREVEN CLUBICOON
TE MOGEN SAMENWERKEN!"

MISTER VRIENDENCLUB

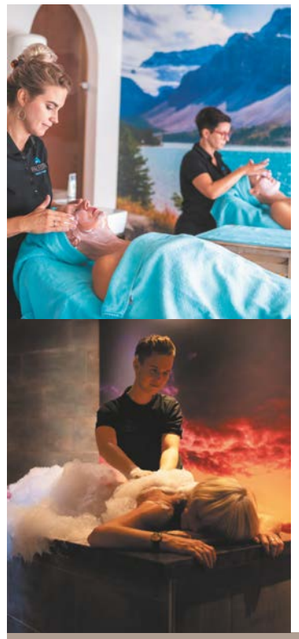
Wie Vriendenclub zegt, kan steevast rekenen op pretoogjes bij René Wiggers, initiatiefnemer en al die tijd het gezicht van de club. Het is, de familie daargelaten, René's troetelkind. Hoe druk hij het ook heeft, en René heeft het altijd druk, voor de Vriendenclub is er altijd alle tijd.

Al jaren zegt René te willen stoppen met Orion. Het wordt hem soms teveel zegt hij in z'n werkkamer boven z'n woning, waar de telefoon tussen alle bezoek door onophoudelijk rinkelt. Kennissen en Orionvrienden, die wat moeten, weten dat het met één overtuigend telefoontje meestal dik voor mekaar komt. Zeker als het iets leuks is met Orion en de Vriendenclub. „Dat gaan we even regelen," reageert hij handenwrijvend van plezier.

Stoppen is René, ondanks een soms licht stijgende bloeddruk, dan allang vergeten. Als hij 's middags de persoonlijke vrienden gastvrij onthaalt op koffie met appeltaart annex 'royale slag' of andere lekkernij, is René een en al relaxte gezelligheid. Tussen de wereldpolitiek, Orion, de Graafschap en de Vriendenclub door zijn vooral lokaal bekende overledenen vaste kost in de gespreksstof. Dit onder het motto: 'Onze generatie, maar wij zijn er nog'.

Ander agendapunt: de nieuwe route voor de wandelprik met z'n vrienden op donderdag, want René wil vóór alles in conditie blijven: „Anders hou ik het met jullie en met Orion niet vol."
Voor wie het niet weet, de Vriendenclub (inmiddels een stichting) werd opgericht als steuntje in de rug voor Dames 1 in de meest brede zin des woords.
Rob Lureman herinnert zich z'n eerste journalistieke werkzaamheden voor de Vriendenclub en René's 'clubinhoudelijke' aanwijzingen aan het eind van een lange, vermoeiende sportzondagmiddag.

„Ga zitten en schrijf op! Dan kunnen we het later wel fatsoeneren in jouw stijl!" Hier spreekt schoolmeester Wiggers, dacht Rob. Als hij antwoordt met een 'commandeer de hond en blaf zelf' begint René te lachen en zegt: „Okay ik ga wel koffie zetten, kun jij je gang gaan. Maar zo'n prutstukkie mag niet langer dan een kwartier duren. Dan moet het klaar zijn. Om 7 uur begint Studio Sport. Vóór die tijd moet ik nog koken, eten en ook nog twee mensen bellen."

PALESTRA
beauty & wellness

Werelds genieten bij Sauna Palestra

Ervaar bij Palestra een rondreis door de wereld in één dag.
U vindt bij ons Achterhoekse gastvrijheid,
persoonlijke aandacht en een 6000 m² aanbod
aan wellnessfaciliteiten!
Komt u een dagje werelds genieten bij Palestra?

Meer informatie en/of reserveringen:
Bel **+31-(0)314 39 98 00** of kijk op **palestra.nl**

Landweerswal 2
7047 CE Braamt
Tel. +31-(0)314 39 98 00

Het seizoen 2010-2011 was een kantelpunt binnen Orion in de afgelopen negen jaar. Een nieuwe en met name piepjonge lichting deed zich gelden binnen de jeugd-, heren- en dameslijn. Een terugblik laat zien dat een professionele aanpak en opleiding zichzelf uitbetaalt. Er waren meer hoogte- dan dieptepunten. Winst in die periode is een groeiend incasseringsvermogen: tegenslagen werden steeds overwonnen en het doorbreken van de jeugd deed van zich spreken

OPMARS VAN DE JEUGD

Het eerste succes tekende zich af bij een sterk verjongd Heren 2, bestaande uit eigen jeugd en jeugd uit de regio. Onder leiding van Paul Bloem en Marco Buiting greep het team in de laatste wedstrijd het kampioenschap in de promotieklasse door een 4-0 zege op Volga (Gaanderen). Dames 1 dwong als kampioen promotie af naar de tweede divisie. En passant werd dat seizoen ook de regiobeker meegenomen naar Doetinchem. In de schaduw van de hoogste teams timmerden Dames 2 en Heren 4 aan de weg.

In het seizoen 2011-2012 kroonde een eveneens jong Heren 4 zich tot kampioen van de tweede klasse. Het ervaren Heren 3 pakte voor de zoveelste keer het kampioenschap in de regionale eerste klasse, maar wenste niet te promoveren. Heren 4 nam de plaats van Heren 3 in de promotieklasse in. Ook Dames 3 voegde zich in de tweede klasse bij de kampioenen.

Dames 2 behaalde in het seizoen 2012-2013 de titel in de promotieklasse en stootte door naar de derde divisie. Voor Heren 3, vervanger van Heren 4, bleek de promotieklasse een brug te ver. De jonkies werden roemloos laatste. Tot degradatie kwam het niet door de hulp van Heren 4. Met jubilaris Jos Pasman in de gelederen, die zijn duizendste wedstrijd speelde, werd Heren 4 kampioen in de eerste klasse. Het ritueel herhaalde zich. Heren 4 zag af van promotie, Heren 3 kreeg een nieuwe kans in de promotieklasse.

Heren 2 werd kampioen in de derde divisie. Het speelde een uiterst sterke tweede seizoenshelft, waarin alle titelconcurrenten werden verslagen. In Denekamp viel, dankzij de steun van de meegereisde supportersschare, de beslissing. Promotie naar de tweede divisie was een feit. Heren 6 liet ook van zich horen, pakte de titel in de derde klasse en promoveerde.

Op de foto links Jan Horstink, passer-loper Heren 2. Hieronder Dames 2 na het behalen van de titel in de Promotieklasse in 2012 en Heren 2 die in datzelfde jaar kampioen werden in de derde divisie.

AFSCHEID

In het seizoen 2013-2014 werd op zaterdag 10 mei afscheid genomen van het oude, vertrouwde Rozengaarde. De laatste speeldag was er één om nooit te vergeten. Maar liefst drie Orionteams (Dames 1 en 2 en Heren 2) werden in de bloemetjes gezet. Ze eindigden als eerste na de promotie/-degradatiewedstrijden.
Rozengaarde was die dag omgebouwd tot een heuse Arena rondom het middelste veld. Dames 2 met trainer/coach Anton Baars opende het promotiebal en stuurde streekgenoot Favorita (Dinxperlo) met 3-0 (25-20, 25-16, 25-13) de sporthal uit.

Dames 1 won de beslissende vijfsetter van eerste divisionist Set Up '65 2 (Ootmarsum) met 3-2 (20-25, 25-15, 15-25, 25-12 en 15-4). Op het beslissende moment hielden de meiden van Eric Robbers en Pim Kamps het hoofd koel. Heren 2 kon na een uur door een klinkende 3-0 (25-14, 25-17, 25-17) zege op Side Out (Slagharen) de polonaise inzetten. Dames 1 keerde na vijf seizoenen afwezigheid terug naar de eerste divisie. Voor Dames 2 was het de tweede achtereenvolgende promotie.

Heren 2 deed het nog beter. Voor de vierde keer op een rij stoomde het team van trainers duo Walter Slotboom/Bart-Jan van der Mark en teammanager Marco Buiting naar hogere regionen, de eerste divisie. Ga daar maar eens aan staan. Sporthal Rozengaarde kon zich na 37 jaar volleybal geen mooier afscheid wensen.

HEREN 2

DAMES 2

DAMES 1

OP HET BESLISSENDE MOMENT HIELDEN **DE MEIDEN VAN ERIC ROBBERS EN PIM KAMPS** HET HOOFD KOEL

TOPDIVISIE

In het seizoen 2014-2015 bestond Orion 45 jaar. De club stapte over naar de SaZa Topsporthal Achterhoek op Sportpark Zuid, die snel werd omgedoopt tot 'Home of Orion'. Een jaar zonder kampioenschappen, maar Dames 1 was de verrassing van het seizoen. Het team eindigde op de tweede plaats in de eerste divisie. Via gewonnen 'opvulwedstrijden' tegen VCN (Capelle a/d IJssel) kon het team de sprong maken naar de Topdivisie. De degradatie uit de Eredivisie en het faillissement van VC Weert boden die onverwachte kans. Dames 2 en Heren 2 debuteerden verdienstelijk in de tweede en eerste divisie. Dames 3 had de achterban de titel beloofd. Helaas kwam daarvan niets terecht.

RAMPSEIZOEN

Dankzij het spelniveau en de prestaties van Heren 2 in de eerste divisie shopten eredivisieclubs in Doetinchem. Jan-Willem Wensink en Peter te Molder vertrokken naar Rivo (Rijssen) en Alterno (Apeldoorn). Peter nam in zijn kielzog vriendin Annemiek te Beest (Dames 1) mee naar Alterno. Het eerste jaar in de Topdivisie hield Dames 1 de stijgende lijn vast en eindigde op de derde plaats.

Het vertrek van Wensink en Te Molder was een aderlating voor Heren 2 in 2015/2016. Ondanks een betere tweede seizoenshelft, waarbij enkele topteams werden verslagen, was het allemaal 'too little, too late'. Het team werd gedesillusioneerd laatste en daalde af naar de tweede divisie. Dames 2 en Heren 3 deden het niet beter en degradeerden naar derde divisie en eerste klasse. Heren 4 werd weer kampioen in de eerste klasse. Gezien de historie haast een vanzelfsprekendheid. Dit keer maakte het wel de sprong naar de promotieklasse. Vervolgens kwam het opnieuw tot stuivertje wisselen: Heren 4 werd Heren 3, Heren 3 ruilde met Heren 5 in de hiërarchie. Dit om de doorstroming van eigen jeugd te bevorderen.

SPELVREUGDE

Voor het vernieuwde Heren 2 , dat met Björn Proost in het seizoen 2016/2017 een zeer gemotiveerde nieuwe trainer/coach kreeg, kwam terugkeer naar de eerste divisie te vroeg. Het werd een vijfde plaats in de tweede divisie. Grote winst: de spelvreugde was weergekeerd. In de lagere regionen deden de jonkies van zich spreken. Zowel Heren 5 als Heren 6 eindigden op de tweede plek en plaatsten zich via p/d-wedstrijden voor promotieklasse en eerste klasse.

Foto links: Heren 3 kampioen Promotieklasse seizoen 2017-2018. Foto onder: Heren 2 kampioen Tweede Divisie seizoen 2017-2018. Foto linksonder: aanvoerder Heren 3 Tim Ruesen ontvangt de kampioensschaal uit handen van Geert Beijers, bondsafgevaardigde Nevobo Regio Oost.

Aanspraak maken op de titel werd in het seizoen 2017/2018 de doelstelling van Heren 2. Prettige bijkomstigheid: Heren 2 kon daarbij putten uit het talentvolle reservoir van Heren 3. Hoewel de motor in het begin van het seizoen pruttelde, stond Heren 2 rond de kerst, na één seizoenshelft, op de beoogde eerste plaats. Het team werd op 14 april 2018 afgetekend kampioen in de tweede divisie. Het volleybal was niet altijd sprankelend, maar goed genoeg om de weg terug naar de eerste divisie in te slaan. Ondanks het door menig supporter toegekende predicaat 'Bierteam'.

In het kielzog van Heren 2 ontdeed op dezelfde dag een ontketend Heren 3 zich van de promotieklasse. Met jonge talenten van wie velen op dat moment nog de B-leeftijd hadden. Resultaat: een prachtig kampioenschap. Was dat het succes voor de heren/jongenslijn? Nee, ook Heren 5 promoveerde via de P/D naar de promotieklasse. Heren 7 was enkele weken eerder kampioen geworden in derde klasse en stootte in seizoen 2018-2019 zelfs door naar de eerste klasse. De jonge lichting rekende in de P/D simpel af met Labyellov 1 uit Zevenaar.

In seizoen 2018-2019 waren de dames, zowel regionaal als nationaal, aan zet. Dames 1 handhaafde zich met een zevende plaats in de Topdivisie en kan zich voor het vijfde jaar op rij opmaken voor de competitie in het op één na hoogste niveau van Nederland. Voor Dames 2 draaide een wisselvallig seizoen uit op een grote teleurstelling. Verlies op de laatste speeldag betekende, met de elfde plaats op de ranglijst, directe degradatie naar de promotieklasse. Ook al omdat de directe concurrenten verassend wonnen.

De kampioensbelofte van Dames 3 in het seizoen 2014-2015 werd in 2019 eindelijk verzilverd. De dames ontdeden zich het hele seizoen met het grootste gemak van bijna elke tegenstander. Met maar liefst 100 wedstrijdpunten werd de tweede plaats bereikt. Op één verliespunt afstand van kampioen Marvo (Mariënvelde). Via de P/D wedstrijden promoveerde Dames 3 alsnog. Het vriendinnenteam van Dames 5 dwong eveneens promotie af. Zij gingen via P/D naar de tweede klasse.
In 2018-2019 drongen steeds meer jeugdspeelsters door tot de seniorenlijn. Nieuwe teams werden gevormd en begonnen vanuit de vierde klasse aan een opmars. Dames 6 was een sprekend voorbeeld en werd in februari met groot gemak het kampioenschap .

HET VRIENDINNENTEAM VAN DAMES 5 DWONG EVENEENS PROMOTIE AF.

Familie Reuling: v.l.n.r. Iris, Bennie, Karin, Maureen

SPORTIEVE FAMILIES KLEUREN ORION

Orion is één grote familie. In het verleden en in het heden, onder welke sponsor ook, verdedigden familieleden de kleuren van het jubilerende Rabobank Orion. Het gaat om zusjes en broertjes, soms samen in hetzelfde team of over andere teams verspreid. De meesten komen uit een sportief nest waarbij volleybal vaak dagelijkse kost is.

De historie vermeldt de zussen Raterink, Schimmel, Vollema, Veenstra, Booij, Giesen, Groeneveld, Hordijk, Van der Maas, Schmitz, Striekwold, Teunis, Te Welscher, Wesselink en Wiggers.
Om de heren niet tekort te doen: de broers Rademaker, Raterink, Sombroek, Stein, Bloem, Hellinga, Hissink, Hugen, Klomps, Mollevanger, Slutter en Wortelboer verdedigden de clubkleuren van Orion.

De generaties van nu en enkele seizoenen terug worden vertegenwoordigd door de zussen en broers: Roos en Ymke van Baalen, Maud en Tijn Baten, Janna en Meike van Beers, Twan en Yannick Bohmer, Rebecca en Hannah Booiman, Lis en Bine van Breemen, Myrthe en Axel Brouwer, Benthe en Bram Bruggink, Mart en Ties Buiting, Rob en Marco Buiting, Marre en Jelmer Clephas, Zoë en Nyah Go, Paulien en Heleen Graalman, Dik, Gijs en Sanne Heusinkveld, Malon en Floor Hilferink, Anne en Noor Jacobs, Hannah en Stijn Jansen, Fleur en Meike Jonker, Emma en Lodewijk Jürgens Shannon en Aimée Kempers, Maure en Mirthe Ketelaar, Mai en Min Khongyuen, Lana en Nady Koster, Madelief en Merlijn Koster, Lonneke en Niels Kranenburg, Madelon en Marloes Masselink, Marloes en Romy Meisters, Kees en Teun Merkx, Linda en Peter te Molder, Isa, Sophie en Lynn de Munck, Yndi en Mila Reindsen, Iris en Maureen Reuling, Anne en Simone Slotman, Orgesa en Rinesa Smajli, Jelte en Marlijn Stelwagen, Lotte en Menno van der Ster, Jurian en Eline ter Heijne, Jet en Rik Timmers, Jaël, Jade en Bente Veenstra, Loek en Pien van Veldhuizen, Marit en Vera de Vries, Fenne en Jurre Wassink, Mara en Nanna Wellink, Jocelyn en Joëlle Wentink, Femke en Jasper Wijkstra, Fleur en Sophie Wissing, Beau en Noah Wortelboer, Ditte, Djesse en Dycke van de Zand en Daan en Thomas Zanting.

Familie Hilferink: v.l.n.r. Floor, Nicole, Geert, Malon

Familie Merkx: v.l.n.r. Martine, Chris, Teun, Kees

Familie Reindsen: van onder naar boven Mila, Herbert, Lyan, Yndi

Familie De Munck: v.l.n.r. Lynn, Sophie, Rudi, Isa, Linda

Familie Kniest: v.l.n.r. Mai, Emiel, Min, Nuchjaree

AANSTEKELIJK

Werkt volleybal binnen de families aanstekelijk? Heeft de jeugd de drive van zichzelf? Wordt volleybal op een zo hoog mogelijk niveau nagestreefd of louter voor het plezier? Welke idealen en voorbeelden gelden? Gaat de teamsport boven individuele sport?

Het zijn zo maar vragen die komen boven drijven bij het zien van deze namenlijst. Ouders kunnen invloed hebben. Er zijn talrijke vader/zoon en moeder / dochter voorbeelden. Ouders kunnen – zeker in de beginfase – een belangrijke stimulans zijn door hun betrokkenheid te tonen en op een positieve manier kritisch te zijn. Het zit soms in kleine dingen van rijden naar uitwedstrijden tot present zijn bij de thuiswedstrijd. Als plezier, ter stimulering, maar voorop staat.

Wanneer je soms zo dicht op elkaar zit, kunnen relaties niet uitblijven. Binnen Orion zijn daarvan veel sprekende voorbeelden. Als er kinderen komen, gaat vaak een deel weer volleyballen. Dan is de cirkel rond.

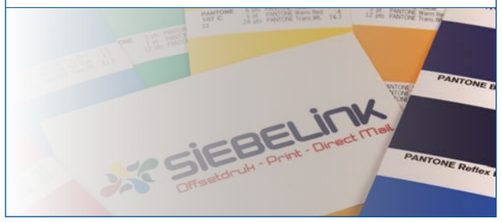
Familie Wellink: v.l.n.r. Hugo, Nanna, Daniëlle, Mara

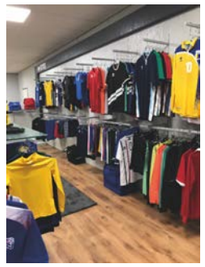
SIEBELINK
Offsetdruk - Print - Direct Mail

Drukkerij Siebelink
Gildenstraat 10
7005 BL Doetinchem
T. 0314 - 363685
F. 0314 - 393868
info@drukkerijsiebelink.nl
www.drukkerijsiebelink.nl

KVGO

ALL SPORTSWEAR
SPORTKLEDING & SPORTACCESSOIRES
ALLSPORTSWEAR.NL
FABRIEKSTRAAT 26A • DOETINCHEM

errea

JAKO

ebbers
salarisadvies

Zuivelweg 85
7003 CD Doetinchem

t +31 (0) 314 36 09 47
e ebbers@salarisadvies.com

www.salarisadvies.com

Voor uw salarisadministratie en andere zaken op gebied van personeel en arbeid!

Ze schelen maar liefst 71 jaar, maar ze delen dezelfde passie voor volleybal.
Benthe Wiggers, bij het schrijven van het jubileumboek, 5 jaar oud en Wim Wenting, 76 jaar.
Daarmee zijn ze het jongste en oudste volleyballende lid van het huidige Rabobank Orion.
Een leuk gesprek over enthousiasme, plezier en fanatiek volleyballen.

BENTHE EN WIM
DELEN PASSIE VOOR VOLLEYBAL

Benthe is net klaar met de training en maakt kennis met Wim, die voor de gelegenheid graag even naar de sporthal komt. „Prachtig om te zien met hoeveel plezier die kinderen trainen. Zeker als ze zo klein zijn, maken ze tegenwoordig op een leuke en speelse manier kennis met de volleybalsport," zegt Wim Wenting, die nog steeds iedere dinsdagavond met Heren Recreanten 3 traint.
„Een gezellige groep, waarin de laatste jaren wel mensen stoppen, maar we hebben er nog steeds genoeg om leuk te trainen en een paar keer per jaar in Terborg de toernooien te spelen." Hoewel het plezier bovenaan staat, is Wim nog steeds erg fanatiek. „Ik ga nog vrij soepel naar de grond om te duiken hoor," zegt hij met een brede glimlach op zijn gezicht.

PRILLE BEGIN

Heeft Wim al een slordige 45 volleybaljaren 'op de teller staan', Benthe staat aan het prille begin van haar carrière. „Ik ben in januari 2019 naar Orion gegaan. Mijn buurjongen Mats zit ook op volleybal en hij heeft mij laten zien hoe je moet spelen. Ik vond het zo leuk dat ik ook wilde volleyballen," zegt Benthe, terwijl ze ondertussen met belangstelling de training van de Jongens C volgt. Gevraagd wat ze het leukst vindt aan de sport zegt ze resoluut: „Over het net spelen. Dat kan ik nu. En het yellen voor en na de training vind ik ook erg leuk!"

GEZELLIG SPELLETJE

Wim lacht. „Ja, het is echt een gezellig spelletje. Dat was voor mij destijds ook de reden om te gaan volleyballen. Ik begon bij een groepje dat bij de Kruisberg recreatief speelde. Toen dat stopte, ben ik naar Orion gegaan. Ik moet zeggen dat ik in al die jaren maar een paar avonden heb gemist. Zolang mijn lichaam het toelaat, blijf ik volleyballen."
Wat Benthe in de toekomst met volleybal wil bereiken, weet de leerlinge van basisschool De Plattenburg wel: „In Dames 1 spelen!"

Jong en oud genieten bij Orion

Wat een schitterende aanloop naar de jubileumviering.
Achterhoek Orion gaf zichzelf dit jaar het mooist denkbare cadeau: het landskampioenschap op 12 mei voor Heren 1. Het tweede in de historie na de eerste titel in 2012.
Voeg daarbij de landstitel van Dames 1 in 1984 en opgeteld is het tussenstation een gouden trilogie. Me dunkt, er zijn plaatsen met oneindig meer inwoners en tig meer volleybalhistorie die het met minder moeten doen.

DRIE KEER GOUD IN 50 JAAR

Even stiekem achterom kijken naar de rest van de palmares. Heren 1 won ook de nationale beker, in 1979, 2013 en 2017 en in datzelfde jaar de derde Supercup. Dames 1 greep in 1984 niet alleen de landstitel, maar met de beker ook de dubbel. De prijzenkast van Orion is dankzij de vele prestaties rijkelijk gevuld.

DUIF

De succesvolle historie komt elders in dit jubileumnummer ruimschoots aan bod. Op dit moment is het al maanden nagenieten van de zinderende finalereeks om het landskampioenschap tussen Heren 1 en Abiant Lycurgus (Groningen). Nooit eerder was het Home of Orion in de SaZa Topsporthal Achterhoek met uitzinnige supporters méér dan uitverkocht. Er kon zelfs geen verdwaalde duif bij. Ondanks een 2-1 voorsprong in de best of five konden de Doetinchemmers het thuis in de vierde wedstrijd niet afmaken. Was de druk in de vierde en vijfde set te groot? Na de 2-1 winst in sets lukte weinig tot niets meer. Achterhoek Orion leek het knokken verleerd en Lycurgus trok met 2-3 alsnog aan het langste eind. Een herhaling dreigde van de eerdere playoffs toen de Groningers Orion steeds de baas bleven.

Na de teleurstellende thuisnederlaag was de balans in evenwicht (2-2). Niemand gaf nog iets voor de kansen van Achterhoek Orion in het allesbeslissende potje op 12 mei in Groningen. Maar wonder boven wonder maakte Orion na een 2-0 achterstand een inhaalslag. De Doetinchemse vechtmachine draaide plots weer op volle toeren en trok de cruciale derde set (32-34) naar zich toe. Het verschil tussen winst en verlies was op het eind van die set slechts één centimeter.

Toen knakte het zelfvertrouwen bij Lycurgus, terwijl Orion een enorme veerkracht toonde. Hoewel alle botten kraakten, bleef Heren 1 knokken tot de laatste snik. De vierde en vijfde set werden met miniem verschil binnengehaald (23-25 en 14-16). En daarmee het tweede landskampioenschap.

PIJNTJES

Wat een prachtig afscheid voor Joris Marcelis (34) die, ondanks alle pijntjes, zich meer dan verbeet en de allesbeslissende klap uitdeelde. Al wat Orion is, leefde en juichte met hem mee. Het was voor de 2 meter 11 lange reus zijn eerste landstitel en een droomeinde van zijn lange loopbaan in de Nederlandse eredivisie. „Ik voelde in de vierde set een spiertje scheuren, gooide er nog wat pillen tegen aan en speelde vervolgens mijn beste wedstrijd in de finalereeks. Vechtlust en passie is de kracht van dit team. We geven nooit op. Er zijn meerdere keren geweest, dat niemand een zege van ons verwachtte. Toch lukte het tegen het kwalitatief sterkere Lycurgus."

CHAMPAGNE

Voor aanvoerder Pim Kamps, teruggehaald als spelverdeler, was het de tweede titel. In 2012 was hij erbij toen Orion (onder de sponsornaam Langhenkel Volley) het champagnefeest mocht ondergaan dat bij een kampioenschap hoort. „Toen was het een heel ander seizoen. Iedereen schreef ons dit keer halverwege af en vervolgens hebben we een unieke prestatie geleverd. Echt een teamprestatie. Ik denk dat we samen met Lycurgus hebben laten zien wat volleybal in Nederland allemaal te bieden heeft."

COLUMN REMKO ALBERINK

Hamburgers in Groningen

We schrijven april 2018, waarin Orion voor de derde keer een vergeefse gooi doet naar de tweede landstitel. Onder leiding van trainer Redbad Strikwerda plaatst Orion zich voor de finale. De sleutel tot succes ligt echter niet in de Topsporthal, maar in een hamburgertent in Groningen.

Vol vertrouwen begint Orion deze best of five-serie aan de strijd om het kampioenschap. De eerste wedstrijd wordt verloren in Groningen, maar niemand is in paniek. Dat verandert als ook de tweede wedstrijd wordt verloren, Orion wordt weggeslagen door Lycurgus en het woord crisis wordt ineens met hoofdletters geschreven.

Het hele jaar was de focus gericht op de titel, veel wordt gedaan, nog meer werd gelaten. Dagelijks kruipt de ploeg een kwartiertje eerder de sporthal in, wat cumulatief wekelijks tot een trainingsuurtje extra leidt. Het trieste resultaat, een kille en kansloze 0-2 achterstand.

Crisis-overleg volgt en de spelersgroep besluit op initiatief van Joris Marcelis om zaterdags voor de wedstrijd reeds naar Groningen af te reizen. Van een escape room tot een goed aangeschreven hamburgertent in Groningen, van een biertje op het terras tot een zingende spelverdeler Freek de Weijer in de polonaise, niets is te dol. De spelers overnachten in een hotelletje aan de rand van het centrum. Trainer en controlfreak Strikwerda maakt dit overigens niet mee, hij zit thuis in Apeldoorn. Hij vertrouwt op de skills van de spelers, maar ziet tandenknarsend dat het niets heeft gebracht. Een dag later staat er in Groningen wél een homogene ploeg. Een team dat goed speelt, Lycurgus verslaat, lol beleeft en een vierde wedstrijd afdwingt.

En dus staat de avond voor het tweede thuiswedstrijd op aandrang van de spelers opnieuw in het teken van gezelligheid, jol en jolijt. Deze keer reist het gezelschap af naar Nijmegen waar de Orion-selectie verder werkt aan de titeldroom. Wederom een escape room, een biertje en veel lachsalvo's.

Saamhorigheid loont, want ook deze zaterdagavond wint Orion, waardoor de 0-2 achterstand gelijk is getrokken en de finale een beslissende apotheose krijgt. Even wordt nog overwogen om dezelfde avond af te reizen naar Groningen, maar de fysio raadt het de spelers af. Na een zwaar duel twee uur in de auto, dat leidt gegarandeerd tot stramme spieren.

Wel wordt in Doetinchem even nagezeten, waarna een enkeling het advies negeert en toch afreist naar Groningen. Een goede nachtrust en weinig reizen op de wedstrijddag is immers ook wat waard.

Op de dag des oordeels is het vroegtijdig verzamelen in het hol van de leeuw in Groningen. Er wordt samen gebruncht en vol vertrouwen wordt de vijfde wedstrijd gespeeld. Na afloop treurende Orion-spelers, stil voor zich uit starende volleyballers die de juiste ontsnappingsroute bijna hadden gevonden. Het blijkt een waardevolle les. Rob Jorna grapte later nog wel eens als een boer met kiespijn: „Het niet bezoeken van een escape room heeft ons toen de das om gedaan."

Remko Alberink,
freelance journalist voor verschillende sportbladen
en Orion-watcher van dagblad de Gelderlander.

UITGAVE
Stichting
Vriendenclub Orion

BIJDRAGEN
Bas Bloem
Marco Buiting
Peter Paul Dijkman
Marleen Groeneveld
Geert Hilferink
Lambiek Knepflé
Rob Lureman
Wiebe van de Sluis
Geert Thijssen
Dick Visser
René Wiggers

FOTOGRAFIE
Jan-Ruland van den Brink
Henk den Brok
Hans van Dijk
Robert van de Gevel
Afke van den Hazel
Ronald Hoogendoorn
Henk Westerveld
privécollecties leden

COLUMNS
Remco Alberink
Gijs Eijsink
Roel Oosterink
Maarten Timp
Dick Visser
Peter Sprenger

EINDREDACTIE
Lambiek Knepflé
Rob Lureman
René Wiggers

ART DIRECTION EN VORMGEVING
René Jansen

DRUK
Drukkerij Siebelink

BRONNEN
Archief Orion
Tribune Info's,
Orion Expres,
Presentatiegidsen,
diverse artikelen
dagbladen
de Gelderlander,
Graafschapbode,
Gelders Dagblad,
Studio Sport (NOS),
Volleybalkrant Nevobo,
Wikipedia.

ADVERTENTIE AQUISITIE
Stichting
Vriendenclub Orion
Hans Albers
Henk Bazen
Jan Bosma
Edwin Brouwer
Jeroen van Ree
Maarten Visser